

ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของผู้ป่วยโรคซึมเศร้า

THE EMOTIONAL INSTABILITY OF PATIENTS
WITH MAJOR DEPRESSIVE DISORDER

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาทัศนศิลป์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2560

KMITL-2017-AR-M-005-016

ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของผู้ป่วยโรคซึมเศร้า

THE EMOTIONAL INSTABILITY OF PATIENTS
WITH MAJOR DEPRESSIVE DISORDER

ชนิตา เดือนเพ็ญ
CHANITA DUANPEN

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาทัศนศิลป์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.2560

KMITL-AR-M-

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

THE EMOTIONAL INSTABILITY OF PATIENTS
WITH MAJOR DEPRESSIVE DISORDER

CHANITA DUANPEN

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIRMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF FINE ARTS PROGRAM IN VISUAL ARTS
FACULTY OF ARCHITECTURE

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

2017

KMITL-2017-AR-M-005-016

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2017

FACULTY OF ARCHITECTURE

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของผู้ป่วยโรคซึมเศร้า
THE EMOTIONAL INSTABILITY OF PATIENTS WITH MAJOR DEPRESSIVE DISORDER
นักศึกษา นางสาวชนิตา เดือนเพ็ญ
รหัสประจำตัว 58602054
ปริญญา ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา ทัศนศิลป์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์กัญจณา คำโสภี
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม -

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	ลายมือชื่อ
อาจารย์อรรถชัย พงษ์สมุทร	
รองศาสตราจารย์กัญจณา คำโสภี	
ดร.ดลฤทัย ชลอมรักษ์	

วัน / เดือน / ปี ที่สอบ 30 มิถุนายน 2560 เวลา 10.00 น.
สถานที่สอบ ภาควิชาศิลปกรรม

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์รับรองแล้ว

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเชฐ โสวิทย์สกุล)

คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

วันที่ 17 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2560

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของผู้ป่วยโรคซึมเศร้า
นักศึกษา	นางสาวชนิตา เดือนเพ็ญ
รหัสประจำตัว	58602054
ปริญญา	ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	ทัศนศิลป์
พ.ศ.	2560
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์กัญญา คำโสภี

บทคัดย่อ

เมื่อครั้งต้องเผชิญสภาวะ ‘โรคซึมเศร้า’ ที่ทำให้ข้าพเจ้าเลิกหันหลังให้กับโลกจมอยู่กับความระทมเพียงลำพังโลกไม่เข้าใจเรา หรือเราไม่เข้าใจโรค และหมดศรัทธาในมนุษย์ หลากหลายความสั่นคลอนข้างในจิตใจเกิดเป็นความไม่มั่นคงทางอารมณ์ที่เกิดจากโรคซึมเศร้าซึ่งผู้ที่ป่วยเป็นโรคซึมเศร้าจะมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมค่อนข้างมาก ไม่ว่าจะเป็นในด้านอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด พฤติกรรม ร่วมกับอาการทางร่างกายต่างๆ ล้วนเป็นสิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าสนใจที่จะนำมาเสนอในผลงานศิลปวิทยานิพนธ์

การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์เรื่อง ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของผู้ป่วยโรคซึมเศร้า มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับอารมณ์ พฤติกรรม การเคลื่อนไหว ก่อให้เกิดความไม่มั่นคงทางอารมณ์ที่หลากหลาย โดยเรื่องราวส่วนหนึ่งในการนำเสนอถึงลักษณะอารมณ์ที่แสดงออกมานั้น มาจากครั้งหนึ่งเมื่อ 5 ปีก่อน ข้าพเจ้าผู้ซึ่งได้เผชิญกับโรคซึมเศร้า จึงทำให้เกิดชุดความคิดและความสนใจที่จะนำเสนอเป็นผลงานวิทยานิพนธ์ทั้งหมด 5 ชุด แต่ละชุดการแสดงออกจะแตกต่างกันไปกล่าวคือ “ความไม่มั่นคง” “ความหวาดระแวง” “กล่องลิขากับอารมณ์หม่น” “อารมณ์ดิ่งลึก” และ “ซึมเศร้า” โดยผลงานศิลปกรรมทั้งหมดจะถูกนำเสนอผ่านสื่อวิดีโออาร์ท โดยใช้เทคนิค Realistic การแสดงออกทางร่างกาย ทางอารมณ์ที่เสมือนจริง การถ่ายทำเป็นวิดีโอ การตัดต่อภาพและเสียงให้สมบูรณ์ มีขนาดความยาวขึ้นละประมาณ 4-5 นาที พร้อมฉายผ่านทีวีจำนวน 3 จอ และฉายโปรเจกเตอร์จำนวน 2 จอ

Thesis	The Emotional Instability of Patients with Major Depressive Disorder
Student	Ms. Chanita Duanpen
Student ID.	58602054
Degree	Master of Fine Arts
Program	Visual Arts
Year	2017
Thesis Advisor	Assoc.Prof.KunjanaDumsoppee

ABSTRACT

When I have to face the condition of, “The depressive disorder”, that make me to select to turn back for the world and I have to sink with the suffering alone. The world don’t understand us or we don’t understand the disease and I am used up with the faith in human beings. Various of unstable things inside the mind have created the instability in the emotion that is happened from the depressive disorder that the patient who has the depressive disorder, will have the changing from the past rather high no matter in the emotion, the feeling, the behavior with the other symptoms of the body that all are things that make me interested to propose in the work of the art thesis.

The creativity of the work in the thesis title of “THE EMOTIONAL INSTABILITY OF PATIENTS WITH MAJOR DEPRESSIVE DISORDER” that had the content related to the emotion, the behavior, the movement that will create various instabilities in the emotion by having the part of the story in proposing of the aspect of the emotion that was shown for one time from the past 5 years that I who had to face with the depressive disorder and this would make to create to the thinking set and the interesting to propose to be works of theses for 5 sets. Each set would show differently and this had said that, “Instability”, “Be suspicious”, “White box “Let’s me down” and “Depressive”. By all artworks would be proposed via the video art media by using the realistic technique, the showing of the body and the virtual emotion. Making a film as the video, The editing of the picture and the sound completely that had each size of length approximately for 4-5 minutes including showing of the film via 3 TVs and 2 projectors.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้เริ่มต้นด้วยความสงสัย ความสนใจ และความสะเทือนใจส่วนตัวของข้าพเจ้า ที่มีผลต่อโรคซึมเศร้า จนกระทั่งบัดนี้ได้บรรลุผลสำเร็จตามความรู้และความเข้าใจในเรื่องอารมณ์ ความไม่มั่นคงของผู้ป่วยโรคซึมเศร้า โดยได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์ที่ปรึกษา รศ. กันจณา คำโสภิต ที่คอยสังเกตและแนะนำแนวทางที่เหมาะสมกับข้าพเจ้า อีกทั้งยังคอยสละเวลามาตรวจสอบผลงานและเล่มวิทยานิพนธ์ตลอดมา ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณในความกรุณาและความเอาใจใส่ ข้าพเจ้าเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอน มอบความรู้ และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ประจำ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ทุกท่าน ที่ได้มอบความเมตตา คอยเอื้อเฟื้อและช่วยเหลือในทุกๆ ด้าน ทำให้การจัดทำศิลปวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณครอบครัว ที่ช่วยสนับสนุน อุปถัมภ์ ค้ำชู มอบความรักความเอาใจใส่ ดูแลและเป็นที่ กำลังใจ ทำให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเข้าศึกษาที่นี่ และคอยช่วยเหลือข้าพเจ้าในทุกๆ ด้าน

ขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ ปริญญาโท สาขาทัศนศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ทุกคนที่คอยไถ่ถาม มีน้ำใจและช่วยเหลือข้าพเจ้า เสมอมา

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณตัวเองที่ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในสถาบันแห่งนี้ ได้รับความรู้ ประสบการณ์ และค้นพบศักยภาพแปลกใหม่ที่ไม่เคยได้เรียนรู้ ข้าพเจ้าจะนำความรู้ที่ได้ศึกษามาไป ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

ชนิตา เตือนเพ็ญ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	III
สารบัญ.....	IV
สารบัญภาพ.....	VI
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการสร้างสรรค์.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์.....	2
1.3 ขอบเขตของการศึกษา.....	3
1.4 ขั้นตอนการสร้างสรรค์.....	3
1.5 แหล่งข้อมูล.....	4
บทที่ 2 แนวความคิดสร้างสรรค์และอิทธิพล.....	5
2.1 ที่มาของแนวความคิดสร้างสรรค์.....	5
2.2 อิทธิพลที่ได้รับ.....	5
2.3 อิทธิพลที่ได้รับจากศิลปิน.....	11
บทที่ 3 การดำเนินการสร้างสรรค์.....	21
3.1 ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลและคัดเลือกออกมาสร้างผลงาน.....	21
3.2 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน.....	25
บทที่ 4 การวิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์.....	40
4.1 การวิเคราะห์ผลงานวิทยานิพนธ์โดยรวม.....	40
4.2 การวิเคราะห์ทัศนธาตุ.....	45
4.3 การวิเคราะห์การจัดวางองค์ประกอบศิลป์.....	60
4.4 สรุปผลการวิเคราะห์.....	62

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 บทสรุป.....	64
บรรณานุกรม.....	67
ภาคผนวก.....	68
ประวัติผู้เขียน.....	78

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 ภาพศิลปินปีปilotติ ริสต์ (PIPILOTI RIST).....	12
2.2 ภาพศิลปินปีปilotติ ริสต์ (PIPILOTI RIST).....	12
2.3 ผลงานของปีปilotติ ริสต์ (PIPILOTI RIST).....	13
2.4 ผลงานของปีปilotติ ริสต์ (PIPILOTI RIST).....	13
2.5 ผลงานของปีปilotติ ริสต์ (PIPILOTI RIST).....	14
2.6 ภาพศิลปินปีปilotติ ริสต์ (PIPILOTI RIST).....	15
2.7 ผลงานของปีปilotติ ริสต์ (PIPILOTI RIST).....	15
2.8 ภาพศิลปิน เอ็ดเวิร์ด มุงค์ (Edvard Munch).....	17
2.9 ผลงานของเอ็ดเวิร์ด มุงค์ (Edvard Munch).....	18
2.10 ผลงานของเอ็ดเวิร์ด มุงค์ (Edvard Munch).....	19
3.1 รูปภาพของนายแพทย์ทรงสิทธิ์ อุดมสิน.....	21
3.2 ภาพร่าง (Sketch) โดยรวมของผลงาน.....	25
3.3 ภาพร่าง (Sketch) โดยรวมของผลงาน.....	25
3.4 ภาพร่าง (Sketch) โดยรวมของผลงาน.....	26
3.5 ภาพร่าง (Sketch) โดยรวมของผลงาน.....	26
3.6 กล้อง Gopro Hero 4 Black.....	27
3.7 กล้อง CANONEOS 70D.....	28
3.8 เลนส์ Canon EF 50mm F1.8 II.....	29
3.9 เลนส์ Wide ช่วง 10-22 mm.....	30
3.10 ภาพอุปกรณ์เสริมของกล้องโกรโปร.....	31
3.11 ภาพขาตั้งกล้อง.....	32
3.12 คอมพิวเตอร์.....	33
3.13 ภาพสถานที่ใช้ถ่ายทำ สนามผู้ใหญ่นันทวอนนภา บางแสน.....	34
3.14 ภาพสถานที่ใช้ถ่ายทำ ทะเลบางแสน.....	34

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
3.15 ภาพสถานที่ใช้ถ่ายทำ อำเภอบางพระ จังหวัดชลบุรี.....	35
3.16 ภาพสถานที่ใช้ถ่ายทำ มหาวิทยาลัยบูรพา.....	35
3.17 ภาพการคัดเลือก Footage ในโปรแกรมตัดต่อ Adobe Premiere Pro.....	36
3.18 ภาพการตัดต่อในโปรแกรมตัดต่อ Adobe Premiere Pro.....	36
3.19 ภาพการตัดต่อ ในโปรแกรมตัดต่อ Adobe Premiere Pro.....	37
3.20 ภาพการตัดต่อ ในโปรแกรมตัดต่อ Adobe Premiere Pro.....	37
3.21 ภาพกระบวนการตัดต่อ ในโปรแกรม Adobe Premiere Pro.....	38
3.22 การเรนเดอร์งานใน โปรแกรมตัดต่อ Adobe Premiere Pro.....	38
3.23 การตัดต่อดนตรีและเสียงประกอบ ใน Adobe Premiere Pro.....	39
4.1 ภาพจากผลงานวิดีโอชุดที่ 1 เรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability).....	41
4.2 ภาพจากผลงานวิดีโอชุดที่ 2 เรื่อง ความหวาดกลัว (Be Suspicious).....	42
4.3 ภาพจากผลงานวิดีโอชุดที่ 3 เรื่อง กล่องสีขาวกับอารมณ์หม่น (White Box Feel Blue).....	43
4.4 ภาพจากผลงานวิดีโอชุดที่ 4 เรื่อง อารมณ์ดิ่งลึก (Let's me down).....	44
4.5 ภาพจากผลงานวิดีโอชุดที่ 5 เรื่อง ซึมเศร้า (Depressive).....	45
4.6 ภาพแสดงการวิเคราะห์แนวเส้นของผลงานวิดีโอชุดที่ 1 เรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability).....	46
4.7 ภาพแสดงการวิเคราะห์รูปทรงของผลงานวิดีโอชุดที่ 1 เรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability).....	47
4.8 ภาพแสดงการวิเคราะห์หน้าหนักของผลงานวิดีโอชุดที่ 1 เรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability).....	47
4.9 ภาพแสดงการวิเคราะห์พื้นที่ของผลงานวิดีโอชุดที่ 1 เรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability).....	48
4.10 ภาพแสดงการวิเคราะห์สี ของผลงานวิดีโอชุดที่ 1 เรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability).....	48
4.11 ภาพแสดงการวิเคราะห์เส้นของผลงานวิดีโอชุดที่ 2 เรื่อง ความหวาดกลัว (Be Suspicious).....	49
4.12 ภาพแสดงการวิเคราะห์รูปทรงของผลงานวิดีโอชุดที่ 2 เรื่อง ความหวาดกลัว (Be Suspicious).....	50
4.13 ภาพแสดงการวิเคราะห์หน้าหนักของผลงานวิดีโอชุดที่ 2 เรื่อง ความหวาดกลัว (Be Suspicious).....	50

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
4.14 ภาพแสดงการวิเคราะห์พื้นที่ของผลงานผลงานวิดีโอชุดที่ 2	
เรื่อง ความหวาดกลัว (Be Suspicious).....	51
4.15 ภาพแสดงการวิเคราะห์สี ของผลงานวิดีโอชุดที่ 2 เรื่อง ความหวาดกลัว (Be Suspicious).....	51
4.16 ภาพแสดงการวิเคราะห์เส้นของผลงานวิดีโอชุดที่ 3	
เรื่อง กล่องสีขาวกับอารมณ์หม่น (White Box Feel Blue).....	52
4.17 ภาพแสดงการวิเคราะห์รูปทรงของผลงานวิดีโอชุดที่ 3	
เรื่อง กล่องสีขาวกับอารมณ์หม่น (White Box Feel Blue).....	53
4.18 ภาพแสดงการวิเคราะห์หน้าหนักของผลงานวิดีโอชุดที่ 3	
เรื่อง กล่องสีขาวกับอารมณ์หม่น (White Box Feel Blue).....	53
4.19 ภาพแสดงการวิเคราะห์พื้นที่ของผลงานวิดีโอชุดที่ 3	
เรื่อง กล่องสีขาวกับอารมณ์หม่น (White Box Feel Blue).....	54
4.20 ภาพแสดงการวิเคราะห์สี ของผลงานวิดีโอชุดที่ 3	
เรื่อง กล่องสีขาวกับอารมณ์หม่น (White Box Feel Blue).....	55
4.21 ภาพแสดงการวิเคราะห์เส้นของผลงานวิดีโอชุดที่ 4	
เรื่อง อารมณ์ดิ่งลึก (Let's me down).....	55
4.22 ภาพแสดงการวิเคราะห์รูปทรงของผลงานวิดีโอชุดที่ 4	
เรื่อง อารมณ์ดิ่งลึก (Let's me down).....	56
4.23 ภาพแสดงการวิเคราะห์หน้าหนักของผลงานวิดีโอชุดที่ 4	
เรื่อง อารมณ์ดิ่งลึก (Let's me down).....	56
4.24 ภาพแสดงการวิเคราะห์พื้นที่ของผลงานวิดีโอชุดที่ 4	
เรื่อง อารมณ์ดิ่งลึก (Let's me down).....	57
4.25 ภาพแสดงการวิเคราะห์สี ของผลงานวิดีโอชุดที่ 4	
เรื่อง อารมณ์ดิ่งลึก (Let's me down).....	57
4.26 ภาพแสดงการวิเคราะห์เส้นของผลงานวิดีโอชุดที่ 5 เรื่อง ซึมเศร้า (Depressive).....	58
4.27 ภาพแสดงการวิเคราะห์รูปทรงของผลงานวิดีโอชุดที่ 5 เรื่อง ซึมเศร้า (Depressive).....	58

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
4.28 ภาพแสดงการวิเคราะห์หน้าหนักของผลงานวิดีโอชุดที่ 5 เรื่อง ซึมเศร้า (Depressive).....	59
4.29 ภาพแสดงการวิเคราะห์พื้นที่ของผลงานวิดีโอชุดที่ 5 เรื่อง ซึมเศร้า (Depressive).....	59
4.30 ภาพแสดงการวิเคราะห์สี ของผลงานวิดีโอชุดที่ 5 เรื่อง ซึมเศร้า (Depressive).....	60
4.31 ภาพแสดงการวิเคราะห์การจัดวางองค์ประกอบ.....	61
ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 1.....	69
ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 2.....	70
ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 3.....	71
ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 4.....	72
ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 5.....	73
ภาพการแสดงผลงานศิลปนิพนธ์ “IZATION”.....	74
ภาพการแสดงผลงานศิลปนิพนธ์ “IZATION”.....	74
ภาพการติดตั้งผลงานศิลปนิพนธ์.....	75
ภาพการติดตั้งผลงานศิลปนิพนธ์.....	75
ภาพการติดตั้งผลงานศิลปนิพนธ์.....	76
ภาพการติดตั้งผลงานศิลปนิพนธ์.....	76
ภาพการเปิดงานแสดงศิลปะนิพนธ์ “IZATION”.....	77
ภาพรวมของศิลปินในงานแสดงศิลปะนิพนธ์ “IZATION”.....	77

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการสร้างสรรค์

โรคซึมเศร้า (Major depressive disorder) เป็นโรคทางจิตเวชที่คุกคามคนทั่วโลก และอาการป่วยอาจรุนแรงถึงขั้นทำให้คิดสั้นฆ่าตัวตายได้ อีกทั้งยังเป็นโรคทางจิตเวชที่พบได้บ่อยที่สุด ผู้ป่วยไม่ได้เป็นบ้าและไม่ได้เป็นคนไม่ดี แต่เป็นคนที่มีอาการป่วยทางอารมณ์อย่างหนึ่งซึ่งต้องการการรักษา เพราะหากปล่อยไว้ ผู้ป่วยอาจคิดสั้นฆ่าตัวตายได้ เพราะมีสถิติที่ระบุว่า ผู้ป่วยโรคซึมเศร้าจบชีวิตด้วยการฆ่าตัวตายสำเร็จมากกว่าคนทั่วไปถึง 20 เท่า

ทั้งนี้ ธนาคารโลกได้ทำการวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด แล้วคาดการณ์ว่า ในปี 2020 โรคซึมเศร้าจะกลายเป็นปัญหาสาธารณสุขระดับโลกอันดับที่ 2 รองลงมาจากโรคหัวใจหลอดเลือด เพราะปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่กีดขวางใช้ชีวิตของผู้คนมากขึ้น โรคซึมเศร้าจึงเป็นปัญหาที่เฝ้าจับตามองเป็นอันดับที่ 4 และมีผู้ป่วยโรคซึมเศร้ากว่า 1-2 ล้านคน

(ที่มา : <https://health.kapook.com/view3241.html>)

โรคซึมเศร้า คือ โรคทางจิตเวชประเภทหนึ่ง ที่ทำให้ผู้ป่วยมีอาการป่วยทั้งร่างกาย จิตใจ และความคิด ซึ่งอาการเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน ทำให้รู้สึกที่ตัวเองไม่มีความสุข มีแต่ความวิตกกังวล จึงต้องได้รับการรักษาโดยเร็วด้วยการปรึกษาจิตแพทย์ ซึ่งโรคซึมเศร้าเกิดจากความผิดปกติของสารเคมีในสมองชื่อ เซโรโทนิน (Serotonin) มีปริมาณลดลง ทำให้ผู้ป่วยมีอาการป่วยทั้งร่างกาย จิตใจ และความคิด รู้สึกท้อแท้ หงอยเหงา เบื่อหน่าย ไม่สนุกสานกับชีวิต นอนไม่หลับ สะดุ้งตื่นกลางดึก ผื่นร้ายบ่อยครั้ง ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการทำงานลดลง อย่างไรก็ตาม ความผิดปกติจากภาวะซึมเศร้าดังกล่าวนับว่าเป็นโรคที่มีความสำคัญและร้ายแรงที่สุด ในระดับโลกถึง ผู้คนมากมายกว่า 20 เปอร์เซ็นต์ ที่ได้รับผลกระทบจากโรคซึมเศร้าในรูปแบบต่างๆ ส่วนส่งผลกระทบต่อความคิด ความรู้สึก ร่างกาย และความสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคล กล่าวคือ ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ในทุกด้าน ถึงแม้โรคซึมเศร้าจะมีความสำคัญเป็นอย่างมาก แต่มักจะไม่ได้ได้รับการตรวจวินิจฉัยหรือไม่ได้เข้ารับการรักษาอย่างเหมาะสม ซึ่งส่งผลให้เกิดความทุกข์ทรมานอย่างมาก และลดระดับคุณภาพชีวิตให้ต่ำลงทั้งต่อตัวผู้ป่วยเองและสมาชิกในครอบครัวของพวกเขา หากปล่อยทิ้งไว้โดยไม่ได้รับการรักษา โรคซึมเศร้าอาจบั่นทอนช่วงระยะเวลาของการมีชีวิตให้สั้นลง

ถึงแม้ว่าโรคซึมเศร้าจะเป็นโรคร้ายแรงชนิดหนึ่ง แต่สามารถรักษาที่จะหายได้ โรคซึมเศร้า

ไม่ใช่ความเศร้าแบบธรรมดา ไม่ใช่การซึมเจ็บ และไม่ใช่ความอ่อนแอของความมุ่งมั่น เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความก้าวหน้าในช่วงเวลาไม่กี่ปีที่ผ่านมาแสดงให้เห็นภาพใหม่ๆ ที่เข้าใจมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับวิธีการในการรักษาโรคซึมเศร้า การรักษาโรคซึมเศร้าด้วยยา การเข้ารับจิตบำบัดอย่างต่อเนื่องโดยผู้เชี่ยวชาญ และรวมไปถึงการดูแลเอาใจใส่ของคนรอบข้าง เป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับการหายขาดจากโรค ทั้งนี้จึงมีความจำเป็นที่สังคมจะต้องหันมาให้ความสำคัญกับโรคดังกล่าวเป็นอย่างมาก

(ที่มา : <http://med.mahidol.ac.th/ramamental/generalknowledge/general/09042014-1017>)

เนื่องจากข้าพเจ้ามีความสนใจในเรื่องของการแสดงออกของอารมณ์เศร้า เป็นความไม่มั่นคงทางอารมณ์ ที่เกิดจากลักษณะของโรคซึมเศร้า ทั้งนี้ข้าพเจ้ามีความริเริ่มสงสัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ป่วยที่อยู่ในสภาวะซึมเศร้า เริ่มจากตัวข้าพเจ้าที่ในช่วงเวลาหนึ่งได้เคยเผชิญกับอารมณ์เศร้า และได้มีการสังเกตถึงลักษณะอาการต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเอง และได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับโรคดังกล่าวแล้วพบว่า ปัจจุบัน โรคซึมเศร้าถือเป็นโรคที่น่าเป็นห่วงและเป็นโรคที่ใกล้ตัวเรามาก เนื่องจากมีปัจจัยหลายอย่างที่ทำให้ผู้ป่วยโรคซึมเศร้าจำนวนมากไม่ทราบว่าตนเองกำลังเผชิญโรคดังกล่าว จนทำให้ผู้ป่วยโรคซึมเศร้านั้นเกิดความไม่มั่นคงทางอารมณ์ในรูปแบบต่างๆ ทำให้ข้าพเจ้ามีความต้องการที่จะถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกผ่านมโนภาพที่ได้จากความคิด ความเข้าใจ และความสงสัยต่างๆ ของข้าพเจ้า ผนวกกับการลงพื้นที่จริงเพื่อขอข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางของโรคซึมเศร้า เพื่อนำมาเป็นสื่อกลางให้ผู้อื่นสามารถเข้าใจ และรับรู้ถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการสื่อสารในผลงานสร้างสรรค์ผ่านวิดีโออาร์ตในหัวข้อ “ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของผู้ป่วยโรคซึมเศร้า (The Emotional Instability of Patients with Major Depressive Disorder)” ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์

1.2.1 เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ของความไม่มั่นคงของผู้ป่วยโรคซึมเศร้าที่เกิดขึ้นในลักษณะต่างๆ กล่าวคือ ความเศร้า ความกลัว สิ้นหวัง ท้อแท้ เป็นต้น อาการเหล่านี้ล้วนเกิดจากความกดดันทางอารมณ์ โดยข้าพเจ้าจะนำเสนอเป็นภาพผลงานสร้างสรรค์ผ่านวิดีโออาร์ต

1.2.2 เพื่อศึกษารูปแบบการแสดงออกของความไม่มั่นคงทางอารมณ์ในผู้ป่วยโรคซึมเศร้านั้นผ่านสัญลักษณ์ทางมโนภาพที่ได้จากความคิด ความเข้าใจ และตอบความสงสัยของข้าพเจ้าที่มีต่อโรคซึมเศร้า

1.2.3 เพื่อให้เกิดผลงานสร้างสรรค์วิดีโออาร์ตที่ออกมามีคุณค่าและมีแนวคิดที่ดีต่อตัวข้าพเจ้า และนำไปสู่ความรู้สึกที่ข้าพเจ้าต้องการจะถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้อย่างเข้าถึงและเข้าใจ

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

1.3.1 ศึกษาค้นหาข้อมูลเบื้องต้นจากอินเทอร์เน็ต ตำรา และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโรคซึมเศร้า

1.3.2 รวบรวมข้อมูลที่ได้จากการค้นหาทางอินเทอร์เน็ต ตำรา และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโรคซึมเศร้าทั้งหมด

1.3.3 ลงพื้นที่เพื่อขอเก็บบันทึกและรวบรวมข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางของโรคซึมเศร้า กล่าวคือ ศึกษาเคสตัวอย่างผู้ป่วยโรคซึมเศร้าในลักษณะต่างๆ เพื่อหาอิริยาบถในการแสดงออกของความไม่มั่นคงทางอารมณ์

1.3.4 ประมวลผลวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รวบรวมมาทั้งหมด กล่าวคือ ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ตำรา เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และภาพถ่าย เสียง วิดีโอที่ได้จากการบันทึกข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญ นำมาแปรเปลี่ยนมโนภาพจากการแสดงออกความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของผู้ป่วยโรคซึมเศร้าสู่สัญลักษณ์ทางภาพผ่านกระบวนการสร้างสรรค์ วิดีโออาร์ต

1.3.5 กรรมวิธีที่นำเสนอ คือ ศิลปะวิดีโออาร์ต (Video Art) จำนวน 5 ชุด

1.3.5.1 ผลงานชุดที่ 1 ชื่อผลงาน Instability 1 จอ ระยะเวลา 3-5 นาที ขนาดภาพ Full HD 1920x1080

1.3.5.2 ผลงานชุดที่ 2 ชื่อผลงาน Be Suspicious 1 จอ ระยะเวลา 3-5 นาที ขนาดภาพ Full HD 1920x1080

1.3.5.3 ผลงานชุดที่ 3 ชื่อผลงาน White Box 1 จอ ระยะเวลา 3-5 นาที ขนาดภาพ Full HD 1920x1080

1.3.5.4 ผลงานชุดที่ 4 ชื่อผลงาน Let's me down 1 จอ ระยะเวลา 3-5 นาที ขนาดภาพ Full HD 1920x1080

1.3.5.5 ผลงานชุดที่ 5 ชื่อผลงาน Depressive 1 จอ ระยะเวลา 3-5 นาที ขนาดภาพ Full HD 1920x1080

1.4 ขั้นตอนการสร้างสรรค์

1.4.1 ค้นหาหาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับโรคซึมเศร้า ทางอินเทอร์เน็ต ตำรา และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นรวบรวมข้อมูลทั้งหมดนำมาวิเคราะห์เกี่ยวกับแนวความคิดที่ตนเองต้องการสร้างสรรค์ออกมาเป็นผลงาน

1.4.2 ลงพื้นที่ขอเก็บข้อมูลกับผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางของโรคซึมเศร้า สัมภาษณ์พูดคุยและขอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เศสตัวอย่างผู้ป่วยโรคซึมเศร้าในลักษณะต่างๆ เพื่อนำมาวิเคราะห์ประมวลผลลักษณะความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของผู้ป่วยแต่ละคนนั้นว่ามีเรื่องราวความเป็นมาอย่างไร และมีอิริยาบถในการแสดงออกทางอารมณ์ลักษณะใด

1.4.3 รวบรวมข้อมูลทั้งหมดแล้ว นำมาค้นหาสัญลักษณ์ทางภาพที่จะสามารถสื่อสารให้ผู้ชมได้เข้าถึงและเข้าใจในลักษณะของความไม่มั่นคงทางอารมณ์ดังกล่าวได้ โดยการ Sketch นำภาพจากมโนความคิดและคีเวิร์ดคำต่างๆ ร่างสู่เป็น Storyboard ลงกระดาษ

1.4.4 เมื่อได้ภาพดังกล่าวแล้ว จัดเตรียมอุปกรณ์ สถานที่ในการถ่ายทำ ซึ่งข้าพเจ้าจะแสดงด้วยตนเอง เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับตนเอง

1.4.5 อุปกรณ์ที่ใช้ในการถ่ายทำ คือ กล้องโพร Hero 4, ไมค์เซฟตี้, กล้อง Cannon 70D, ขาตั้งกล้อง, เครื่องอัดเสียง, เมมโมรี่การ์ด, คอมพิวเตอร์, ไฟสปอर्टไลท์ เป็นต้น

1.4.6 หลังจากนั้นก็เริ่มทดลองถ่ายทำตาม Storyboard ที่ร่างไว้

1.4.7 ถ่ายทำเพื่อเลือกฉากหรือซีนที่ลงตัวที่สุด และเข้าสู่กระบวนการตัดต่อ เพื่อให้ผลงานออกมาอย่างสมบูรณ์แบบตามที่ต้องการ

1.5 แหล่งข้อมูล

1.5.1 อินเทอร์เน็ต

1.5.1.1 <http://health.kapook.com/view3241.html>

1.5.1.2 http://www.depression.ch/documents/cip_depressions-brosch_web_310510_thai.pdf

1.5.2 ตำรา

1.5.2.1 ห้องสมุด สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

1.5.2.2 ห้องสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา

1.5.3 สถานที่

1.5.3.1 มหาวิทยาลัยบูรพา

1.5.3.2 ริมชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี

1.5.3.3 สตูดิโอ

1.5.3.4 อำเภอบางพระ จังหวัดชลบุรี

1.5.3.4 ทะเลบางแสน จังหวัดชลบุรี

1.5.3.5 สนามผู้ใหญ่วิ่งเล่น หาดวอนนภา บางแสน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

แนวความคิดสร้างสรรค์และอิทธิพล

การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้า เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับโรคซึมเศร้า ความเศร้า ความเดียวดาย ความสับสน ลึกลับ ความกลัว เป็นต้น ซึ่งเป็นพฤติกรรมแรกเริ่มในการแสดงออกทางอารมณ์เศร้า ถ่ายทอดผลงานสร้างสรรค์ผ่านกระบวนการวิดีโอ (Video Art) โดยแต่ ละชิ้นงานส่วนใหญ่ล้วนได้รับแรงบันดาลใจที่ได้มาจากความสะท้อนใจของตนเอง ที่ครั้งหนึ่งเคยเผชิญกับโรคซึมเศร้าโดยไม่รู้ตัว จึงถ่ายทอดอารมณ์ที่เกิดขึ้นภายในจิตใจนั้นผ่านผลงานสร้างสรรค์

เนื่องจากข้าพเจ้ามีความรู้สึกถึงอารมณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองเป็นอย่างมาก ผลงานส่วนใหญ่ จึงค่อนข้างเป็นไปในทางเดียวกัน ทั้งทางภาพ แนวความคิด เทคนิคและวิธีการ จะมีความคล้ายคลึง กันในแต่ละงาน กล่าวคือ การเดินถอยหลัง การใช้โทนสีภาพ การใช้ภาพให้ตัวคนอยู่กึ่งกลางภาพ (การถ่ายหน้าตรง) เป็นต้น การที่ข้าพเจ้าชอบทำงานในรูปแบบเดิมๆ นั้นอย่างสม่ำเสมอ อาจเป็น เพราะสิ่งเหล่านี้ได้อยู่ภายในจิตใจได้สำนึก จนเมื่อรู้ตัวอีกทีข้าพเจ้าก็ชอบทำงานลักษณะเช่นนี้ไปโดยปริยาย

2.1 ที่มาของแนวความคิดสร้างสรรค์

การที่ข้าพเจ้าเกิดความคิดและสนใจที่จะสร้างงานสร้างสรรค์ขึ้นมา ล้วนมาจากความสะท้อน ใจของการแสดงออกถึงความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของข้าพเจ้าเมื่อ 6 ปีก่อน เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิด ความริเริ่มสงสัยในพฤติกรรมของตนเองจากจนถึงปัจจุบัน อีกทั้งครอบครัวและสังคมในปัจจุบันที่ กำลังเผชิญกับโรคซึมเศร้า ทว่าโลกนี้มีคนที่ป่วยเป็นโรคนี้นี้มากมาย บ้างไม่เคยรู้ตัวว่าตนเองกำลัง เผชิญกับโรคดังกล่าวรวมถึงตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้กลับมาให้ความสนใจกับโรคซึมเศร้าและ การศึกษาหาข้อมูลเบื้องต้น ไปจนถึงเบื้องต้น นำไปสู่การริเริ่มที่จะทำงานสร้างสรรค์เพื่อถ่ายทอดถึง เรื่องราวเหล่านี้ผ่านผลงานสร้างสรรค์ต่อไป

2.2 อิทธิพลที่ได้รับ

2.2.1 อิทธิพลที่ได้รับจากวรรณกรรม

2.2.1.1 ความหมายของโรคซึมเศร้า

มีผู้ที่ศึกษาความหมายของภาวะซึมเศร้าไว้มากมายหลายความหมาย โดยสรุปดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (พ.ศ. 2546) ให้ความหมายของภาวะซึมเศร้าไว้ว่า ภาวะซึมเศร้า หมายถึง ภาวะที่มีอารมณ์ซึมเศร้า เบื่อหน่าย หดหู่ ห่อเหี่ยวใจ และหมดอารมณ์สนุก เพลิดเพลินหรือหมดอาลัยตายอยาก โดยมีระดับความรุนแรงและระยะเวลาต่อเนื่องยาวนานจนเกิดผลกระทบทางคำพูด ความคิด พฤติกรรมและร่างกายของผู้ป่วย ตลอดจนเกิดผลกระทบต่อชีวิตประจำวัน รวมทั้งหน้าที่การงานและสังคม

ทวี เสรี และคณะ (พ.ศ. 2546) ให้ความหมายของภาวะซึมเศร้า หมายถึง ภาวะที่ผู้ป่วยที่มีอารมณ์และความรู้สึกเศร้าหมอง หดหู่ ห่อเหี่ยวใจ และหมดอารมณ์สนุก ท้อแท้ หดหวัง เบื่ออาหาร กินได้น้อยลง ไม่มีเรี่ยวแรง น้ำหนักลด มองโลกในแง่ร้าย รู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่า บางคนมีความคิดอยากตาย และอาจฆ่าตัวตายได้ อาการดังกล่าวต้องเป็นอยู่นานตั้งแต่ 2 สัปดาห์ ขึ้นไป และมีผลต่อการดำรงชีวิต

ศิริพร จิรวัดน์กุล (พ.ศ. 2546) ให้ความหมายภาวะซึมเศร้า ความหมาย ดังนี้

1. เป็นอารมณ์ (mood) และความรู้สึก (feeling) หงอยเหงา เศ็ง เบื่อหน่าย ท้อแท้ ไม่มีกำลังใจ หดหวัง ถือว่าเป็นอารมณ์ตามธรรมชาติที่ปกติ เกิดขึ้นได้กับทุกคนตลอดช่วงชีวิต เกิดขึ้นเป็นครั้งคราวแล้วหายไปในเวลาไม่นาน ในสถานการณ์ที่มีความน่าสลดใจ หรือมีการสูญเสียเกิดขึ้น

2. เป็นอาการ (symptom) เป็นการแสดงทางอารมณ์ออกมาเป็นพฤติกรรมต่างๆ ได้แก่ อาการ หงุดหงิด อ่อนเพลีย การนอน ผิดปกติ เช่น นอนไม่หลับหรือนอนมากกว่าปกติ ใจลอย หลงๆ ลืมๆ เบื่ออาหาร อ่อนเพลีย เจ็บซึม หมดความสนใจในกิจกรรมที่เคยชอบ รวมทั้งเรื่องเพศ กระสับกระส่ายกระวนกระวาย ไม่อยากพบปะกับใคร มีอาการเหมือนป่วยทางกายเรื้อรังที่หาสาเหตุไม่ได้และรักษาไม่หาย เช่น อาการปวดศีรษะ ไม่สบายท้อง ปวดตามบริเวณต่างๆ ของร่างกาย ใจสั้น ความดันโลหิตสูง เป็นต้น และ

3. เป็นอาการเศร้าที่แสดงถึงการเจ็บป่วยทางจิต (disease) เช่น โรคประสาทวิตกกังวล โรคจิตเภท โรคซึมเศร้าและความผิดปกติทางจิตเวชซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มโรคอารมณ์ผิดปกติอื่นๆ

เบ็ค (Beck, ค.ศ. 1967) กล่าวว่า ภาวะซึมเศร้าที่ผิดปกติ หมายถึง ภาวะแปรปรวนในด้านอารมณ์ความคิด แรงจูงใจ และร่างกาย โดยจะมีอาการเศร้า หดหู่ มีความคิดด้านลบต่อตนเองตำหนิตนเอง รู้สึกว่าตนเองไร้ค่า ท้อแท้หมดหวัง แยกตัวจากสังคม ไม่สนใจในการทำกิจกรรมต่างๆ มีความคิดอยากตาย มีอาการเบื่ออาหาร นอนไม่หลับ

คาร์เรน และคณะ (Karren et al., ค.ศ. 2006) ได้ให้ความหมายภาวะซึมเศร้าไว้ 4 ความหมาย ดังนี้

1. ความรู้สึกของมนุษย์ ซึ่งเกิดจากการรบกวนสมดุลของชีวิตในภาวะปกติ การสูญเสียความซัดแย้งหรือการบาดเจ็บ
2. อาการเจ็บป่วยทางกาย หรืออาการข้างเคียงจากการได้รับยา

3. ภาวะซึมเศร้าเป็นความผิดปกติทางคลินิก เป็นกลุ่มอาการทางชีววิทยา เกิดจากความผิดปกติของสารสื่อประสาทซึ่งไม่ใช่ปฏิกิริยาในภาวะปกติ เกิดขึ้นโดยไม่มีเหตุผลที่ชัดเจน มีอาการมากกว่าอารมณ์เศร้าเป็นครั้งคราว มีภาวะซึมเศร้าเป็นประจำ ศูนย์ความสุขในสมองทำหน้าที่ได้ไม่ดี และศูนย์การลงโทษในสมองทำงานมากเกินไป แม้กระทั่งสิ่งที่ดีก็ทำให้รู้สึกแย่ ทำให้เกิดการรับรู้ที่บิดเบือนทุกสิ่งเหมือนมีแต่ในทางลบ บางครั้งภาวะซึมเศร้าก็เกี่ยวข้องกับการยอมแพ้ง่ายๆ บุคคลที่มีภาวะซึมเศร้ารู้สึกรับไม่ได้กับปัจจุบันและอนาคต บุคคลที่มีภาวะซึมเศร้ารุนแรงอาจจะยอมแพ้ต่อชีวิต ลดกิจกรรมลงเรื่อยๆ ไม่สนใจผู้คน ละทิ้งงานอดิเรก ละทิ้งหน้าที่ เนื่องจากไม่มีความรู้สึกดีและยินดีกับสิ่งใด

4. ภาวะซึมเศร้าซึ่งเป็นผลสืบเนื่องจากภาวะวิกฤต

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ใช้ความหมายของภาวะซึมเศร้าที่หมายถึง กลุ่มอาการหรืออาการที่แสดงที่มีความแปรปรวนในด้านอารมณ์ ความคิด แรงจูงใจและร่างกาย โดยมีอาการเศร้าไม่กระตือรือร้นในชีวิต การกิน การนอนผิดปกติ คิดว่าตนเองเจ็บป่วย มีความคิดทางลบต่อตนเอง ต่ำหิตตนเอง รู้สึกตนเองไร้ค่า มีความคิดในทางลบต่อสิ่งแวดล้อม และมีความคิดในทางลบต่ออนาคต ท้อแท้ หมดหวัง ซึ่งเป็นภาวะซึมเศร้าตามความหมายของเบ็ค (Beck, ค.ศ. 1967)

อีกหนึ่งบทความของ ศาสตราจารย์นายแพทย์มานิช หล่อตระกูล ได้เขียนถึงโรคซึมเศร้าโดยละเอียดและหวังว่าจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจโรคนี้น่ามากขึ้น เพราะพบว่าหลายๆ คนสงสัยว่าตัวเองจะเป็นโรคนี้หรือเปล่า บ้างก็ได้รับการรักษามาบ้างแล้ว และมีความต้องการที่จะรู้เกี่ยวกับโรคที่ตัวเองเป็นมากขึ้น แต่ก็ไม่รู้จะหากข้อมูลจากไหน จะถามแพทย์ก็มีความเกรงใจ เนื้อหาที่เขียนของเขาส่วนหนึ่งได้มาจากคำถามหรือข้อสงสัยที่ผู้ป่วยมักถาม จึงเขียนหนังสือนี้ขึ้นเพื่อคลายข้อสงสัยของหลายๆ คนได้ระดับหนึ่ง กล่าวไว้ว่า

คนส่วนใหญ่แล้วคำว่าโรคซึมเศร้าฟังดูไม่คุ้นหู ถ้าพูดถึงเรื่องซึมเศร้าเรามักจะนึกกันว่าเป็นเรื่องของอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดจากความผิดหวัง หรือการสูญเสียมากกว่าที่จะเป็นโรค ซึ่งตามจริงแล้ว ที่เราพบกันในชีวิตประจำวันส่วนใหญ่ก็จะเป็นเรื่องของอารมณ์ความรู้สึกธรรมดาๆ ที่มีกันในชีวิตประจำวัน มากบ้างน้อยบ้าง อย่างไรก็ตามในบางครั้ง ถ้าอารมณ์เศร้าที่เกิดขึ้นนั้นเป็นอยู่นานโดยไม่มีทีท่าว่าจะดีขึ้น หรือเป็นรุนแรง มีอาการต่างๆ ติดตามมา เช่น นอนหลับๆ ตื่นๆ เบื่ออาหาร น้ำหนักลดลงมาก หมดความสนใจต่อโลกภายนอก ไม่คิดอยากมีชีวิตอยู่อีกต่อไป ก็อาจจะเข้าข่ายของโรคซึมเศร้าแล้ว

คำว่า “โรค” บ่งว่าเป็นความผิดปกติทางการแพทย์ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการดูแลรักษาเพื่อให้อาการทุเลา ต่างจากภาวะอารมณ์เศร้าตามปกติธรรมดาที่ถ้าเหตุการณ์ต่างๆ รอบตัวคลี่คลายลง หรือมีคนเข้าใจเห็นใจ อารมณ์เศร้านี้ก็อาจหายได้ ผู้ที่ป่วยเป็นโรคซึมเศร้านอกจากมีอาการซึมเศร้าร่วมกับอาการต่างๆ แล้ว การทำงานหรือการประกอบกิจวัตรประจำวันก็แย่ลงด้วย คนที่เป็นแม่บ้านก็ทำงานบ้านน้อยลงหรือมีงานบ้านค้างค้ำ คนที่ทำงานนอกร้านก็อาจขาดงานบ่อยๆ จนถูกเพ่งเล็งเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรียกว่าตัวโรคทำให้การประกอบกิจวัตรประจำวันต่างๆ บกพร่องลง หากจะเปรียบกับโรคทางร่างกายก็คงคล้ายๆ กัน เช่น ในโรคหัวใจ ผู้ที่เป็นก็จะมีอาการต่างๆ ร่วมกับการทำอะไรต่างๆ ได้น้อยหรือไม่ดีเท่าเดิม

ดังนั้น การเป็นโรคซึมเศร้าไม่ได้หมายความว่า ผู้ที่เป็นเป็นคนอ่อนแอ คิดมาก หรือเป็นคนไม่สู้ปัญหา เอาแต่ท้อแท้ ซึมเซา แต่ที่เขาเป็นนั้นเป็นเพราะตัวโรค กล่าวได้ว่าถ้าได้รับการรักษาที่ถูกต้องเหมาะสม โรคก็จะทุเลาลง เขาก็จะกลับมาเป็นผู้ที่จิตใจแจ่มใส พร้อมจะทำกิจวัตรต่างๆ ได้ดังเดิม ผู้ที่ป่วยเป็นโรคซึมเศร้าจะมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมค่อนข้างมาก การเปลี่ยนแปลงหลักๆ จะเป็นในด้านอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด พฤติกรรม ร่วมกับอาการทางร่างกายต่างๆ ดังจะได้กล่าวต่อไป

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความหมายของภาวะซึมเศร้าไว้มากมาย ทำให้ข้าพเจ้ากลับมาสังเกตถึงพฤติกรรมและการแสดงออกทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง หลายลักษณะอารมณ์มีความคล้ายคลึงและทำให้ข้าพเจ้าได้รับอิทธิพลในการริเริ่มทำผลงานศิลปะต่อไป

2.2.2 ความหมายของอารมณ์

อารมณ์ มาจากภาษาอังกฤษ “Emotion” มีความหมายว่าการเกิดการเคลื่อนไหว หรือภาวะที่ตื่นเต้น มันเป็นการยากที่จะบอกว่า อารมณ์คืออะไร แต่มีแนวคิดหนึ่ง ที่ให้ความเข้าใจได้ง่ายกล่าวไว้ว่า อารมณ์เป็นความรู้สึกภายในที่เร้า ให้บุคคลกระทำ หรือเปลี่ยนแปลงภายในตัว ของตัวเอง ซึ่งความรู้สึก เหล่านี้จะเป็นความรู้สึกที่พึงพอใจ ไม่พึงพอใจ หรือรวมกันทั้งสองกรณี อารมณ์เป็นสิ่งที่ไม่คงที่มีการแปรเปลี่ยน อยู่ตลอดเวลา

จากความหมายและธรรมชาติของอารมณ์ ทำให้นักจิตวิทยาทั้งหลายมีความเห็นว่างค์ประกอบของอารมณ์จะแบ่งออกเป็น 3 อย่าง (Baron, 1989 : 304) ดังนี้

2.2.2.1 สภาวะการรู้คิด (Cognitive States) เป็นความรู้สึกของผู้ที่กระทำหรือประสบการณ์ต่างๆ ของบุคคล อย่างเช่น เราเคยรู้สึกโกรธ รำเริง สะอิดสะเอียน เป็นต้น

2.2.2.2 ปฏิกริยาทางสรีระ (Physiological Reactions) เป็นการเกิดการเปลี่ยนแปลงภายในร่างกายของเรา เช่น หัวใจเต้นเร็วขึ้นเมื่อรู้สึกตื่นเต้นหรือตกใจ

2.2.2.3 การแสดงออกของพฤติกรรม (Expressive Behaviors) เป็นสัญญาณการแสดงออกของสภาวะภายใน เช่น เกิดความพอใจก็จะแสดงการยิ้ม หรือเมื่อโกรธก็อาจกล่าววาจาต่อว่าออกมา หรือแสดงการกระแทกเท้า, ตบตี องค์กรประกอบทั้งสามอารมณ์ : สภาวะการรู้คิด ปฏิกริยาทางสรีระ และการแสดงออกพฤติกรรม

2.2.3 การจำแนกอารมณ์

อารมณ์มีอยู่มากมายหลายชนิดซึ่งเราอาจเรียกมันว่าอะไรก็ตาม แต่ว่าอารมณ์เหล่านั้น ก็มีความเด่นชัดและเป็นอิสระ นักจิตวิทยาได้จำแนก อารมณ์ โดยคำนึง สิ่งเร้าที่มาเป็นตัวกระตุ้น และรูปแบบการตอบสนองพฤติกรรมที่มีต่อสิ่งเร้า นั้น และส่วนมากมีความเชื่อว่า บุคคลมีอารมณ์พื้นฐานอยู่ 3 ชนิด คือ ความโกรธ (anger) ความกลัว (fear) และความพึงพอใจ (pleasure) (Carlson, 1993 : 400) ส่วนอารมณ์ อื่นๆ เป็นผลที่เกิดจากอารมณ์ใดอารมณ์หนึ่ง หรือมากกว่าของ อารมณ์ทั้งสามนี้ ตัวอย่างเช่น รังเกียจ เดือดดาล เกรียดเคঁ้น เป็นรูปแบบของอารมณ์โกรธ การอิจฉาและความรู้สึกผิดจะอยู่บนพื้นฐานของความกลัว ความรักและความสุขจะมีพื้นฐานมาจากความรู้สึกพึงพอใจ ความโศกเศร้าเป็นเสมือนการรวมกันของอารมณ์กลัวและอารมณ์โกรธ ทุกคนเคยมีอารมณ์โกรธ กลัว และพึงพอใจมาแล้ว แต่ทั้งอารมณ์โกรธ กลัว และพึงพอใจ เกิดมาจากสาเหตุที่แยกออกได้แตกต่างกัน ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่เราจะจัดการหรือควบคุมมัน

ความกลัว (fear) เป็นอารมณ์ที่แสดงออกถึงความรู้สึกว่าเป็นอันตราย ซึ่งจะมีอยู่มากมายทั้งที่มองเห็นและมองไม่เห็น เด็กเล็ก ๆ จะกลัวเสียงดัง กลัวสิ่งแปลกประหลาด ถึงแม้จะเป็นเด็กโตก็ยังกลัว นอกจากนี้ยังกลัวความมืด กลัวคำขู่ กลัวถูกทอดทิ้งตามลำพัง ในเด็ก ตอนปลายเด็ก จะกลัวคำเยาะเย้ยจากเพื่อน กลัวตัวเองจะไม่เท่าเทียมกับเพื่อน

เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นไปจนถึงวัยผู้ใหญ่ จะเกิดความกลัวในทางสังคมมากขึ้น กลัวความผิดหวัง กลัวในความมีบทบาททางเพศ กลัวจะไม่ได้รับการยอมรับ พอเป็นผู้ใหญ่สูงอายุก็จะกลัว ในเรื่องสังขารร่างกาย ตลอดจนความสำเร็จในการทำงาน

2.2.4 การแสดงออกทางอารมณ์

จากภาวะของอารมณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏออกมาเป็นพฤติกรรม ก็คือภาพที่เกิดขึ้นกับบุคคลอันได้แก่ บุคลิกภาพของเขานั่นเอง ฉะนั้นถ้าบุคคลรู้และ เข้าใจก็จะสามารถ จัดการและควบคุมอารมณ์ได้เพื่อความเหมาะสมของบุคลิกภาพ

การแสดงออกทางอารมณ์จำแนกได้ 2 ลักษณะ ดังนี้

2.2.4.1 การแสดงอารมณ์ทางใบหน้า การแสดงความรู้สึกทางใบหน้าจัดว่าเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นการแสดงออกถึง ภาวะทางอารมณ์ต่าง ๆ ในตัวเราและบุคคลอื่นที่สามารถสังเกตเห็นได้บ่อย ๆ นักสรีรวิทยาประมาณว่า ใบหน้าสามารถแสดง ความรู้สึกได้แตกต่างกันถึง 20,000 แบบ และส่วนใหญ่จะเกิดจากการผสมกลมกลืนกัน ของสีหน้าที่เป็นพื้นฐานตั้งแต่ 2 แบบขึ้นไป ตัวอย่างเช่น เมื่อนักศึกษาสอบได้เกรด F จากการตอบ ข้อสอบที่คิดว่าไม่ยุติธรรม ลองสังเกต ใบหน้าตนเองจากกระจกเงา จะเห็นว่า ดวงตา คิ้ว และหน้าผาก แสดงถึงอารมณ์โกรธ ในขณะที่ริม

ฝีปากแสดงออกถึงความเสียใจ ทอมกินส์ (Tomkins, ค.ศ. 1962) ได้เสนอทฤษฎีการแสดงออกทางเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์อื่นใด ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบหน้าคือ การสะท้อนอารมณ์เป็นธรรมชาติ ที่ติดตัวมนุษย์มา ตั้งแต่เกิด และเป็น ลักษณะการตอบสนองที่เป็นสากล ด้วยเหตุนี้ พอล เอ็กแมน (Paul Ekman, ค.ศ. 1958) และคนอื่น ๆ ได้ศึกษาถึง อารมณ์และการแสดงออกทางสีหน้า พบว่ามีอารมณ์ 6 ชนิดด้วยกัน ที่แสดงออกทางสีหน้าเป็น ลักษณะสากลทั่วไป มนุษย์ทุกชาติ ทุกภาษา จะแสดงความรู้สึกได้ตรงกัน คือ เมื่อเกิดอารมณ์ กล้ามเนื้อแต่ละมัดบนใบหน้าจะมีการยึดหดคล้ายคลึงกัน เช่น เวลาเศร้ามุมปากจะโค้งลง เวลายิ้ม มุมปากจะโค้งขึ้น เป็นต้น อารมณ์ 6 ชนิด ที่สอดคล้องกับการแสดงออกทางใบหน้า ของคนทั่วไป ได้แก่ ประหลาดใจ รังเกียจ เศร้าเสียใจ โกรธ กลัว และเป็นสุข เอ็กแมน ยังได้ศึกษาต่อไปว่า การแสดงออกทางใบหน้าจากอารมณ์ทั้ง 6 ชนิดนี้ ยังสอดคล้องกับปฏิกิริยา การเปลี่ยนแปลง ทางร่างกายต่าง ๆ กัน ดังที่ เจมส์-แลง ได้อธิบายไว้ ปัญหาสำคัญอยู่ที่เราจะตัดสินอารมณ์ของคนอื่น ๆ จากใบหน้าได้แม่นยำเพียงใด เนื่องจากมีอารมณ์หลายชนิด ที่ซับซ้อนปะปน อยู่กับรายละเอียด บนใบหน้า แต่เราก็อาจตัดสินอารมณ์จากใบหน้า ของเขาผู้นั้น ได้อย่างคร่าวๆ โดยเน้นใน 3 มิติ คือ พอใจ – ไม่พอใจ , ขอมรับ – ปฏิเสธ และการเคลื่อนไหวร่างกายอื่น ๆ เช่น ยืนหรือนั่งตามสบาย หรือเกร็ง โน้มตัวเข้าใกล้หรือถอยห่าง เป็นต้น

2.2.4.2 การแสดงอารมณ์ก้าวร้าวและรุนแรง โดยทั่วไปเรามักจะมีการแสดงออกของ อารมณ์ที่ไม่เป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น เช่น การยิ้มแย้ม การร้องไห้ ตะโกน การสวมกอดด้วยความ รัก การจูบแก้มด้วยความเอ็นดู ฯลฯ แต่จะมีอารมณ์บางชนิด ซึ่งเมื่อแสดงออกมาแล้ว จะก่อให้เกิด อันตรายต่อ บุคคลอื่นได้ นักจิตวิทยา ได้ให้ความสนใจกับ อารมณ์ประเภทนี้มากกว่า จะศึกษาว่า อะไรเป็นสาเหตุ ที่ทำให้บุคคลมีการแสดงออกทางอารมณ์ ในลักษณะของความก้าวร้าว และ เป็นไปในทางทำลาย หรือในทางที่ไม่ดี ดังเช่นความคับข้องใจและความก้าวร้าว

ความคับข้องใจสามารถก่อให้เกิดการตอบสนอง หรือพฤติกรรมได้หลายรูปแบบ สมมติว่าเรา หยอดเหรียญใส่ตู้โทรศัพท์ และเป็น เหรียญสุดท้าย ที่มีในกระเป๋า แต่โทรศัพท์ก็ยังไม่เสียบเสียงไม่ ปรากฏสัญญาณใด ๆ ซึ่งเป็นเวลา ที่เราต้องติดต่อให้ใครสักคนหนึ่ง มารับเราจากสถานที่แห่งนั้น สภาวะเช่นนี้ จะก่อให้เกิดอารมณ์คับข้องใจ อย่างรุนแรง จนไม่รู้จะหาทางระบายออกได้อย่างไร เรา อาจหัน ไปแสดงพฤติกรรมด้วย การทำลาย โทรศัพท์ เครื่องนั้นแทน แต่ถ้าโทรศัพท์เครื่องนั้นตั้งอยู่ บริเวณชุมชน เราไม่สามารถ จะแสดงพฤติกรรมดังกล่าวได้ ทางออกที่เราอาจ เลือกกระทำ ได้ยังมี อยู่อีกเช่น ไปแจ้ง เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบ ให้ทราบ ว่า โทรศัพท์ ชัดข้อง และ ขอยืมเหรียญจากคนอื่น ที่เดินผ่านมา การที่บุคคลมี โอกาส เลือกทางออกได้ จะช่วยลดความรุนแรงของความ คับข้องใจได้ การระบายอารมณ์ก้าวร้าว ยังขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่น ๆ ด้วย เช่น ถ้าสถานการณ์ ที่ทำให้คับข้องใจ หรือ โกรธเนื่องมาจาก คนที่มีอำนาจ เหนือกว่าเรา เราอาจจะระบาย อารมณ์นั้นกับผู้อื่นแทน แต่ถ้าเราอยู่ ใน สถานการณ์ที่ต้องสำรวจ เราอาจจำเป็นต้องเก็บกด ความโกรธ เอาไว้แล้ว คอยหาทางระบาย ออก ตามสถานที่เหมาะสมต่อมา ในกรณีที่บุคคล ไม่สามารถระบายได้ว่า อะไรคือต้นเหตุของ ความ

คับข้องใจ บุคคลนั้นอาจหาทางระบายออก กับทุกสิ่งที่จะสามารถทำได้ ดังได้กล่าวมาแล้วจะช่วยให้ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เห็นถึง ที่มาหรือสาเหตุของความวุ่นวาย ในรูปของการจลาจล การก่อเหตุร้ายรุนแรง ซึ่งมีสาเหตุเกิดมาจาก บุคคลที่รู้สึกว่าคุณกกดขี่อยู่ตลอดเวลาตนเอง

2.2.5 การควบคุมอารมณ์

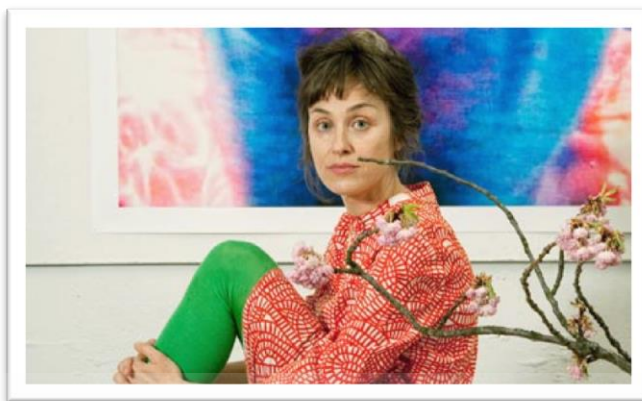
การควบคุมอารมณ์เป็นเรื่องสำคัญสำหรับผู้ที่จะประสบความสำเร็จหรือความสำเร็จในชีวิต เพราะถ้าไม่รู้จักควบคุมอารมณ์แล้ว เมื่อมีเหตุการณ์ใด ๆ เกิดขึ้น ก็จะไม่สามารถปรับตนให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ ได้ บางคนอาจจะควบคุมอารมณ์ของตนเองด้วยการสกดกั้นไว้ไม่แสดงออก วิธีนี้อาจจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพกายและสุขภาพจิตได้ การควบคุมอารมณ์จึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการดำเนินชีวิต

2.3 อิทธิพลจากศิลปิน

2.3.1 ปีปilotติ ริสต์ (PIPILOTI RIST)

ปีปilotติ ริสต์ (PIPILOTI RIST) ศิลปินวิดีโออาร์ต เธอสนใจในเรื่องของการจัดองค์ประกอบของวิดีโอ/เสียง เพราะมีช่องว่างสำหรับงานศิลปะดังกล่าวนี้ในทุกด้าน กล่าวคือ ภาพวาด เทคโนโลยี ภาษา ดนตรี การเคลื่อนไหว บทกวี ความสับสนวุ่นวาย เพศ และมิตรภาพ

ปีปilotติ ริสต์ นับว่าเป็นหญิงสาวที่สว่างงามในบรรดาศิลปินวิดีโอรุ่นใหม่ ที่ได้ทำงานอย่างเป็นธรรมชาติกับสภาวะความเป็นหญิงมาตั้งแต่ทศวรรษที่ 1990 งานของริสต์น่าดึงดูดใจ เต็มไปด้วยสีสันและเสน่ห์ทางดนตรีที่น่าประทับใจ เธอเชื่อมโยงภาพสื่อที่ดูแปลกเข้ากับคำถามพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องของเพศและร่างกายสตรี ตลอดจนความแตกต่างทางเพศในสังคมปัจจุบัน ขณะที่มองดูภาพด้วยความรู้สึกขบขัน เสียดสีและวิพากษ์วิจารณ์ เธอได้สืบสาวถึงกระบวนการได้จัดสำนึกที่เป็นสาเหตุของกฎเกณฑ์ทางความประพฤติและภาพจำอันหลากหลาย

ภาพที่ 2.1 ภาพศิลปิน ปิปีลอตติ ริสต์ (PIPILOTTI RIST)

ที่มา : <https://slowpainting.wordpress.com/tag/installation-art/> (สืบค้นเมื่อ 17 มีนาคม 2560)

ภาพที่ 2.2 ภาพศิลปิน ปิปีลอตติ ริสต์ (PIPILOTTI RIST)

ที่มา : <http://www.zimbio.com/photos/Pipilotti+Rist/Pipilotti+Rist+Portrait+Session/1kb7MZxPEGq> (สืบค้นเมื่อ 17 มีนาคม 2560)

ริสต์ คิดว่า งานศิลปะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดวิวัฒนาการ เป็นการกระตุ้นจิตใจ เป็นการกระตุ้นสติถึงมุมมองความแปลกแยกทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เป็นการทำให้เกิดพลังงานทางด้านบวก การสร้างความรู้สึทางกามารมณ์ การสร้างการบรรจบกันระหว่างเหตุผลกับสัญชาตญาณ ซึ่งเป็นการค้นหาความเป็นไปได้ และเป็นการทำลายความจำเจและอคติต่างๆ

ผลงานของ ริสต์ ได้ถูกนำมาจัดแสดงตามพิพิธภัณฑ์และงานมหกรรมต่างๆ ทั่วยุโรป ญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้ยังมีการจัดแสดงในเซาเปาโล เวนิซ อีสตันบลู เดอะคาริบเบียน และซานตาเฟสองปีต่อครั้ง ทั้งนี้ ในปี 2000 นิวยอร์กได้มอบเงินทุนให้กับ Public Art ให้จัดงาน Open My Glade ซึ่งเห็นได้จากบนหน้าจอของ Times Square ผลงานวิดีโอมีเดียของริสต์ อย่างเช่น

I'm Not The Girl Who Misses Much (1986), Yoghurt on Skin, Velvet on TV (1995), Sip My

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Ocean (1996), และ Remake of the Weekend (1998) ทำให้ขอบเขตระหว่าง Visual Art กับ วัฒนธรรมร่วมสมัย (Popular Culture) เกิดความคลุมเครือ และเป็นการค้นหาสิ่งที่ไม่คุ้นชิน หรือ พบเจอกันในชีวิตประจำวัน ภาพที่มีเสน่ห์น่าสนใจของเธอได้ฟื้นฟูรูปแบบที่แตกต่างของการ โฆษณาขายสินค้า และมีวิถีดิจิทัล เพื่อสร้างภาษาศิลปะที่มีความเฉพาะตัวสูง ที่บอกเล่าจาก เรื่องราวในอดีตของเธอในวงดนตรีและเป็นนักออกแบบ

ภาพที่ 2.3 ผลงานของปีปิลอตติ ริสต์ (PIPILOTTI RIST) ชื่อผลงาน “Mutaflor”, Pipilotti Rist ,1996.Video installation (Video still)

ที่มา : http://www.flashartonline.com/app/uploads/2016/11/Pipilotti-Rist_FlashArt-201x240.jpg (สืบค้นเมื่อ 17 มีนาคม 2560)

ภาพที่ 2.4 ผลงานของปีปิลอตติ ริสต์ (PIPILOTTI RIST) ชื่อผลงาน “Ever Is Over All”, Pipilotti Rist, 1997.Audio/ video installation

ที่มา : <https://www.youtube.com/watch?v=-gd06ukX-rU> (สืบค้นเมื่อ 17 มีนาคม 2560)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.5 ผลงานของปีปิลอตติ ริสต์ (PIPILOTTI RIST)

ชื่อผลงาน “I Couldn't Agree with You More”, Pipilotti Rist, 1999. Video installation, 2 Projectors, 2 Players, 1 Box of household items, audio system Edition of 3 and 1 artist's proof Dimensions adaptable

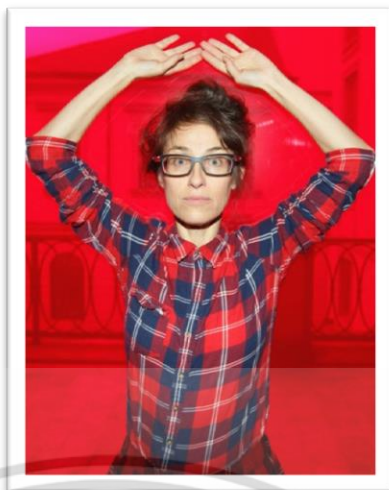
ที่มา : <https://www.youtube.com/watch?v=J3DSvija2pc> (สืบค้นเมื่อ 17 มีนาคม 2560)

ประวัติการแสดงผลงานของริสต์

การเสนอผลงานเดี่ยวล่าสุดของเธอ ได้แก่ 'À la belle étoile', Centre Pompidou, Paris (2007); 'Gravity Be My Friend', Magasin 3 Stockholm Konsthall (2007); 'YuYu', MIMOCA Marugame Genichiro-Inokuma Museum of Contemporary Art (2008); 'Pour Your Body Out (7354 Cubic Metres)', MoMA, New York (2008 – 2009); และ 'Elixir: the Video Organism of Pipilotti Rist', Museum Boijmans Van Beuningen, Rotterdam (2009) ซึ่งเดินทางไปยัง KIASMA Museum for Contemporary Art, Helsinki; Paço das Artes and MIS Museu da Imagem e do Som, Sao Paulo (2009) The Museum Langmatt, 'Schliessen Sie mir das Kleid, Danke!' (cur. Rudolf Velhagen), Baden, Switzerland (2010) และ the Fundació Joan Miró & Centre Cultura Caixa Girona Fontanad'Or, 'Pipilotti Rist. Partit amistós – sentiments electrònics' (cur. Martina Millà), Barcelona / Girona, Spain (2010) เธอได้รับรางวัล Joan Miró Prize ในปี 2009 สำหรับผลงานที่สร้างสรรค์และเฉพาะตัว และความโดดเด่นของเธอได้มีส่วนในฉากศิลปะในปัจจุบัน

ในปี 2009 เธอได้ปล่อยผลงานภาพยนตร์สารคดีเรื่องแรก ชื่อว่า Pepperminta ซึ่งเป็นเรื่องราวของ “ผู้ที่นิยมลัทธิอนาธิปไตยหรือพวกที่ต้องการล้มกฎหมายและการปกครองในอุดมคติ” ที่ใช้ชีวิตโดยปฏิบัติตามกฎที่เธอสร้างขึ้นมาด้วยตนเอง Anarchist of The Imagination ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ถูกนำมาฉายในเทศกาลภาพยนตร์ และ โรงภาพยนตร์ทั่วโลก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

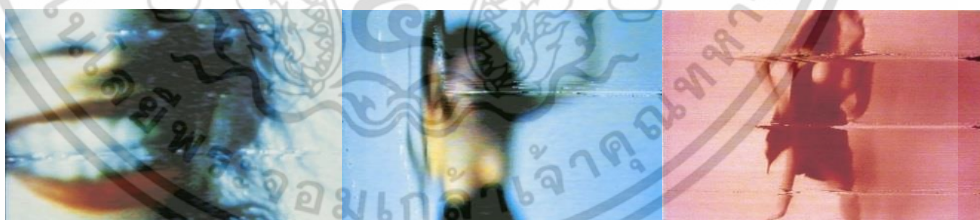

ภาพที่ 2.6 ภาพศิลปิน ปิปีลอตติ ริสต์ (PIPILOTTI RIST)

ที่มา : <http://www.gettyimages.com/event/pipilotti-rist-portrait-session-132039780#artist-pipilotti-rist-poses-during-a-portrait-session-on-november-8-picture-id131918767> (สืบค้นเมื่อ 18 มีนาคม 2560)

วิเคราะห์ผลงานและอิทธิพลที่ได้รับจากศิลปิน

ข้าพเจ้าได้อิทธิพลจากสื่อ วิดีโออาร์ต ของศิลปินคือชิ้นที่ชื่อว่า “I’m Not The Girl Who Misses Much ” ซึ่งรูปแบบการนำเสนอของเธอถูกถ่ายทอดออกมาเป็นภาพที่มีเสน่ห์และน่าสนใจ มีการสร้างภาษาศิลปะที่มีความเฉพาะสูงที่บอกเล่าเรื่องราวในอดีตของเธอได้ดี

ภาพที่ 2.7 ผลงานของปิปีลอตติ ริสต์ (PIPILOTTI RIST) ชื่อผลงาน “I’m Not The Girl Who Misses Much”, Pipilotti Rist, 1986.Single channel video

ที่มา : <https://www.youtube.com/watch?v=hjvWXiUp1hI> (สืบค้นเมื่อ 18 มีนาคม 2560)

งานวิดีโอเกือบทั้งหมดของเธอ ตัวเธอที่เป็นศิลปินก็เป็นผู้แสดงเองด้วย ดังเช่นในกรณีของชิ้นที่ชื่อว่า “ฉันไม่ใช่หญิงสาวที่พลาดอะไรมากมาย” ชิ้นนี้ ซึ่งแม้ว่าเธอจะสร้างมันขึ้นขณะกำลังศึกษาเล่าเรียน แต่งานชิ้นนี้ก็เต็มไปด้วยองค์ประกอบสำคัญของงานของเธอเอง ในชุดสีดำที่ดูหลวมกับเอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลิปติกสีแดงแจ๊ด ริสต์ได้เต้นรำและบิดตัวอยู่หน้ากล้อง กล้องเปลี่ยนเฟรมไปเรื่อยๆ ในภาพชุดหนึ่งจะเห็นแต่รอยยิ้มกว้าง แต่ก็ได้รับความรู้สึกที่ศิลปินกำลังแสดงอยู่หน้ากล้องที่อยู่กับที่ แบบเดียวกับงานแสดงวิดีโอช่วงต้นทศวรรษ 1970 มีบางอย่างทำให้นึกถึงการบันทึกภาพวิดีโอ “แบบเก่า” ภาพที่อยู่นอกโฟกัสทำให้เห็นผู้เต้นกลางเดือน เหมือนมีผ้าคลุมบังไว้ สีออกแนวโมโนโครม ดูไม่สมจริง ความเร็วของภาพก็ไม่สม่ำเสมอ บางครั้งก็เร่งเร็ว บางครั้งก็ช้าลง ทั้งหมดรวมกันทำให้ยิ่งดูคลุมเครือ

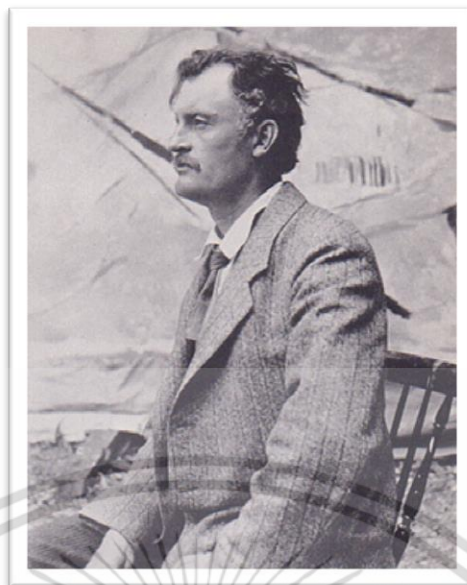
เทปบอกถึงคุณภาพที่ไม่ค่อยดี ซึ่งในกรณีนี้หมายถึงการสร้างอิเล็กทรอนิกส์ของภาพวิดีโอ (เนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคนิคสามารถทำให้ภาพมีคุณภาพสมบูรณ์ได้มากที่สุด มานับแต่ทศวรรษ 1986) ขณะที่ริสต์เต้นไปมาหน้ากล้อง เธอก็ร้องเพลงไปด้วย ด้วยเสียงที่เพี้ยน โดยมีเนื้อความว่า “ฉันไม่ใช่หญิงสาวที่พลาดอะไรมากมาย” ซึ่งเป็นบรรทัดแรกของเพลงป๊อป “แฮปปี้เนส อีส อะ วอร์ม กัน” (1968) ของจอห์น เลนนอน ริสต์ได้เปลี่ยนสรรพนามเป็นว่า “ฉันไม่ใช่หญิงสาว” จากของเดิม “หล่อนไม่ใช่หญิงสาว”

นอกจากเพลงจะถูกบีบแล้ว ความเร็วก็ถูกตัดแปลงเช่นเดียวกันกับภาพวิดีโอของริสต์ที่นำแค่บรรทัดเดียวของเพลงมาใช้ มีความหมายแทนเพลงทั้งหมด ในตอนท้ายของวิดีโอ ลีได้เปลี่ยนจากโทนฟ้าเป็นโทนสีแดง และเสียงเพลงจากต้นฉบับต้นเดิมดังขึ้น

ในเพลง I'm Not The Girl Who Misses Much ริสต์ผู้ซึ่งได้แสดงร่วมอยู่ในวงด้วย เมื่อปลายทศวรรษ 1980 ได้สำรวจกลไกของอุตสาหกรรมเพลง ที่ซึ่งการผลิตจำนวนมากเข้ามาเป็นพันธมิตรอย่างน่าเคลือบแคลง ริสต์ ตอบสนองโลกดังกล่าวโดยการสะท้อนให้เห็น โดยการใช้ภาพที่สวยงามน่ารื่นรมย์และภูมิทัศน์เชิงเสียงที่น่าประทับใจ แม้เมื่อร่างกายที่ถูกทำให้เล็กลง จะดูเหมือนอยู่ในอันตรายต่อการที่จะตกลงไปในหลุมเล็กๆ ที่มีไฟลุกโชนอยู่บนพื้นดิน แบบเดียวกับในงานวิดีโอจัดวางชื่อ ไรต์ตัวตนในอ่าวอาบลาวา (1994) และการหายตัวไปในกระแสการเคลื่อนไหวของอิเล็กทรอนิกส์ โดยที่โลกอิเล็กทรอนิกส์อันงดงามยังคงถูกรักษาไว้

สรุปทั้งหมดที่กล่าวมา ข้าพเจ้าสนใจในวิธีการแสดงออกของศิลปินท่านนี้และได้รับอิทธิพลมาไม่มากนักน้อย โดยวิธีการแสดงออกถึงการเสียดสีของอารมณ์ทางภาพที่มีความคลุมเครือไม่แน่ชัด รู้สึกถึงความแปลกประหลาดของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งพยายามที่จะสื่อสารบางอย่างผ่านเสียงเพลงเพี้ยนๆ ของเธอ “I'm not the girl who misses much” ซึ่งเป็นคำที่ผสมผสานกับจังหวะภาพที่มีความหม่นเบลอ ภาพรวมทั้งหมดทุกส่วน ไม่ว่าจะเป็น Mood tone ของภาพ เสียง หรือจังหวะซ้ำเร็ว แต่การผสมผสานที่แสดงออกมานั้น ทำให้ข้าพเจ้าคิดว่าสามารถนำมาเป็นแนวทางให้กับงานของข้าพเจ้าให้สำเร็จลุล่วงไปได้เป็นอย่างมาก

ที่มา : <http://www.luhringaugustine.com/artists/pipilotti-rist/artworks/single-channel-videos#3>
(สืบค้นเมื่อ 18 มีนาคม 2560)

ภาพที่ 2.8 ภาพศิลปิน เอ็ดเวิร์ด มุงค์ (Edvard Munch)

ที่มา : https://3.bp.blogspot.com/-rN2DVcOtbd0/V4Mlk8CecBI/AAAAAAAAAF8/F9gHKFeseYo_5tT1jopptb6HJ2snSFimwCLcB/s1600/7723312762_6cff691e23.jpg

(สืบค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2560)

2.3.2 เอ็ดเวิร์ด มุงค์ (Edvard Munch)

เอ็ดเวิร์ด มุงค์ เป็นศิลปินชาวนอร์เวย์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมากที่สุดคนหนึ่ง เป็นทั้งจิตรกรและช่างภาพพิมพ์ไม้ หินและเอ็ชซึ่ง เขาเป็นหนึ่งในศิลปินลัทธิสัญลักษณ์นิยม และได้รับการยกย่องให้เป็นคนสำคัญในการพัฒนากระแสเอ็ชเพรสชันนิสม์หรือลัทธิแสดงพลังอารมณ์ (Expressionism) ในเยอรมันและยุโรปกลาง

มุงค์เกิดปี 1860 มีชีวิตที่มีความทุกข์ ขมขื่น ตั้งแต่วัยเด็ก แม่เสียชีวิตเมื่อเขาอายุ 5 ขวบ และพี่สาวเสียชีวิตเมื่อเขาอายุ 14 ปี พ่อเป็นหมอดูแลคนไข้ที่บ้าน สุขภาพของเขาจึงแย่มากตลอดตั้งแต่วัยเด็ก ชีวิตในช่วงต้นของเขาจึงเต็มไปด้วยการดิ้นรน และไม่เคยได้รับความสุขสนุกสนานเหมือนเด็กทั่วไป กล่าวคือ สมัยที่มุงค์ยังเป็นเด็กเขาชอบเขียนภาพ แต่ก็ไม่ได้รับความสนับสนุนใดๆ จากครอบครัว ผู้เป็นพ่อมักจะปฏิเสธที่จะออกค่าใช้จ่ายใดๆ ก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านศิลปะของมุงค์ ทำให้เขาไม่ได้รับการศึกษาทางด้านนี้ แต่เขาก็ยังคงเขียนภาพของเขาต่อไป

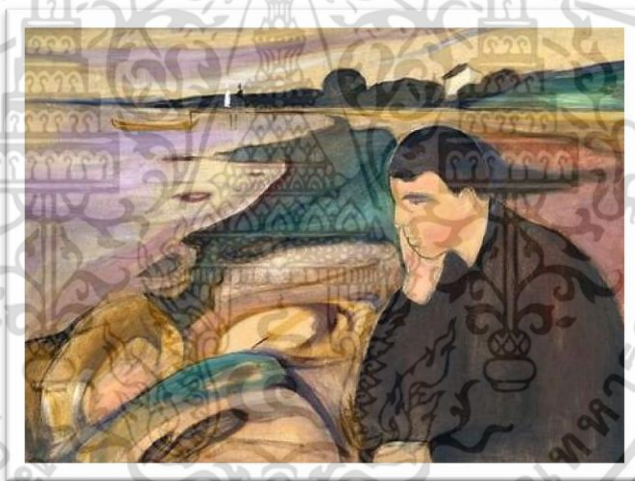
นอกจากนี้ทั้งชีวิตของเขายังเต็มไปด้วยความผิดหวัง ไม่ว่าจะเป็นความทุกข์จากการสูญเสีย ถูกทรยศหักหลัง และความไม่สมหวังในเรื่องของความรัก ทำให้เขาเป็นผู้ที่อมทุกข์ตลอดเวลาและต้องทนกับแรงกดดันหลายอย่าง จนคล้ายกับคนที่ใกล้จะเป็นโรคประสาท

เมื่อเข้าสู่วัยหนุ่มก็มีชีวิตรักที่ตึงเครียด ติดเหล้า ชีวิตมีแต่การเดินทางจากแห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่ง ภาพวาดของเขาในยุคต้นสะท้อนถึงความทุกข์ความปวดร้าวต่างๆ เหล่านี้ จนอายุ 26 ปี เขาเอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โชคิที่ได้อัไปศัศึกษาที่กรุงปารีส จัิงได้อัมีโอกาสได้อัศัษาภาพเขียนของศัลปินดั่งๆ หลายคนในสมัยนั้นซึ่งกำลังนิยมศัลปะแนวอัิมเพรสชันนิส และเมอ้อัอายุประมาณ 45 ปีเขามีอาการซึมเศร้อัครั้งแรกใช้เวลากว่า 8 เดือนที่สถานพัท้ฟื้นในเดนมาร์ก หลังจากนั้นเขากลับใช้ชีวิตส่วนใหญ่อัอยู่ในนอร์เวย์

ผลงานของมุงค์จัิงสะท้อนความทุกข์ยากและความขัดแย้งต่างๆ ในชีวิต ความทรงจำที่โหดร้ายในวัยเด็กและแผลในจิตใจทำให้อัเขาแสดงท้ศนคติเรื่องความรัก สุราและความเลวร้ายของชีวิตลงในผลงาน ภาพของเขามักแสดงปัญหาสังคมและความกังวลของมนุษย์ จากนั้นผลงานของเขายังส่งอิทธิพลสำคัญต่อศัลปะแบบอ็ีกเพรสชันนิสซัิมในช่วงต่อมาเช่นเดียวกับแวนก้อก และ โกแกง ที่อยู่ในยุคเดียวกัน

ในทศวรรษ 1890 มุงค์ได้ใช้เวลาช่วงฤดูร้อนร่วมกับเพื่อนๆ จากกลุ่ม Kristiania's bohemian คนที่เป็นต้นแบบรูปคนชบหน้ากับแขนในภาพวาดคือ Jappe Nilssen ซึ่งเป็นนักเขียนและนักวิจารณ์ศัลปะ จะเห็นสาเหตุซึ่งทำให้อัเขาเศร้อัโศกจากฉากหลังที่เป็นสะพานยาวที่ทอดยื่นไปในทะเลคูร์กของเขากำลังเดิน ไปขึ้นเรือกับชายอื่น

ภาพที่ 2.9 ผลงานของเอ็ดเวิร์ด มุงค์ (Edvard Munch) ชื่อผลงาน “Melancholy”, (1892) Edvard Munch

ที่มา : <http://st-listas.20minutos.es/images/2014->

06/383351/4465786_640px.jpg?1403727009 (สืบค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2560)

ภูมิทัศน์สะท้อนถึงบรรยากาศของความเจ็บปวดและหม่นหมอง โครงภาพไม่ซับซ้อนและก้อนหินที่อยู่ด้านหน้ามีรูปลักษณะเฉพาะตัว ส่วนที่เป็นแนวถักแสดงโดยใช้ชายหาดเว้าโค้งเข้าออก และภาพที่อยู่ส่วนหลังที่มีขนาดเล็กลงบ่งถึงการตัดพูกันอย่างรวดเร็ว ในช่วงปีที่ใช้ชีวิตอยู่ในปารีส มุงค์ได้รับอิทธิพลจากกระแสความคิดต่างๆ ในยุคนั้น และรวมถึงแนวการใช้โครงร่างแบบ

Art Nouveau รูปปั้นชื่อ “The Thinker” ที่มีชื่อเสียงของโรแดง ได้ทำให้ท่าทางที่บ่งถึงการครุ่นคำนึง เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่มีอายุยาวนานกว่าศตวรรษกลับมาได้รับความนิยมอีก คล้ายคลึงกับภาพแกะสลักหิน Melancholy ที่มีชื่อเสียงของ D rer ที่ Melancholia แสดงรูปลักษณะออกมาโดยการชบสีระไปบนแขนซ้ายของเธอ

“Melancholy” นับว่าเป็นงานชิ้นสำคัญในชุดภาพวาด Frieze of Life ของมุงค์ มีด้วยกันหลายๆ แบบและเป็นจุดเริ่มต้นของการหันเหไปสู่ภาพพิมพ์ลายไม้ที่มีชื่อเสียงของเขา

ลึกๆ แล้วมุงค์ไม่ได้ชื่นชอบงานเขียนที่แสดงออกถึงสีสันและแสงแดดสดใสตามสมัยนิยม เพราะเขาเป็นคนชอบใคร่ครวญความคิด เป็นคนที่มีหัวใจอยู่ในเงามืด มีความลึกซึ่งเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ที่ปนเปื้อนไปด้วยเรื่องราวในอดีต และความหวาดกลัวที่ต้องเผชิญอยู่ในปัจจุบัน มีความคิดเกี่ยวพันอยู่กับความเป็นความตายและความรักที่สูญเสียไปตลอดเวลา ดังนั้น หัวข้อการเขียนภาพของมุงค์จึงมักจะแสดงออกถึงความสิ้นหวัง โดดเดี่ยว และหวาดกลัว จนมีผู้กล่าวขวัญกันว่า ภาพของมุงค์แทบทุกภาพ สะท้อนถึงพลังทางจิตวิญญาณที่ลึกลับและน่าสะพรึงกลัวจนแทบจะสัมผัสได้เลยทีเดียว

อีกหนึ่งผลงานของมุงค์ ชื่อว่า “The Scream” ซึ่งเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1893 โดยใช้สีน้ำมัน สีชอล์ก และมีโปรตีนน้ำนม วาดใส่กระดาษแข็งขนาด 91x73.5 เซนติเมตร แต่ภาพนี้ไม่ได้เป็นเพียงภาพวาดธรรมดาๆ เพราะมีราคาสูงถึง 119,955,500 ดอลลาร์สหรัฐ หรือราว 3.718 ล้านบาท (จากการเปิดประมูลครั้งล่าสุดเมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม ค.ศ. 2012) ทำให้มันกลายเป็นภาพเขียนที่มีราคาสูงที่สุดในโลกไปทันที

ภาพที่ 2.10 ผลงานของเอ็ดเวิร์ด มุงค์ (Edvard Munch) ชื่อผลงาน “The Scream” , (1893) Edvard Munch

ที่มา : https://3.bp.blogspot.com/LydDil36RtI/V4MoWJZ2EHI/AAAAAAAAAGY/hSCntmgV9n4QPtBRvDJQK_MzlcLMTTg4gCLcB (สืบค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2560)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลงานภาพชิ้นนี้ “The Scream” (แปลว่า เสียงกรีดร้อง เสียงร้องกึกก้อง เสียงอันโหยหวน) ลักษณะภาพนั้นบรรยายชื่อในตัวได้เป็นอย่างดี เป็นภาพที่ชายคนหนึ่งที่มีลักษณะเรียบง่ายจนคล้ายโครงกระดูก กำลังยืนอยู่บนสะพานท่าเรือ ด้านหลังเป็นท้องฟ้าและเว้ามน้ำ ชายคนนั้นกำลังเอามือปิดหูทั้งสองข้างคล้ายกับว่าได้รับความเจ็บปวดจากเสียงอันดังเกิดจะทานทน หรือไม่เขาเองก็กำลังรำให้สุดชีวิต รวกับว่าสิ้นหวังและหวาดกลัว ส่วนทิวทัศน์ด้านหลังนั้นเป็นริ้วลายท้องฟ้าและผืนน้ำที่คลอโคงไปมา รับกับเส้นโค้งของรูปร่าง ศรีษะและปากของผู้ชายคนนั้น ทำให้ดูราวกับว่ามีเสียงกึกก้องแผ่ขยายไปทั่วทั้งภาพจริงๆ เส้นสีต่างๆ ก็ดูร้อนผ่าวคล้ายกับมันสั่นสะเทือนด้วยความเจ็บปวดและหวาดกลัว

ต่อมา ผลงานที่มีชื่อเสียงที่สุดดังกล่าวอย่าง “The Scream” ได้ถูกขโมยออกไปจากพิพิธภัณฑ์มุงค์ในเมืองออสโล โดยกลุ่มต่อต้านการทำแท้ง ภายหลังทางพิพิธภัณฑ์ก็ได้ภาพกลับคืนมา เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ.2547 โดยภาพวาดของเอ็ดวาร์ด มุงค์ ยังคงอยู่ในสภาพสมบูรณ์ดังเดิม

สิ่งนี้เองที่ทำให้ภาพนี้ สามารถสะท้อนจิตวิญญาณออกมาได้อย่างมีพลังจนเป็นที่ต้องการของนักสะสมศิลปะหลายคน เป็นไปได้ว่าภาพเขียนของมุงค์นั้นไม่ได้สะท้อนให้คนอื่นเห็นสิ่งใด นอกจากความรู้สึกส่วนลึกในจิตใจของเขาเอง

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ามีความชื่นชอบในวิธีการแสดงออกของมุงค์ ในส่วนที่ว่าเขาสามารถนำความรู้สึก ความลึกซึ้งในชีวิตที่ปนเปื้อนไปด้วยความปวดร้าวต่างๆ ในชีวิตของเขา ออกมาถ่ายทอดให้คนทั่วไปผ่านศิลปะ นอกจากนั้นยังทำให้คนทั่วไปเข้าถึงและเข้าใจอารมณ์ทางภาพได้เป็นอย่างดีที่สุด

บทที่ 3

การดำเนินการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์งานในรูปแบบของข้าพเจ้า คือ รูปแบบนามธรรม (Realistic) โดยใช้ตัวละครเล่าเรื่องราวที่เคยเกิดขึ้นจริง เกิดจากแหล่งที่มาคือ ความสะท้อนใจจากประสบการณ์ตนเอง ผนวกกับด้วยความสงสัยและความเข้าใจในลักษณะการแสดงออกทางอารมณ์ในรูปแบบของข้าพเจ้าเอง โดยคิดรวบรวมจากสิ่งที่ตนเองสนใจก่อน กล่าวคือ ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ที่เกิดจากโรคซึมเศร้านั่นเอง ซึ่งการสร้างจากเรื่องราวที่เกิดจากแนวความคิดของข้าพเจ้านั้นจะถูกนำเสนอผ่านงานสร้างสรรค์ต่อมา และผ่านกระบวนการดังต่อไปนี้

3.1 ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลและคัดเลือกออกมาสร้างผลงาน

3.1.1 รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับแนวความคิดเบื้องต้นที่เกิดจากตนเองที่มีความสงสัยและข้องใจในสภาวะที่เกี่ยวกับความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของผู้ป่วยโรคซึมเศร้าว่า โดยการถ่ายทอด Keyword ลงบนแผ่นกระดาษ หาข้อมูลและแรงบันดาลใจในการสร้างสัญลักษณ์ให้กับผลงาน และการสัมภาษณ์ข้อมูลเพิ่มเติมจากจิตเวช เพื่อเป็นประโยชน์ในการนำข้อมูลไปสู่การผลิตผลงานต่อไป

3.1.2 ลงพื้นที่ขอเก็บข้อมูลกับผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางของโรคซึมเศร้า โดยการสัมภาษณ์จิตแพทย์ (นายแพทย์ทรงสิทธิ์ อุดมสิน : ว. 12462 แพทย์ศาสตร์บัณฑิต วว. จิตเวชศาสตร์) ซึ่งบทสนทนามีดังต่อไปนี้

ภาพที่ 3.1 รูปภาพของนายแพทย์ทรงสิทธิ์ อุดมสิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการเชิงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำถาม : การที่เราเป็นโรคซึมเศร้าถือว่าเข้าข่ายเป็นโรคจิตหรือไม่?

จิตแพทย์ : ไม่ใช่โรคจิต โรคจิตในความหมายทางจิตเวช จะหมายถึง คนที่เสียสติ ไม่รู้ตัว เพี้ยน ดิ่งต๊อง แต่ถ้าเป็นโรคซึมเศร้า คือโรคทางอารมณ์ กล่าวได้ว่า เป็นความผิดปกติทางอารมณ์ ชนิดหนึ่ง มีอาการตั้งแต่เนือยๆ ไปจนถึงซึมเศร้ามาก และจนกระทั่งมีอาการของโรคจิตร่วมด้วย ฉะนั้น คนที่มาในรูปแบบคนโรคจิต เสียสติ ก็มีแต่เป็นส่วนน้อยมาก และส่วนใหญ่คนที่คุณหมอ เจอจะเป็นคนซึมเศร้าที่อยู่ในขั้นเริ่มต้น คือมาด้วยอารมณ์เศร้า

คำถาม : บางคนที่ไม่กล้าเข้ามาขอรับการรักษา คุณหมอมองว่าเป็นเพราะอะไร แล้วพวกเขา เหล่านั้นทราบหรือไม่ว่าตนป่วยเป็นโรคซึมเศร้า?

จิตแพทย์ : ผู้ป่วยที่จะเข้ามาหาหมอ เคียวนี่ค่านิยมของคนที่จะเดินเข้ามาขอรับการรักษา กับ หมอ บางคนอาจจะรู้สึกอึดใจ บางคนอาจจะไม่กล้าเข้ามา ถ้าคนที่มีความวิตกกังวลในสังคม ถ้าเขาเดิน เข้ามาในร้านหมอ เขาถึงกับไม่กล้าเข้า เพราะเขารู้ว่าหมอมองเป็นจิตแพทย์ มีบางส่วนที่เข้ามา แต่ก็ต้อง แอบ ซึ่งเป็นทัศนคติว่าการที่เข้ามาพบจิตแพทย์นั้นจะถูกสังคมมองว่า “มันเสียสติหรือเปล่า เพี้ยน หรือเปล่า ไม่ปกติหรือเปล่า” จึงเป็นค่านิยมที่ทำให้ไม่ค่อยมีคนกล้ามาพบจิตแพทย์เพื่อขอรับ การรักษาสักเท่าไร แต่ทว่าการที่เราเจ็บป่วยเป็นโรคซึมเศร้า มันก็เสมือนเป็น โรคชนิดหนึ่ง ต้องมีการ เจ็บป่วย ซึ่งถ้ารู้ตัวว่าตนเองป่วยก็ควรเข้ามาหาหมอ มารักษากันไปตามลำดับ

คำถาม : ผู้ป่วยที่เข้ามาขอรับการรักษาจากคุณหมอ ส่วนใหญ่มีอาการอย่างไรเป็นหลัก?

จิตแพทย์ : อาการของโรคซึมเศร้า ส่วนใหญ่เริ่มจากอารมณ์ที่ชัดเจนที่สุดคือ อารมณ์เศร้า แต่ อีกอารมณ์หนึ่งที่ไม่ได้เศร้า แต่มักจะมีอารมณ์หงุดหงิด เบื่อ ความสนใจในกิจกรรมต่างๆ ที่ตนเอง เคยทำที่เคยสนใจมันลดน้อยลง คือเรียกง่ายๆ ว่าเหมือนไม่มีความสุขในชีวิต เพราะคนที่ป่วยบาง คนก็ไม่ได้มาด้วยอารมณ์ซึมเศร้าโดยตรง และผู้ป่วยที่เป็นโรคซึมเศร้าไม่ใช่เขาจะรู้ว่าเขากำลัง ป่วย บางทีเข้ามาพบหมอ เขาอาจจะเข้ามาด้วยเรื่องปวดหัว นอนไม่หลับ กินไม่ได้ ผอมลง ใจคอ หงุดหงิด และปัญหาอื่นๆ อีกมากมาย

คำถาม : เราจะมีการสังเกตอาการเบื้องต้นด้วยตนเองอย่างไรบ้าง?

จิตแพทย์ : การสังเกตง่ายๆ ของอาการก็คืออารมณ์เศร้า เสียใจ สูญเสียคนที่เรารัก ร้องไห้ หรือบางคนหงุดหงิด จี้อารมณ์ เคยทำอะไรที่มีความสุข แต่ก็ไม่อยากทำ เคยดูหนังฟังเพลง เคยดูรูป มี ความสุขหัวเราะคิกคักๆ แต่พอเรามีอารมณ์เศร้าแล้วกลับไปดู กลับไปทำในสิ่งที่เราเคยทำแล้วมี ความสุข เคยหัวเราะได้ กลับกลายเป็นว่าเมินเฉย เพิกเฉย และอารมณ์เศร้าเหล่านี้ มันจะอยู่นานถึง 2 อาทิตย์ขึ้นไป เมื่ออารมณ์และอาการเหล่านี้มันเด่นชัดขึ้นมา จึงจะเข้าข่ายที่เราจะเป็นโรคซึมเศร้า และยังมมีอาการอื่นๆ ตามมาอีกมากมายหลายข้อที่เราสามารถสังเกตได้ ไม่ว่าจะ กินไม่ได้ เรื่อง ความคิด ความรู้สึกไร้ค่า ชีวิตไม่มีความหมาย จนกระทั่งมากที่สุดคือ ไม่อยากอยู่บนโลกนี้อีกแล้ว คิดจะฆ่าตัวตาย ทำร้ายตัวเอง และจบชีวิตไป ซึ่งอันสุดท้ายอันตรายที่สุด

คำถาม : เคยผู้ป่วยหนักๆ ที่มีอาการขั้นรุนแรงในการคิดฆ่าตัวตาย บางคนกล้าทำบางคนทำแล้วแต่ไม่ตาย คุณหมอมองคิดอย่างไร?

จิตแพทย์ : มันก็มีหลายแบบ ในขณะที่เขาคิดจะทำ ก็คงมีความสองจิตสองใจ กลัวทำแล้วไม่ตาย เพราะเขารู้ถ้าเขาทำแล้วเขาไม่ตาย สิ่งก็ตามมามันก็จะไม่ดี พิกการบ้าง หรือบางคนก็มีความเชื่อเรื่องภพหน้า เดี่ยวศพไม่สวย จะไม่ตายโดยการแขวนคอฆ่าตัวตายเพราะกลัวลื่นปลิ้น เมื่อใบหน้าไม่สวย พอไปเกิดชาติหน้าก็มีหน้าไม่สวย ก็เลยกินยาแล้วกลับไปเลยก็มี ฉะนั้นความสองจิตสองใจของเขาจึงมีความกลัวที่ไม่กล้าจะทำ มันก็ขึ้นอยู่กับความคิดและวิธีการของแต่ละคนไป มีคนไข้ของหมอหลายรายไปจบชีวิตที่สะพานแม่น้ำบางปะกง ด้วยอาการของโรคซึมเศร้า ทั้งที่ตายก็หลายรายและรายที่ไม่ตายแล้วกลับมารักษากันอยู่ทุกวันนี้ก็หลายราย

คำถาม : มีผู้ป่วยที่เข้ามารับการรักษากับคุณหมอแล้วหายขาดบ้างไหม?

จิตแพทย์ : ถ้าหายแล้วก็สามารถกลับมาเป็นซ้ำได้อีก เพราะโรคพวกนี้มันเป็นโรคเรื้อรัง และไม่หายขาด มีโอกาสที่จะกลับมาเป็นซ้ำได้อีก และผู้ป่วยบางคนที่ใช้ยารักษาต้องรับประทานอย่างน้อยสองปีขึ้นไป หรือบางรายต้องรับประทานตลอดชีวิต ก่อนที่จะได้รับการรับประทานยาก็จะต้องมีการเข้ารับการรักษาในระยะหนึ่ง ดูอาการจนกระทั่งอาการคงที่แล้ว จึงจะสามารถเข้ามารับยาไปรับประทานเองได้

คำถาม : คุณหมอมีการจัดการกับพฤติกรรมการแสดงออกทางอารมณ์ของผู้ป่วยที่เป็นโรคซึมเศร้าเบื้องต้นอย่างไร?

จิตแพทย์ : ชาวเอเชียส่วนใหญ่ไม่ค่อยแสดงเรื่องอารมณ์ออกมา ฉะนั้นจะมีคนไข้อีกกลุ่มหนึ่งที่อาการจะออกมาทางกายแทน เช่น ปวดหัว ปวดท้องเรื้อรัง ปวดหลังเรื้อรัง เป็นต้น คล้ายๆ ว่าร่างกายสื่อสารทางอารมณ์ไม่เป็น แต่ถ้าเป็นในส่วนของยุโรป เมื่อเขาอยากแสดงความรัก อยากกอดเขาก็กอด อยากจูบกันก็จูบ แสดงอารมณ์ออกมาโดยตรง แต่คนเอเชียบางทีถูกสอนให้เก็บความรู้สึกไว้ อย่าแสดงเรื่องอารมณ์ออกมา จึงมาแสดงอาการออกทางร่างกายแทน และเขาเองก็ไม่วันทว่ากำลังป่วยเป็นโรคซึมเศร้า หมอก็จะมีการพูดคุย เล่าประวัติ ถามไถ่อาการไปเรื่อยๆ

คำถาม : เคยผู้ป่วยแต่ละรายใช้เวลาวินิจฉัยนานไหม?

จิตแพทย์ : การวินิจฉัยตามปกติแล้วมันก็ต้องใช้เวลานาน แต่ในชีวิตจริงมันไม่สามารถที่จะวินิจฉัยผู้ป่วยรายหนึ่งได้นานขนาดนั้น ต่างจากหมอต่างประเทศซึ่งเขาวินิจฉัยนานและใช้ค่ารักษาสูง ซึ่งเขาอาจจะตรวจ 1 วัน 3 ราย แต่หมอตตรวจ 30 รายต่อวัน

คำถาม : การทำงานกับคนป่วยที่มีความผิดปกติเยอะๆ คุณหมอมีเครียด หรือเคยสังเกตพฤติกรรมตนเองบ้างไหมว่า เข้าข่ายผู้ป่วยโรคซึมเศร้า?

จิตแพทย์ : คือหมอก็เป็นคน เป็นมนุษย์คนหนึ่ง ฉะนั้นหมอก็มีสิทธิ์ที่จะป่วยได้เหมือนกัน ทั้งทางกายและทางจิตใจ มีโอกาสที่จะเป็นได้ เพราะเราก็ต้องมีความเครียด อย่างเช่น เครียดเรื่อง

ครอบครัว เรื่องลูก เรื่องชีวิตส่วนตัว แต่ถ้าความเครียดนั้นเราปล่อยให้มันเรื้อรัง มันก็ย่อมส่งผลกระทบต่อเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อารมณ์และสุขภาพของเราได้ แต่วิธีหนึ่งที่เราใช้เวลาเราคนไข้เยอะๆ หมอก็จะมองเหมือนว่ามันเป็นงาน ตรวจคนไข้ 1 ราย ก็หนึ่งจ็อบ และจบตรงนี้ ไม่เอากลับไปอินต่ที่บ้าน จุดนี้จึงทำให้หมอไม่ป่วยได้ เพราะว่าเรารู้หลักการในการรักษาคนไข้ เราจึงไม่ป่วย

คำถาม : อยากทราบว่าคุณหมอเขียนบทความหรือหนังสือที่เกี่ยวกับจิตเวชบ้างไหม?

จิตแพทย์ : หมอไม่ถนัดที่จะเป็นวิชาการที่จะเขียนเรื่องงานวิจัยต่างๆ ซึ่งจุดนี้หมอมองว่าบางทีก็ไม่ดี เพราะหมอก็สอนนักศึกษาแพทย์ ปรินญาโทที่โรงพยาบาลชลบุรีบ้าง ถ้าเราไม่มีงานวิจัยเลยก็ไม่ดี แต่หมอแนะนำให้อ่านบทความของ ศาสตราจารย์มานิติ หล่อตระกูล ส่วนผมจะถนัดเรื่องรักษาดูแลคนไข้มากกว่า เหมือนหมอบ้านนอกคนหนึ่ง

คำถาม : หนูเคยเป็นในส่วนของพฤติกรรมที่ชอบดึงผมตนเองอยู่บ่อยๆ จนผมเกิดขึ้นใหม่เป็นตอๆ แบบนี้หนูเข้าข่ายป่วยเป็นโรคทางจิตเวชไหม? มีวิธีแก้ไขอย่างไร?

จิตแพทย์ : ถ้าเป็นในส่วนของโรคดึงผม โรคชอบถอนผม เป็นความผิดปกติทางจิตใจอย่างหนึ่ง จัดอยู่ในกลุ่มโรคย้ำคิดย้ำทำ แต่เดิมจัดอยู่ในกลุ่มรุนแรง พอตอนหลังมาอยู่ในโรคคิดย้ำทำ คิดวนๆ คิดซ้ำๆ พอคิดเสร็จก็ทำอีก ซึ่งอาการเหล่านี้ มีวิธีแก้ไขง่ายๆ คือ การอย่าปล่อยให้มือว่าง นำลูกบอลกำไว้ แต่สิ่งสำคัญ ตนเองจะต้องอยากหายด้วย

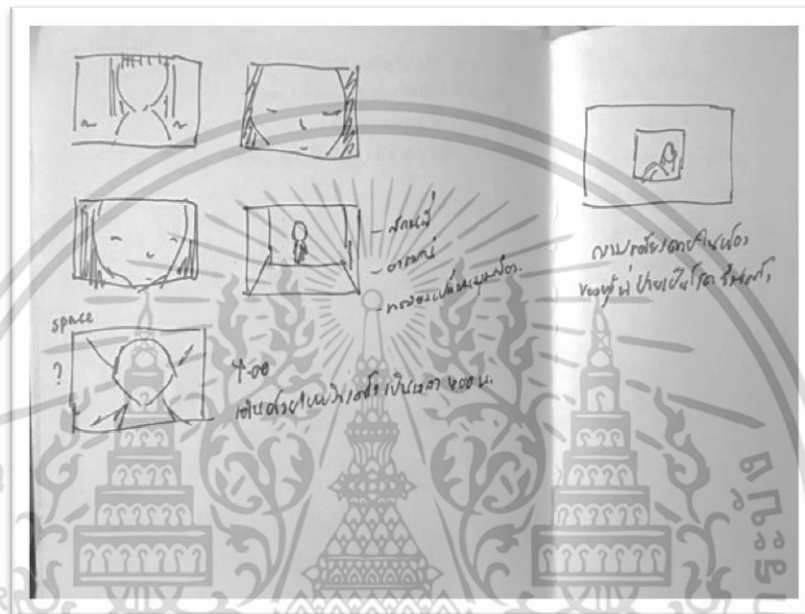
คำถาม : ได้ยินคำว่าไบโพลาร์กับโรคซึมเศร้าบ่อยมาก อยากทราบว่าเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่?

จิตแพทย์ : ส่วนหนึ่งของซึมเศร้ากับโรคไบโพลาร์ ต้องแยกกันไว้ คือ ในส่วนของไบโพลาร์จะมีอารมณ์สองขั้ว คือจากเศร้าๆ ก็จะเป็นการขยัน กระตือรือร้น (active) ขึ้นสุด แต่จะไม่จัดอยู่ในโรคซึมเศร้าโดยแท้ และในส่วนของวิธีการรักษาที่ต่างกัน เพราะคนที่ เป็นไบโพลาร์เข้ามารักษาในขณะที่เขาซึมเศร้า แล้วหมอไม่รู้ว่าเขาเป็นไบโพลาร์ แล้วจ่ายยาต้านอาการเศร้าไปให้ จะกลายเป็นพลิกขั้วและกลายเป็นไบโพลาร์ได้ จึงต้องมีการซักถามประวัติอย่างดี ว่ามีอาการไบโพลาร์มาก่อนจะเป็นซึมเศร้าหรือไม่ เพราะถ้ามีเวลาจ่ายยาต้านซึมเศร้านั้น จะต้องบอกเขาว่าต้องระวังเพราะมันอาจจะมีการพลิกขั้วไปได้ ฉะนั้น ยาที่ใช้ในการรักษาโรคซึมเศร้ากับโรคไบโพลาร์นั้นจะแตกต่างกัน คนละกลุ่ม ยกตัวอย่างเช่น จากเป็นโรคซึมเศร้าพอให้ยาต้านซึมเศร้าไปแล้วไม่รู้ว่าตนเองเป็นไบโพลาร์นั้น จากซึมเศร้า กลับกลายเป็นใช้จ่ายเงินทองสุรุ่ยสุร่าย บางคนซื้อไปลงทุน ได้รับความเสียหาย หมดไปหลายล้านหมดเนื้อหมดตัวก็มี หรือไปมีเซ็กส์กับคนอื่นไม่เลือกหน้าไปทั่ว ทำให้ดิเคอด้ ดิคเชื่อ โรคทางเพศสัมพันธ์ก็มี คล้ายๆ มีพลังในอารมณ์เยอะมาก ซึ่งนับว่าเป็นอาการที่อันตรายอีกอย่างหนึ่ง

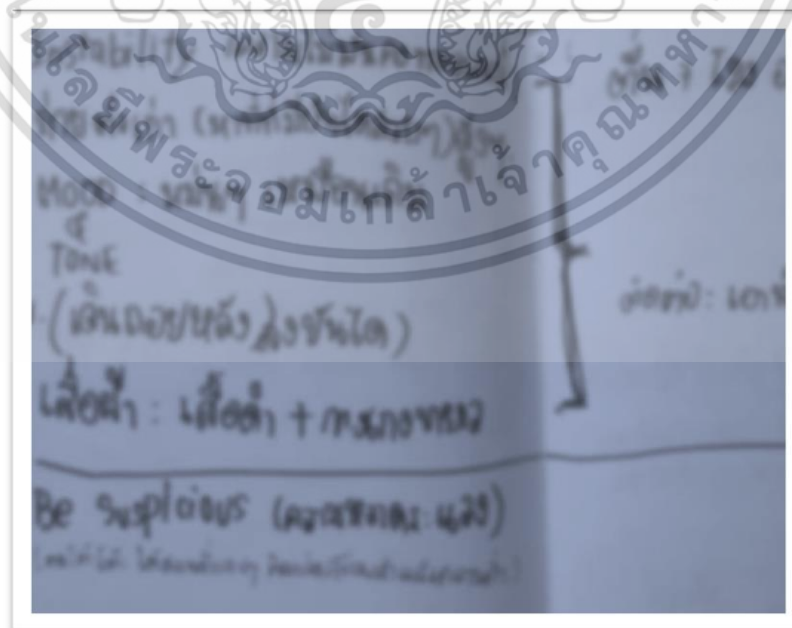
ทั้งนี้การสัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางของโรคซึมเศร้านั้น เพื่อเป็นการนำมาวิเคราะห์ที่ประมวลผลชั่วคราวถึงลักษณะความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของผู้ป่วย

3.2 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน

การรวบรวมข้อมูลจากนำมาวิเคราะห์ คิดร่าง Story Board คร่าวๆ เพื่อเห็นภาพจริงว่าเรื่องที่เรานำนั้นเป็นไปในทางไหน ซึ่งจากแนวความคิดที่นำมาจากความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของตนเอง นำเสนอให้เห็นถึงอารมณ์เศร้าผ่านการรับรู้โดยใช้ความรู้สึก ซึ่งในมีเรื่องราวภาพร่างดังนี้

ภาพที่ 3.2 ภาพร่าง (Sketch) โดยรวมของผลงาน

ภาพที่ 3.3 ภาพร่าง (Sketch) และความคิดโดยรวมของผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.1 การรวบรวมอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการถ่ายทำ มีดังนี้

ภาพที่ 3.6 กล้อง Gopro Hero 4 Black

ที่มา : <http://srv-live-01.lazada.co.th/p/gopro-hero4-adventure-edition-6494-4466521-1-zoom.jpg>
(สืบค้นเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2560)

กล้อง Gopro Hero 4 Black เป็นอุปกรณ์หลักที่ข้าพเจ้าใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากมีเลนส์ที่กว้าง และให้ผลลัพธ์ทางภาพที่มีมุมมองแปลกใหม่ ไม่เหมือนใคร ทำให้เกิดเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นเฉพาะตัวของข้าพเจ้า นับว่าเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญในการสร้างวรรค์ผลงานเป็นอย่างมากในด้านของความไม่มั่นคงทางอารมณ์ที่เกิดทางภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.7 กล้อง CANON EOS 70D

ที่มา : https://www.bhphotovideo.com/images/images2500x2500/canon_9543b001_powershot_sx60_hs_digital_1080919.jpg (สืบค้นเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2560)

กล้อง CANON EOS 70D อีกหนึ่งอุปกรณ์ที่ถือว่าจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการสร้างสรรค์ผลงานด้วย วิดีโออาร์ต ซึ่งข้าพเจ้าเลือกใช้กล้องตัวนี้ เพราะการที่จะถ่ายทำ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงคือ ความละเอียดของภาพ ความคมชัด และคุณภาพที่ดีของวิดีโอ ที่อาจเป็นตัวกระตุ้นทำให้ผลงานของเราดูมีความน่าสนใจและมีคุณค่าต่อการรับชม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.8 เลนส์ Canon EF 50mm F1.8 II

ที่มา : <http://sea.ebay.com.sg/asiadeals/images/product/370559706536.jpg>

(สืบค้นเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2560)

เลนส์ Canon EF 50mm F1.8 II เป็นเลนส์ที่ข้าพเจ้าเลือกใช้ในการถ่ายวิดีโอในผลงานชุดที่ 2 เป็นส่วนใหญ่ เพราะต้องการเจาะจงเฉพาะส่วนของใบหน้า ไม่ว่าจะเป็นดวงตา ปาก สิ่งเหล่านี้เมื่อถูก fix ในระยะที่ใกล้แล้วนั้น จะช่วยต่อการรับรู้อารมณ์ที่ข้าพเจ้าต้องการจะให้นักแสดงสื่อสารออกมา จึงเป็นอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับเรื่องและชินได้ดีที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.9 เลนส์ Wide ช่วง 10-22 mm

ที่มา : https://images-na.ssl-images-amazon.com/images/I/81FaqUOPkVL._SL1500_.jpg

(สืบค้นเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2560)

เลนส์ Wide ช่วง 10-22 mm ข้าพเจ้าเลือกใช้เพื่อทำให้ภาพของผลงานสร้างสรรค์ที่ออกมา มีมุมที่หลากหลาย ในส่วนของเลนส์ตัวนี้จะเลือกใช้เฉพาะชิ้นที่เราอยู่ในที่แคบหรือระยะที่ใกล้กับวัตถุเกินไป เมื่อใช้เลนส์ wide ถ่ายแล้วจะได้ผลลัพธ์ทางภาพที่ดูกว้างขึ้น เป็นอีกมุมที่น่าสนใจไปโดยปริยาย

ภาพที่ 3.10 ภาพอุปกรณ์เสริมของกล้องโกรโปร

ที่มา : <http://www.smartherocam.com/category/12/mount> (สืบค้นเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2560)

อุปกรณ์เสริมของกล้องโกรโปรนั้นคือ สายรัดศีรษะที่เป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้า มีความจำเป็นในการที่จะนำมาสร้างมุมมองภาพที่แปลกประหลาดให้กับผลงานได้เป็นอย่างดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.11 ภาพขาตั้งกล้อง

ที่มา : <https://www.ilovetogo.com/shop/tripod/fotopro/c5i> (สืบค้นเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2560)

ขาตั้งกล้อง ข้าพเจ้าเลือกใช้สิ่งนี้ที่มีคุณภาพดี ราคาประหยัด มากความสามารถ เหมาะกับกล้อง DSLR รุ่นเล็ก ไปจนถึง รุ่นใหญ่ๆ และในครั้งนี้จึงได้นำมาใช้ประโยชน์ในการตั้งกล้องถ่ายภาพผลงานสร้างสรรค์ออกมาได้มีประสิทธิภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.12 คอมพิวเตอร์

ที่มา : <https://computeraof.wordpress.com/> (สืบค้นเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2560)

คอมพิวเตอร์ เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ เรียกว่าหากขาดสิ่งนี้ไป ก็ไม่สามารถทำให้ผลงานออกมาเป็นผลสำเร็จได้ เพราะเนื่องจากต้องใช้ในการลงไฟล์รูป วิดีโอ และเสียง พร้อมเข้าโปรแกรมต่างๆ ในการเข้าสู่กระบวนการตัดต่อ อีกทั้งยังผลิตผลงานสร้างสรรค์ออกมาเป็นวิดีโออาร์ตได้เป็นอย่างดีเยี่ยม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.2 สถานที่ที่ใช้ในการถ่ายทำในงานทั้งหมดมีดังนี้

ภาพที่ 3.13 ภาพสถานที่ใช้ถ่ายทำ สนามผู้ใหญ่นเล่น หาดวอนนภา บางแสน

ภาพที่ 3.14 ภาพสถานที่ใช้ถ่ายทำ ทะเลบางแสน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

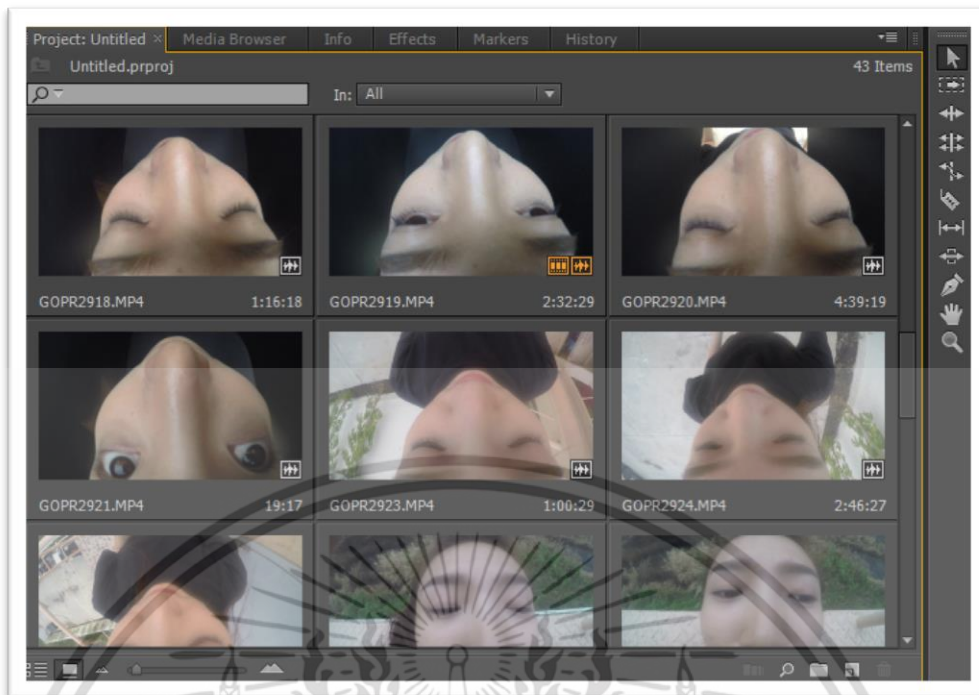
ภาพที่ 3.15 ภาพสถานที่ใช้ถ่ายทำ อำเภอบางพระ จังหวัดชลบุรี

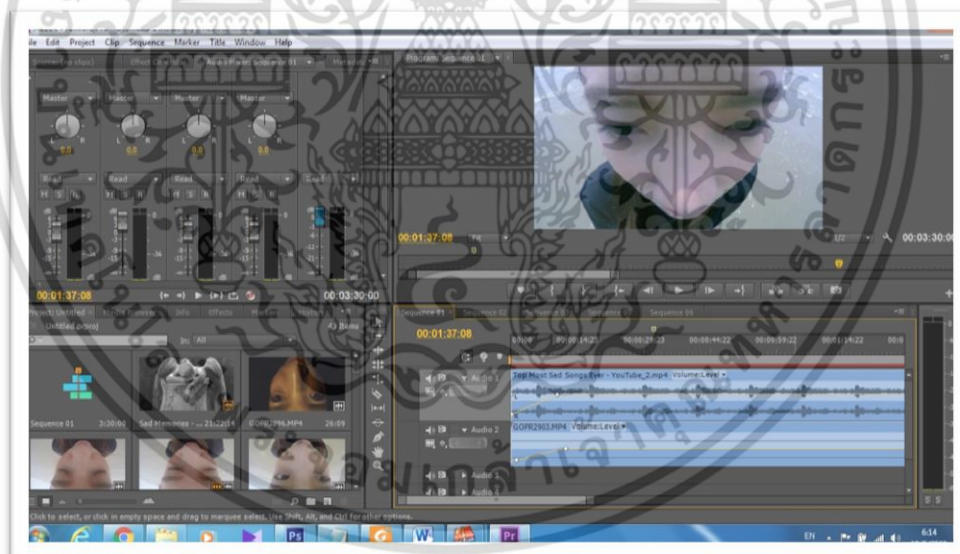
ภาพที่ 3.16 ภาพสถานที่ใช้ถ่ายทำ มหาวิทยาลัยบูรพา

3.2.3 หลังจากรวบรวมอุปกรณ์ที่จะใช้ ก็ทำการถ่ายทำตามสตอรี่บอร์ด (Story Board) และภาพร่างแล้ว นำมาตัดต่อด้วยโปรแกรม Adobe Premiere Pro เพื่อให้ภาพและเสียงได้สมบูรณ์แบบ ประกอบไปด้วยกระบวนการดังภาพต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.17 ภาพการคัดเลือก Footage ในโปรแกรมตัดต่อ Adobe Premiere Pro

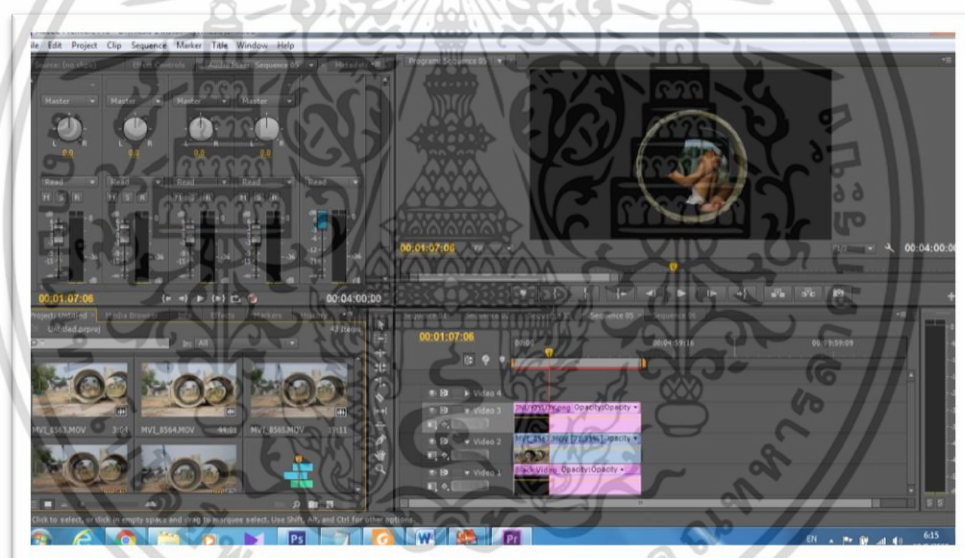

ภาพที่ 3.18 ภาพการตัดต่อ ในโปรแกรมตัดต่อ Adobe Premiere Pro

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

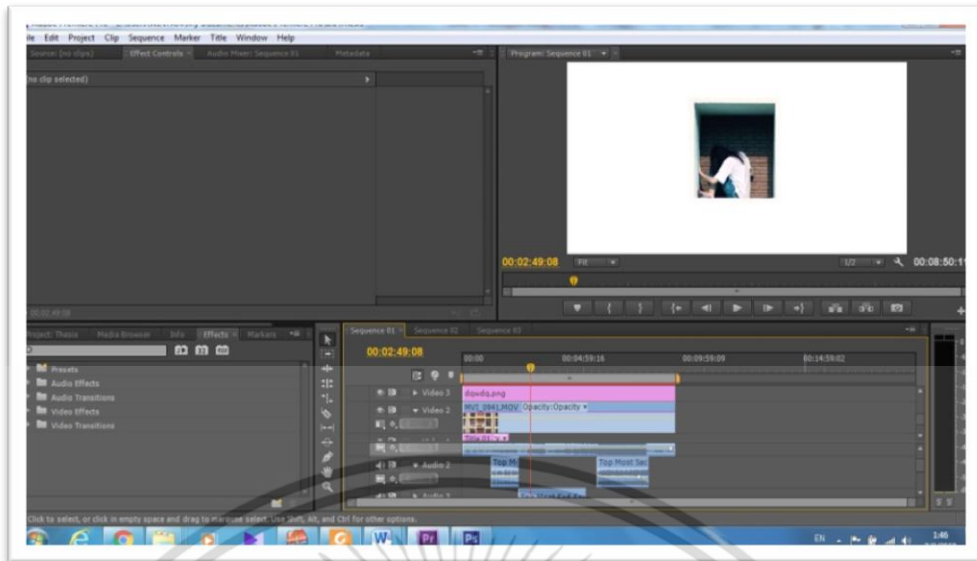

ภาพที่ 3.19 ภาพการตัดต่อ ในโปรแกรมตัดต่อ Adobe Premiere Pro

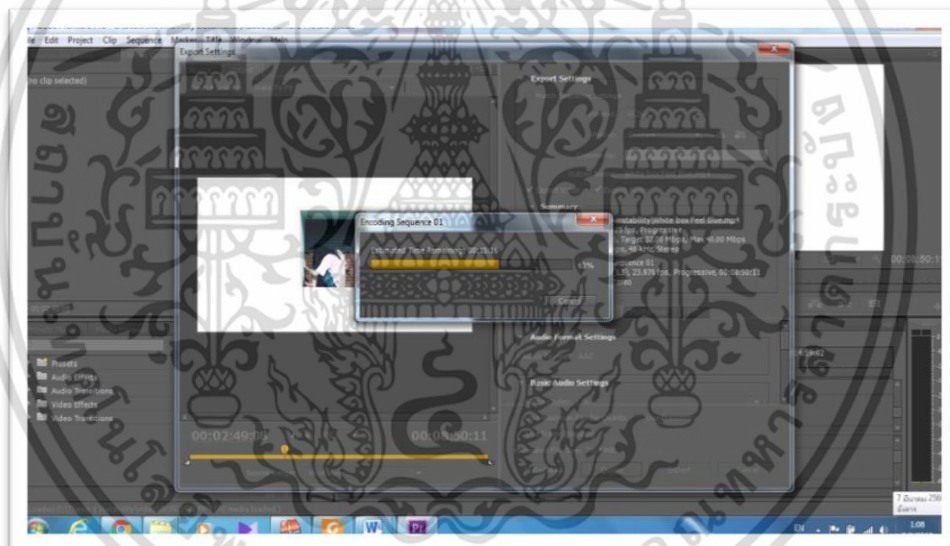

ภาพที่ 3.20 ภาพการตัดต่อ ในโปรแกรมตัดต่อ Adobe Premiere Pro

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

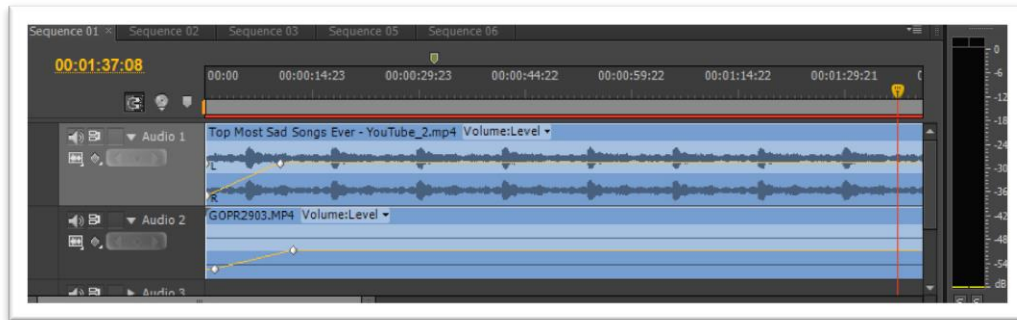

ภาพที่ 3.21 ภาพกระบวนการตัดต่อ ในโปรแกรม Adobe Premiere Pro

ภาพที่ 3.22 การเรนเดอร์งานใน โปรแกรมตัดต่อ Adobe Premiere Pro

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.23 การตัดต่อดนตรีและเสียงประกอบ ใน Adobe Premiere Pro

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การวิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์

การวิเคราะห์การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ในหัวข้อเรื่อง “ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของผู้ป่วยโรคซึมเศร้า” เป็นเรื่องราวเหตุการณ์ที่เป็นความสับสนอลหม่านในจิตใจเกิดเป็นความไม่มั่นคงทางอารมณ์ที่เกิดจากโรคซึมเศร้า ซึ่งผู้ที่ป่วยจะมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ไม่ว่าจะเป็นในด้านอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด พฤติกรรม ร่วมกับอาการทางร่างกายต่างๆ ทั้งนี้การวิเคราะห์ผลงานจึงต้องคำนึงถึงทัศนธาตุ ความหลากหลาย ความสมดุล สัดส่วน ความเป็นเอกลักษณ์ในงาน ความเคลื่อนไหว รวมไปถึงการจำกัด โดยผลงานแต่ละชุดจะมีข้าพเจ้าเป็นตัวดำเนินเรื่อง เพื่อถ่ายทอดอัตลักษณ์และสื่อสารอารมณ์ออกมาได้ดีที่สุด

4.1 การวิเคราะห์ผลงานวิทยานิพนธ์โดยรวม

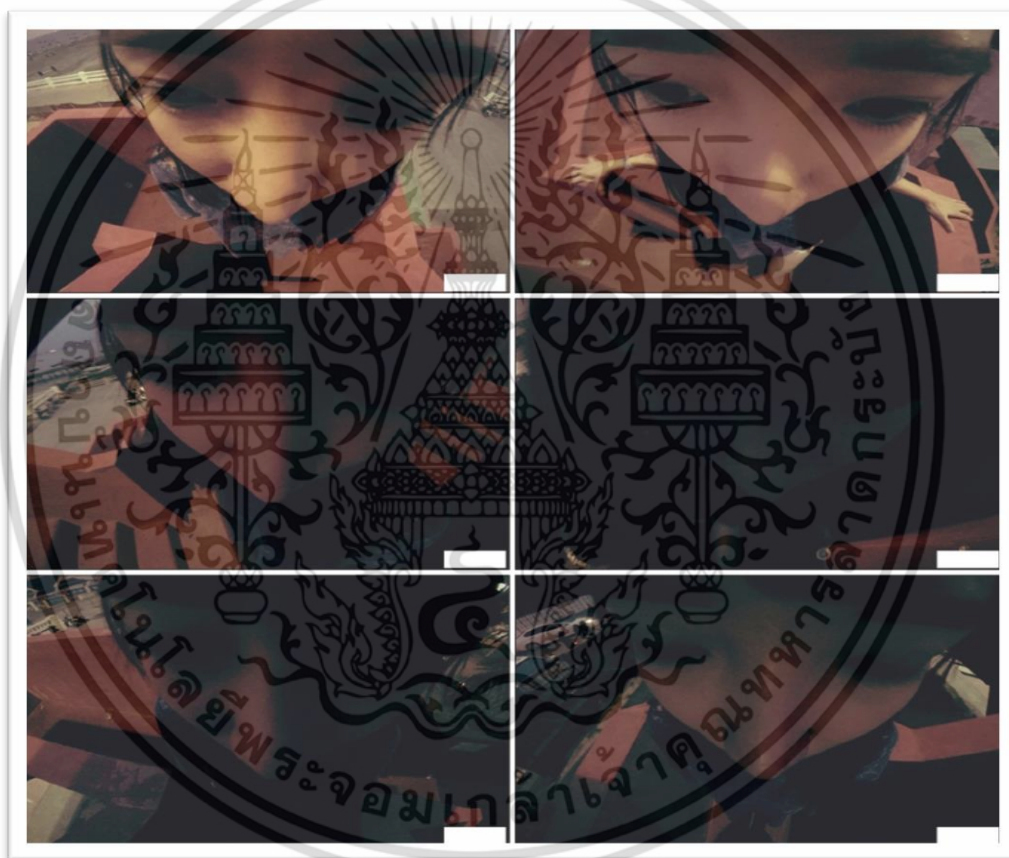
4.1.1 เนื้อหา (Contents)

ข้าพเจ้าใช้เรื่องราวจากชีวิตจริงจากครั้งเมื่อ 5 ปีก่อน ที่เกือบจะไปด้วยความทรงจำที่แสนปวดร้าว ภายใต้ความรู้สึกที่ไม่สามารถรับรู้ว่าได้เกิดความคิดแปลกขึ้นกับตนเอง ทั้งด้านอารมณ์ ความรู้สึก ช่วงเวลาความโศกเศร้า เสียใจ ความทรมานถึงขั้นอยากจบชีวิตตนเอง โดยอาการเหล่านั้นเกิดขึ้นโดยที่ข้าพเจ้าไม่รู้ตัวว่า ตนเองนั้นได้เข้าข่ายเป็นโรคซึมเศร้าเสียแล้ว ห้วงเวลาและความรู้สึกเหล่านั้นได้ถูกนำกลับมาทำให้ข้าพเจ้าได้คิดทบทวนด้วยความสงสัย และได้มีการศึกษาเกี่ยวกับโรคดังกล่าวอย่างลึกซึ้งว่าหรืออาการที่เกิดขึ้นเหล่านั้นเกิดขึ้นในสภาวะที่ข้าพเจ้ากำลังเผชิญกับโรคซึมเศร้าหรือไม่ ดังนั้นการรวบรวมความรู้สึก ความสะเทือนใจดังกล่าว ได้กลับมาทำให้ข้าพเจ้าสนใจที่จะถ่ายทอดออกมาเป็นลักษณะถึงความไม่เสถียรและไม่มั่นคงทางอารมณ์ออกมาเป็นในรูปแบบที่ข้าพเจ้าต้องการ โดยการกำหนดมุมมองลักษณะของภาพให้มีลักษณะที่มีตัวบุคคลอยู่บริเวณกลางเฟรมเพื่อเป็นจุดเด่นของภาพ และการให้พื้นที่บริเวณฉากหลังได้ดำเนินเรื่องราว การใช้มุมมองภาพเช่นนี้ จะทำให้ใบหน้าของตัวบุคคลที่อยู่ตรงกลางสามารถถ่ายทอดและสื่อถึงอารมณ์ได้เข้าถึงเป็นแก่นซัด

4.1.1.1 เนื้อหาของผลงานวิดีโอชุดที่ 1 เรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability)

ผลงานวิดีโอชุดนี้แสดงออกถึงความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของผู้ป่วยที่ตกอยู่ในสภาวะโรคซึมเศร้า เป็นการนำสัญลักษณ์ทางตัวบุคคลให้มีความขัดแย้งกันกับตัวพื้นที่ โดยข้าพเจ้าเลือกใช้เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พื้นที่ที่มีความสูงชัน ด้วยผลลัพธ์ทางภาพที่เป็นมุมที่ให้ความเด่นชัดด้วยมุมกล้องอย่างแปลกประหลาด และใช้ตัวข้าพเจ้าเป็นตัวดำเนินเรื่องราว ลักษณะการเดินถอยหลังลงบันได เป็นการบ่งบอกถึงความไม่ปกติทางอารมณ์ ในขณะที่ก้าวลงทีละขั้นๆ โดยการทรงตัวที่มีความยากลำบาก ผสมผสานกับความรู้สึกหวาดกลัวราวกับว่าจะตกลงไปในห้วงแห่งความคิดหนึ่ง นอกจากนี้การจัดแสงของภาพให้เป็นช่วงเวลาเย็นๆ โกล่ฟ้ามืด ข้าพเจ้าได้นำเรื่องราวที่เคยได้สัมผัสกับเพื่อนคนหนึ่ง เขากล่าวว่า “เมื่อฉันยังเด็กฉันมักจะรู้สึกเศร้าทุกครั้งเมื่อถึงช่วงเวลาโพล้เพล้” จึงเป็นคีย์เวิร์ดในการนำมาประกอบกับความรู้สึกของข้าพเจ้าได้อย่างลงตัว ทำให้ผลลัพธ์ของภาพที่ออกมาสามารถเข้าถึงอารมณ์ที่ข้าพเจ้าต้องการจะสื่อได้

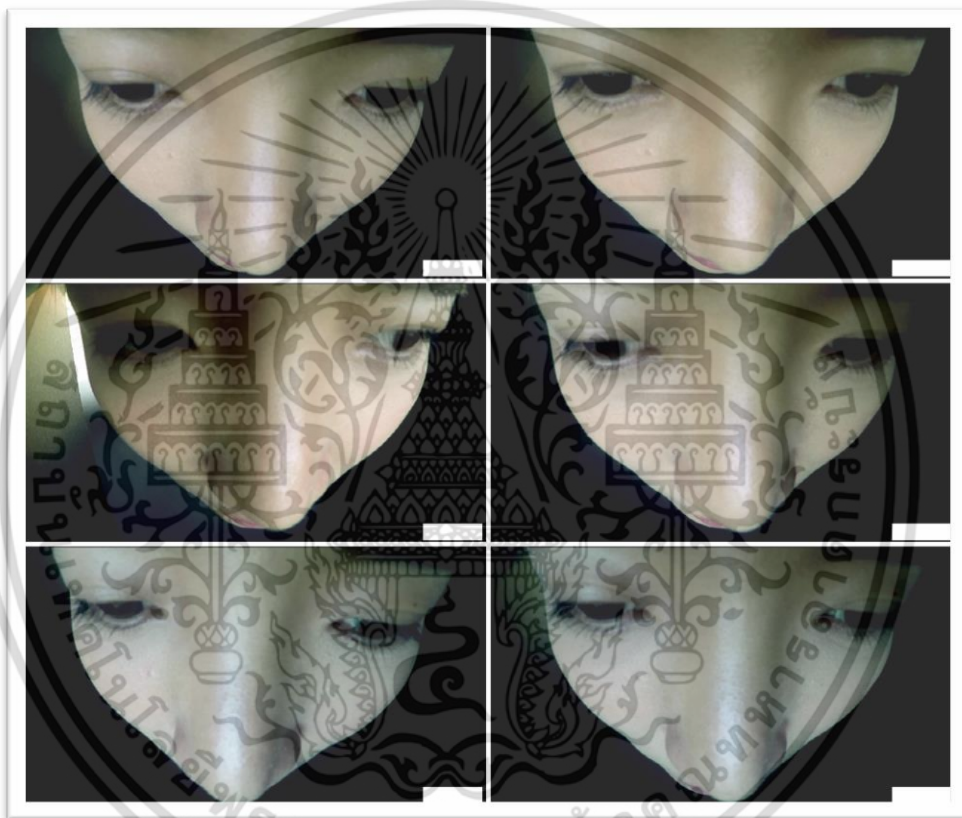

ภาพที่ 4.1 ภาพจากผลงานวิดีโอชุดที่ 1 เรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability)

4.1.1.2 เนื้อหาของผลงานวิดีโอชุดที่ 2 เรื่อง ความหวาดกลัว (Be Suspicious)

ผลงานวิดีโอชุดนี้เป็นการแสดงออกถึงความหวาดกลัว เกิดจากการที่ข้าพเจ้าพบว่า ความกลัวเป็นสิ่งที่เราห้ามไม่ได้ การที่ต้องจมอยู่ในห้วงของความไม่แน่นอนในอารมณ์ที่ไม่สามารถจัดการได้เช่นนี้ กลับก่อให้เกิดซึ่งความผิดปกติทางใจไม่มากก็น้อย ทั้งนี้ข้าพเจ้าจึงนำมาเป็นคีย์เวิร์ดในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ฉะนั้นเนื้อหาจึงเป็นไปในเชิงลึกลับ และอาจใช้เวลาในการรับชมเพื่อเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทำความเข้าใจ จึงจะเข้าถึงอารมณ์ของข้าพเจ้าที่ต้องการนำเสนอ จากการทดลองมุกกล้องที่มีการจัดให้ใบหน้าของตัวบุคคลอยู่กึ่งกลางภาพ ซึ่งพบว่ามุกกล้องที่แปลกประหลาดนี้ แม้ว่าจะเปลี่ยนไปด้วยพื้นที่ แต่ยังคงให้ความรู้สึกที่แตกต่างกันไป ความหวาดกลัวที่กล่าวถึงในผลงานชิ้นนี้ จึงเป็นการจัดการกับพื้นที่ที่มีความคับแคบในกล้องสี่เหลี่ยมที่มีฉากเป็นสีดำ เพื่อแสดงถึงความอึดอัดที่แสดงออกมาด้วยความสั่นคลอนของวัตถุกับใบหน้า ความขัดแย้งระหว่างพื้นหลังกับใบหน้าของบุคคล จึงทำให้เกิดอารมณ์ของความมืดหม่นในจิตใจ และมีการจัดแสงให้ส่องลงมาบริเวณกลางจมูก เพื่อให้เกิดความเด่นชัดเพิ่มขึ้นไป

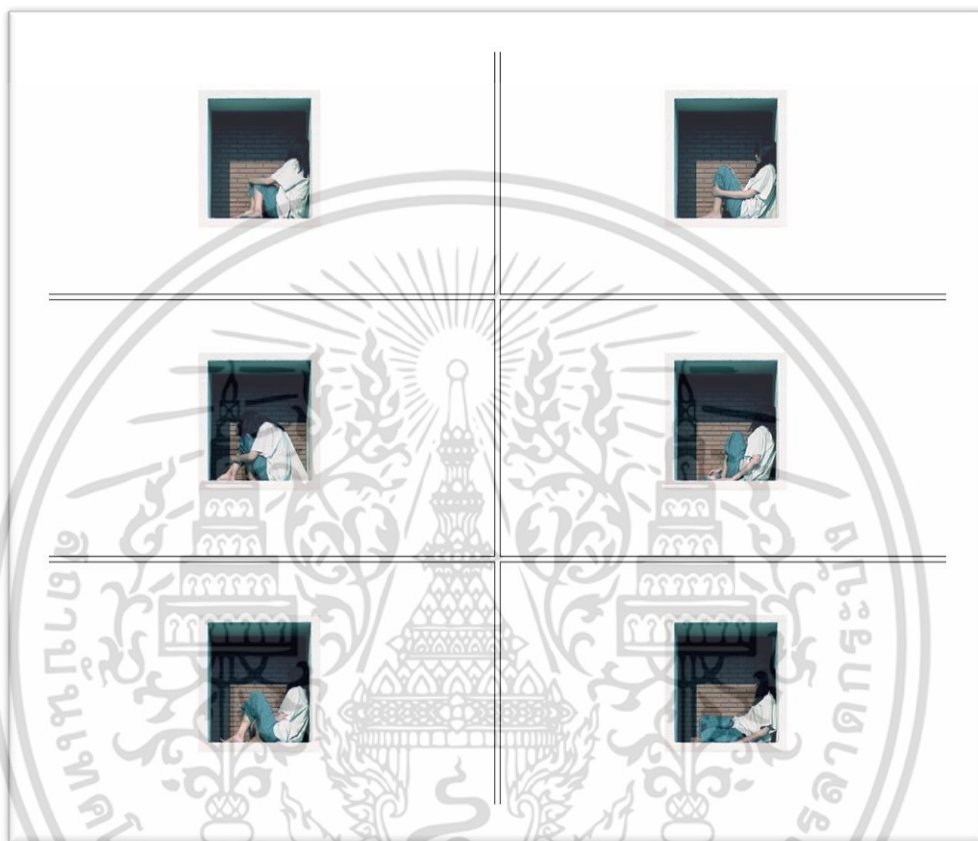

ภาพที่ 4.2 ภาพจากผลงานวิดีโอชุดที่ 2 เรื่อง ความหวาดกลัว (Be Suspicious)

4.1.1.3 เนื้อหาของผลงานวิดีโอชุดที่ 3 เรื่อง กล้องสี่ขา กับอารมณ์หม่น (White Box Feel Blue)

ผลงานวิดีโอชุดนี้ข้าพเจ้าให้เนื้อหาแสดงออกถึงอารมณ์ของผู้ที่ป่วยเป็นโรคซึมเศร้า เนื่องจากข้าพเจ้าเคยมีความรู้สึกที่ว่า “โลกไม่เข้าใจเรา หรือเราไม่เข้าใจโรค” กันแน่ หลายครั้งที่ข้าพเจ้าพยายามปิดกั้น และต่อต้านที่จะพบปะผู้คน ซ้ำในครั้งแล้วครั้งเล่ายังปลีกตัวเองให้จมอยู่กับความหม่นหมอง ข้าพเจ้ามีความเชื่อว่า เราโตพอที่จะรู้ว่าตนเองควรทำอะไรจึงจะออกไปจากสภาวะที่เป็นอยู่นี้ได้ แต่กลับกลายเป็นว่า มันไม่ง่ายเลยที่จะทำให้เราเผชิญหน้ากับความจริง ทั้งนี้ข้าพเจ้าจึงเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในงานวิชาการเท่านั้น เมื่อผู้ใดเห็นประโยชน์ของเอกสารนี้ กรุณาอย่าเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากข้าพเจ้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ค้นหาสัญลักษณ์เพื่อมาเปรียบเทียบในเรื่องราวดังกล่าว โดยใช้ฉากพื้นหลังสีขาวแทนเป็นพื้นที่ที่จำกัดในลักษณะสี่เหลี่ยมเพื่อให้เกิดความขัดแย้งกันระหว่างกล่องแห่งความหม่นหมองและตัวบุคคลที่มีฉากหลังเปรียบเสมือนการกักขังตนเองเพื่ออยู่ในที่ส่วนตัว ข้าพเจ้าใช้แสงเวลาช่วงบ่ายเกือบเย็น เพื่อให้มีแสงสอดส่องเข้ามายังตัวบุคคล

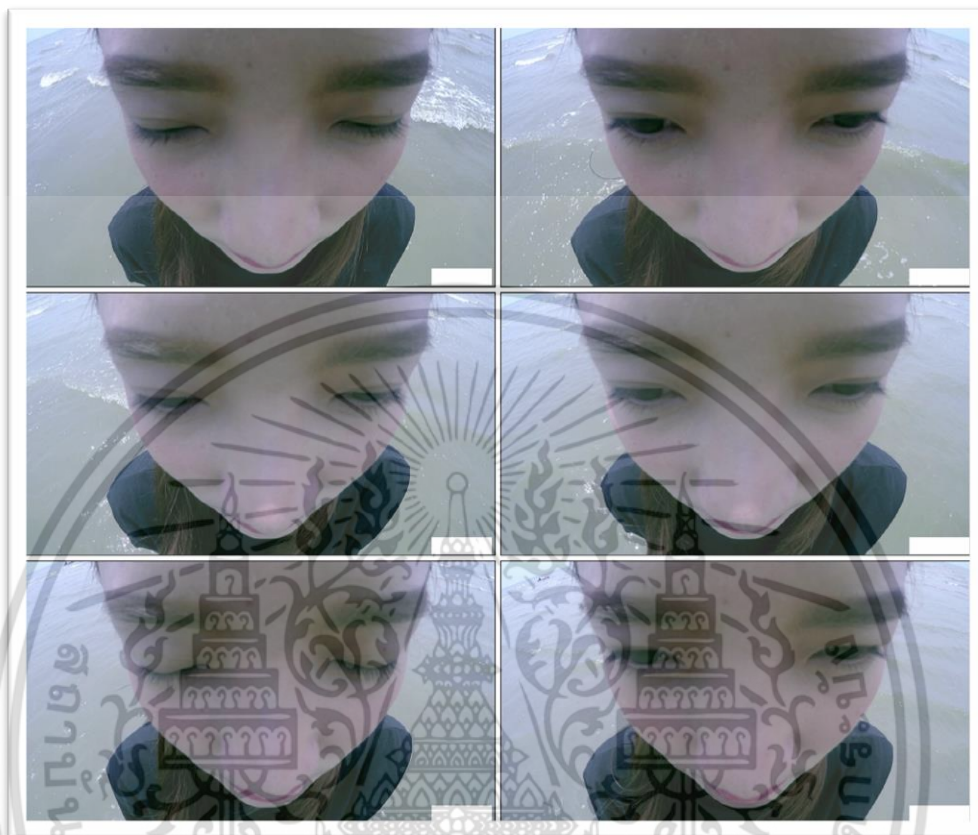

ภาพที่ 4.3 ภาพจากผลงานวิดีโอชุดที่ 3 เรื่อง กล่องสีขาวกับอารมณ์หม่น (White Box Feel Blue)

4.1.1.4 เนื้อหาของผลงานวิดีโอชุดที่ 4 เรื่อง อารมณ์ดิ่งลึก (Let's me down)

ผลงานวิดีโอชุดที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับอารมณ์ของผู้ป่วยที่กำลังเข้าสู่ภาวะดิ่งลึก กล่าวคือ การที่ความรู้สึกที่กดดันอยู่ภายในจิตใจ โดยไม่สามารถเปิดเผยหรือสามารถบอกให้ใครรับรู้ถึงปัญหาที่เผชิญได้ ทำให้ผู้ป่วยมีความคิดที่จะจบชีวิตตนเอง และคีร์เวิร์คที่นำมาใช้ในผลงานชิ้นนี้คือ การเดินถอยหลังเพื่อกลับไปสู่จุดที่ทำให้อารมณ์ดิ่งลึกนั้นกลับเข้าสู่ความจริง หรือในทางกลับกันอาจจะนำกลับไปสู่อารมณ์ดิ่งลึกเหล่านั้นอีกก็เป็นได้ ข้าพเจ้าใช้เรื่องราวเหตุการณ์ที่ตนเองเคยได้ประสบ มาเชื่อมโยงกับเนื้อหาของอารมณ์ที่ผู้ป่วยส่วนใหญ่เป็น นำมาแทนสัญลักษณ์ทางภาพ โดยการดำเนินเรื่องราวยังคงใช้มุมกล้องที่มีความแปลกประหลาด ถ่ายจากศีรษะกตกลงมาโดยโฟกัสให้บริเวณจมูกอยู่กึ่งกลางของภาพ บริเวณฉากหลังเป็นการเล่นกับสถานที่ ในลักษณะของคลื่นทะเล เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่สื่อความหมายอีกนัยยะที่ดูเหมือนกับว่าเกิดความไม่ชัดเจนทางอารมณ์จะดังหรือจะนิ่ง เป็นการทำให้อารมณ์ทางภาพปรากฏชัดเจน

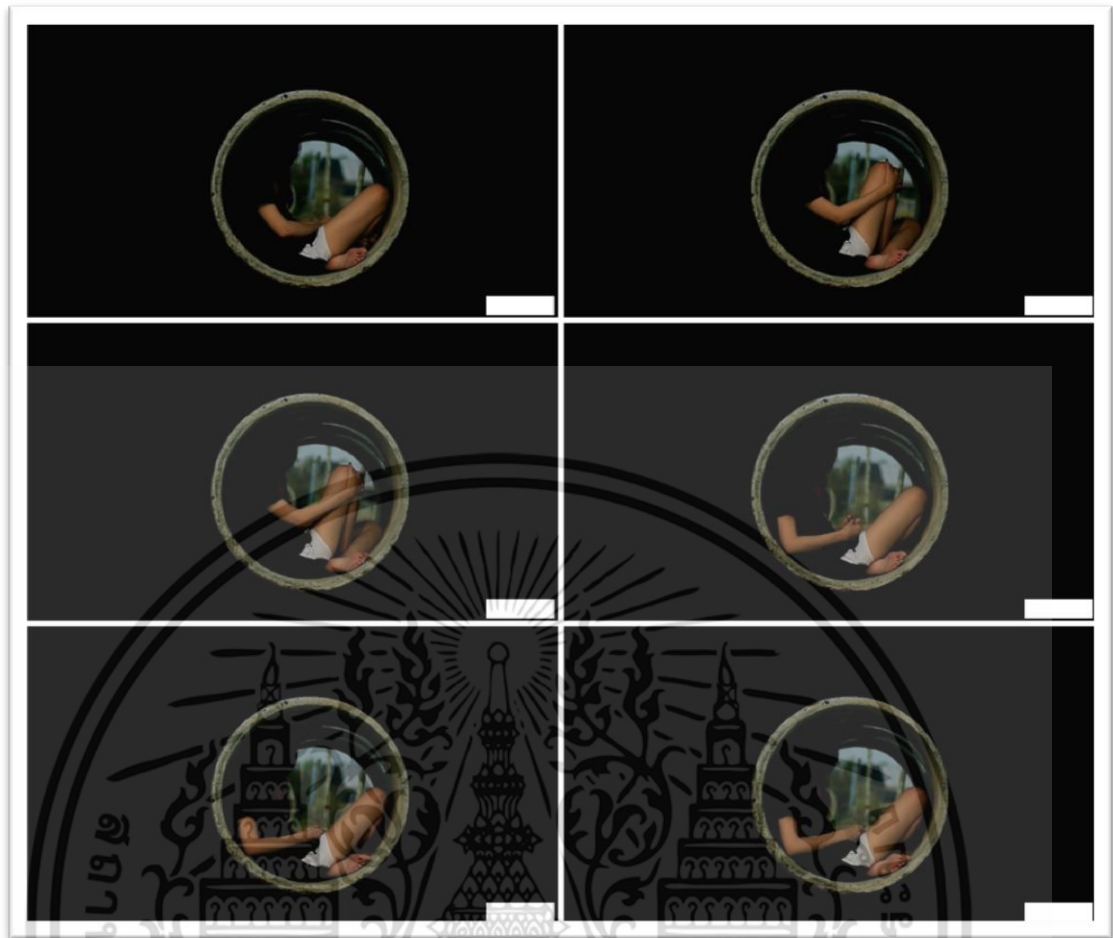

ภาพที่ 4.4 ภาพจากผลงานวิดีโอชุดที่ 4 เรื่อง อารมณ์ดิ่งลึก (Let's me down)

4.1.1.5 เนื้อหาของผลงานวิดีโอชุดที่ 5 เรื่อง ซึมเศร้า (Depressive)

ผลงานวิดีโอชิ้นนี้มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับผู้ป่วยที่ตกอยู่ในสภาวะซึมเศร้า โดยจะเป็นพฤติกรรมที่คนทั่วไปไม่สามารถรับรู้ถึงความรู้สึกของผู้ป่วยได้ โดยข้าพเจ้าเพียงใช้การดำเนินเรื่องราวที่เรียบง่าย แต่จัดการกับพื้นที่ด้วยการนำร่างกายของตนเองเข้าไปในทอที่มีลักษณะเป็นวงกลม ให้ความรู้สึกถึงวังวนของผู้ป่วยได้ดี Subject ของตัวทอ นำให้ตัวเรื่องสมดุกลมกลืนไปกับพื้นที่ ข้าพเจ้าได้มีการตัดทอนฉากพื้นหลังให้เป็นสีดำ เพื่อให้เข้ากันดีกับมุมมองและเฟรมภาพที่ปรากฏ การใช้สัญลักษณ์ในการแสดงของตัวบุคคล คือ การนั่งกอดเข่า ด้วยพื้นที่ที่จำกัดให้ต้องนั่งอย่างหงอยเหงา ทำให้บ่งบอกถึงอาการของผู้ที่มีความไม่ปกติทางด้านอารมณ์และจิตใจ จึงเป็นคีย์เวิร์ดของการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ขึ้นมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.5 ภาพจากผลงานวิดีโอชุดที่ 5 เรื่อง ซึมเศร้า (Depressive)

4.2 การวิเคราะห์ทัศนธาตุ

ทัศนธาตุ (Visual Element) เป็นสื่อสุนทรียภาพที่ศิลปินนำมาประกอบเข้าเป็นรูปทรง เพื่อสื่อความหมายตามเนื้อเรื่องหรือแนวความคิดที่เป็นจุดมุ่งหมาย ได้แก่

เส้น (Line) คือ สิ่งที่เชื่อมโยงระหว่างจุด 2 จุดมิติของเส้นประกอบเส้นตรง เส้นโค้ง เส้นคดหรือเส้นหยัก เส้นต่างๆ นี้จะสามารถแทนค่าของรูปทรงสิ่งต่างๆ ในธรรมชาติทั้งหมด

สี (Colour) เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดสำหรับการแสดงงานจิตรกรรม เพราะสีเป็นวัตถุธาตุที่สามารถระบายภาพเขียนให้ได้คุณค่าความงามและความรู้สึกทางศิลปะอย่างสมบูรณ์

รูปทรงและรูปร่าง (Shape and Form) รูปร่าง เป็นรูปที่มีลักษณะ 2 มิติ คือ ความกว้างกับความยาวไม่มีความหนาเกิดจากเส้นรอบนอกที่แสดงพื้นที่ขอบเขตของรูปต่างๆ

น้ำหนัก (Tone) คือ ค่าของสีคือความอ่อนแก่หรือมืด-สว่าง ของภาพแยกอย่างกว้างๆ ได้ 3 ค่า

คือ ค่าสีอ่อน ค่าสีกลาง ค่าสีแก่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พื้นที่ (Space) คือ บริเวณที่ว่างในทางศิลปะหมายถึง กระจก ผ้าใบหรือพื้นผิวอื่นๆที่จะใช้เป็นสื่อในการสร้างสรรค์งานจิตรกรรม

ปริมาตร (Volume) คือ มวลสิ่งของที่มีลักษณะ 3 มิติ เช่น ปริมาตรของผลส้ม รูปปั้น การสร้างปริมาตรนี้จะช่วยให้งานจิตรกรรมมีความสมบูรณ์ในมิติความลึกคั่นและระยะใกล้ไกลตามทัศนียวิทยา

มวลหมู่ (Mass) คือ กลุ่มของรูปทรงและมวลปริมาตรในการสร้างสรรค์งานศิลปะจะช่วยให้ผลงานนั้นๆ เกิดพลังดึงดูดความสนใจระเร้าตรึงอารมณ์สุนทรีภาพของผู้ชม

พื้นผิว (Texture) คือ ผิววัสดุของการสร้างสรรค์ศิลปะ เช่น การเขียนภาพสีบนแผ่นกระดาษผิวเรียบ หยาบ ในการสร้างสรรค์งานศิลปะจะต้องคำนึงถึงเรื่องของพื้นผิวให้กับเนื้อหา เช่น ผิวขรุขระของก้อนหิน

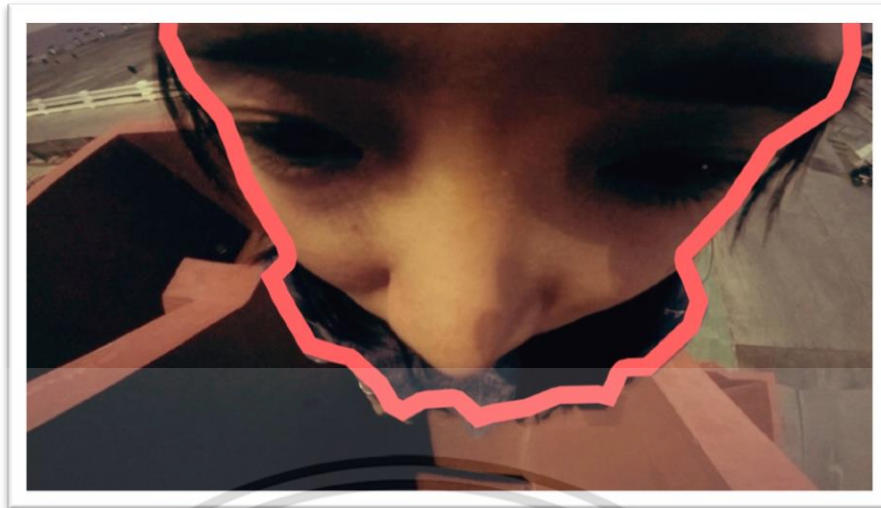
4.2.1 การวิเคราะห์ทัศนธาตุของผลงานวิดีโอชุดที่ 1 เรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability)

ภาพที่ 4.6 ภาพแสดงการวิเคราะห์แนวเส้นของผลงานวิดีโอชุดที่ 1 เรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability)

เส้น (Line) ที่ปรากฏในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ประกอบด้วย เส้นเฉียง การใช้เส้นลักษณะนี้บ่งบอกถึงความรู้สึกที่รวดเร็ว และมั่นคง โดยผสมผสานกับการใช้มุมเส้นเปอร์สเปกทีฟนำสายตาไปยังจุดกึ่งกลางภาพ ส่วนรายละเอียดของส่วนอื่น เช่น เส้นเฉียงของแนวบันได แน่นอนว่า จะต้องเป็นมุมที่ทำให้รู้สึกถึงความสูงชัน ทำให้ได้ภาพผลลัพธ์ทางทัศนธาตุที่แปลกประหลาดไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.7 ภาพแสดงการวิเคราะห์รูปทรงของผลงานวิดีโอชุดที่ 1 เรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability)

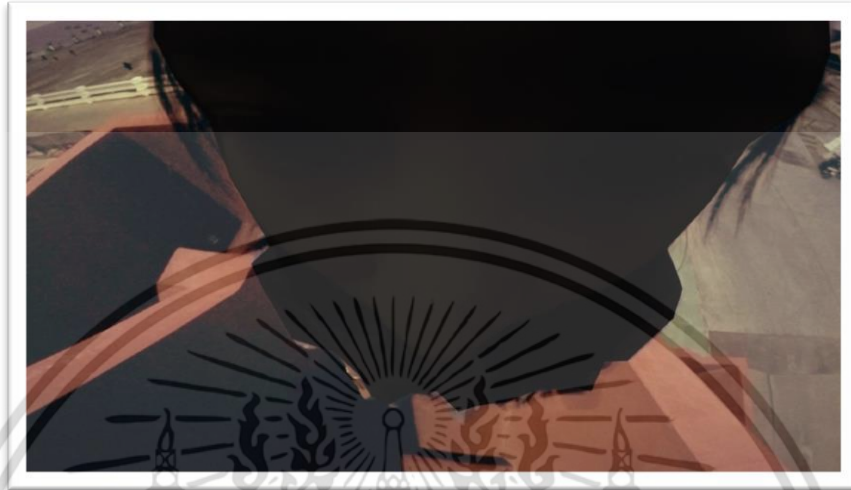
รูปทรง (Form) รูปทรงในผลงานชิ้นนี้ เป็นการเลือกรูปตัวบุคคล คือรูปทรง (คน) เป็นหลัก โดยจะให้บริเวณใบหน้าอยู่กึ่งกลางของเฟรม เมื่อรวมกับสภาพของพื้นที่ฉากหลัง บ้างให้ความขัดแย้งทางอารมณ์ บ้างกลมกลืนไปโดยปริยาย

ภาพที่ 4.8 ภาพแสดงการวิเคราะห์หน้าหนักของผลงานวิดีโอชุดที่ 1 เรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability)

น้ำหนัก (Value) น้ำหนักที่ใช้ในงานชิ้นนี้ คือการกระจายแสงไปยังบริเวณจมูก และบริเวณรอบๆ เหล่านี้ก็จะมืด การไล่น้ำหนักแสงในลักษณะนี้เป็นการทำให้เห็นถึงโทนความสว่างความมืดได้เด่นชัด เพื่อให้เกิดมิติของภาพบริเวณที่สว่างสุด (Highlight) คือ บริเวณที่วัตถุถูกแสงจัดที่สุดมักเกิดบนวัตถุ ในที่นี้เกิดขึ้นกับตัวบุคคล ทำให้สีที่เห็นมีน้ำหนักน้อยกว่าสีจริงของผิวส่วนเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บริเวณเงามืด (Core of Shadow) คือส่วนของบันไดและพื้นที่ที่ได้รับแสงน้อยที่สุด ทำให้สีในบริเวณนี้มีน้ำหนักรับแสงมากที่สุด บริเวณเงาตกทอด (Cast Shadow) ที่กระทบอยู่บริเวณหน้าผาก จะมีน้ำหนักมากกว่าส่วนอื่น

ภาพที่ 4.9 ภาพแสดงการวิเคราะห์พื้นที่ของผลงานวิดีโอชุดที่ 1 เรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability)

พื้นที่ (Space) ลักษณะในการจัดวางพื้นที่ของการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ มีการจัดการกับพื้นที่เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์และสัมพันธ์กันกับงาน การปล่อยพื้นที่โล่งเป็นการตัดทอนที่เกิดประโยชน์กับผลงาน บ้างเป็นวงกลม บ้างเป็นสี่เหลี่ยม ซึ่งทำให้ตัวบุคคลดูมีความกลมกลืนและความโดดเด่นไปในตัว

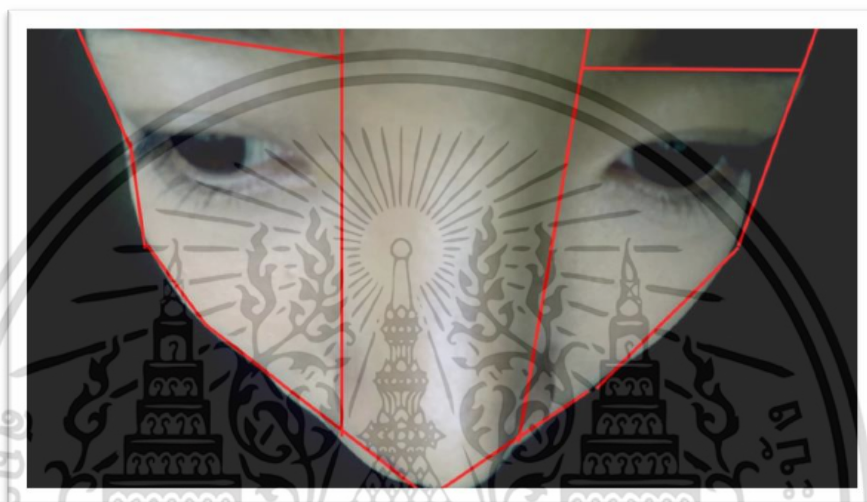

ภาพที่ 4.10 ภาพแสดงการวิเคราะห์สี ของผลงานวิดีโอชุดที่ 1 เรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

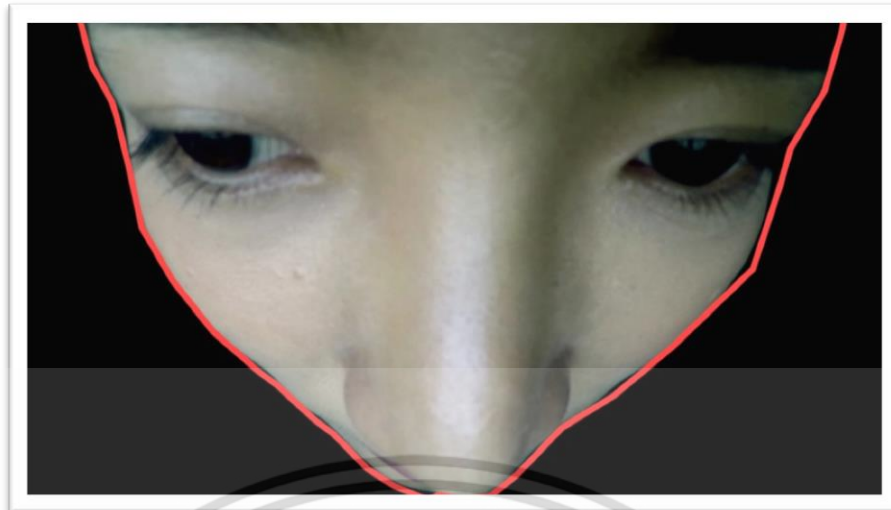
สี (Color) สีที่ใช้ในผลงานชิ้นนี้ จะออกไปในโทนร้อน เนื่องจากข้าพเจ้าต้องการให้เกิดความรู้สึกถึงอารมณ์ของความหม่นที่อยู่ภายในใจ มีการไล่น้ำหนักสีเป็นเข้ม อ่อน ในแต่ละส่วนไปจนถึงจุดที่มีน้ำหนักเข้มมากที่สุด เพื่อให้ได้โทนภาพที่ราวกับว่าดิ่งลึกลงไปในที่แคบ

4.2.2 การวิเคราะห์ทัศนธาตุของผลงานวิดีโอชุดที่ 2 เรื่อง ความหวาดกลัว (Be Suspicious)

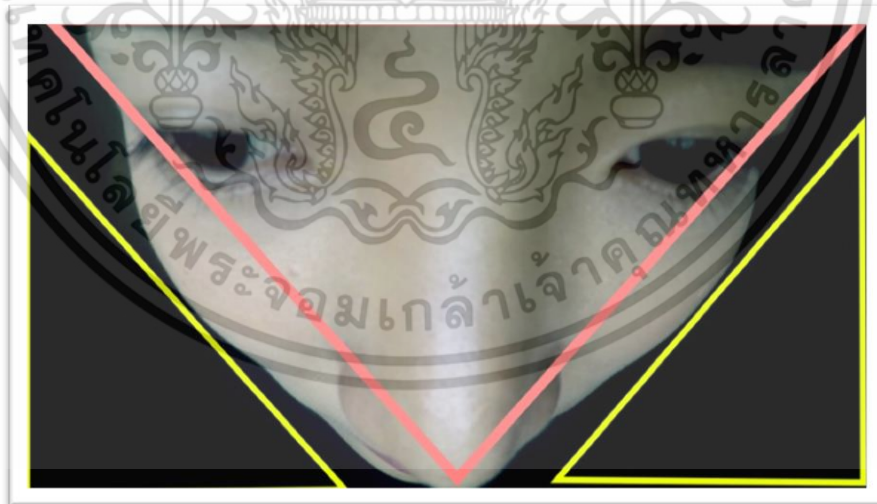
ภาพที่ 4.11 ภาพแสดงการวิเคราะห์เส้นของผลงานวิดีโอชุดที่ 2 เรื่อง ความหวาดกลัว (Be Suspicious)

เส้น (Line) ที่ปรากฏในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ประกอบด้วย เส้นตรง เส้นลักษณะนี้บ่งบอกถึงความรู้สึกมั่นคง และเส้นโค้งที่ปลายตกลง ให้ความรู้สึกเศร้า เหนื่อยหน่ายโดยผสมผสานกับการใช้มุมเส้นเปอร์สเปกทีฟนำสายตาตามายังจุดกึ่งกลางภาพ และเส้นเฉียงได้ทำให้เกิดมุมมอง ให้ความรู้สึกบ่งบอกถึงความรวดเร็วเฉียบพลัน

ภาพที่ 4.12 ภาพแสดงการวิเคราะห์รูปทรงของผลงานวิดีโอชุดที่ 2 เรื่อง ความหวาดกลัว
(Be Suspicious)

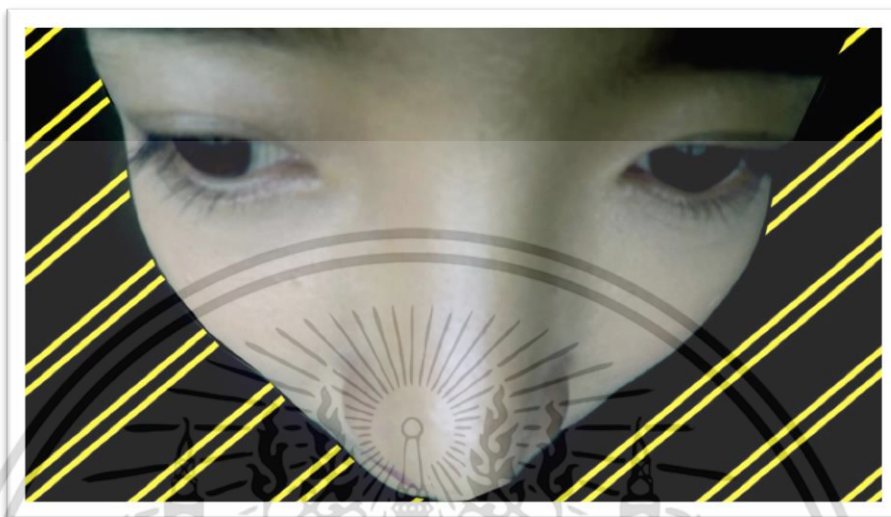
รูปทรง (Form) รูปทรงในผลงานชิ้นนี้ เป็นการใช้รูปตัวบุคคล คือรูปทรง (คน) เป็นหลัก โดยจะให้บริเวณใบหน้าอยู่กึ่งกลางของเฟรม เมื่อรวมกับสภาพของพื้นที่ฉากหลัง ทำให้เกิดความโดดเด่นของรูปทรงอย่างชัดเจน

ภาพที่ 4.13 ภาพแสดงการวิเคราะห์หน้าหนักของผลงานวิดีโอชุดที่ 2 เรื่อง ความหวาดกลัว
(Be Suspicious)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

น้ำหนัก (Value) น้ำหนักที่ใช้ในงานชิ้นนี้ คือ จะเห็นได้ชัดเจนว่ามีการแบ่งน้ำหนักภาพที่ค่อนข้างชัดเจน คือ การจัดแสงให้ลงมาบริเวณใบหน้าเต็มๆ และพื้นหลังเป็นน้ำหนักเข้ม เพื่อให้รูปทรงใบหน้าคนโดดเด่น

ภาพที่ 4.14 ภาพแสดงการวิเคราะห์พื้นที่ของผลงานผลงานวิดีโอชุดที่ 2 เรื่อง ความหวาดกลัว (Be Suspicious)

พื้นที่ (Space) ลักษณะในการจัดวางพื้นที่ของการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ คือ การปล่อยพื้นที่โล่งเป็นการตัดตอนที่เกิดประโยชน์กับผลงาน ซึ่งทำให้ตัวบุคคลดูมีความกลมกลืนและความโดดเด่นไปในตัว

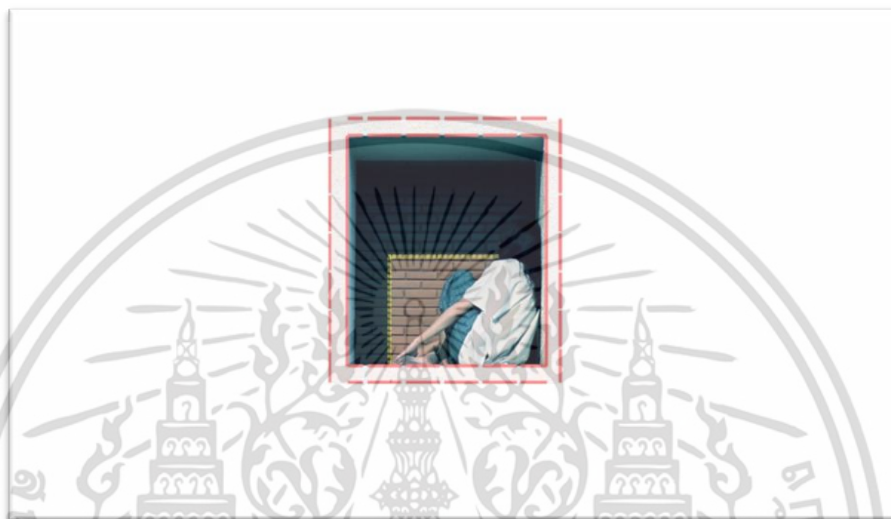

ภาพที่ 4.15 ภาพแสดงการวิเคราะห์สี ของผลงานวิดีโอชุดที่ 2 เรื่อง ความหวาดกลัว (Be Suspicious)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สี (Color) สีที่ใช้ในผลงานชิ้นนี้ ใช้สีดำ ให้ความรู้สึกหดหู่ เศร้า ลึกลับ หนักแน่น และสีของใบหน้าสีเนื้อ ให้ความรู้สึกถึงใบหน้าและความรู้สึกหวาดกลัวที่น่าค้นหา

4.2.3 การวิเคราะห์ทัศนธาตุของผลงานวิดีโอชุดที่ 3 เรื่อง กล่องสีขาวกับอารมณ์หม่น (White Box Feel Blue)

ภาพที่ 4.16 ภาพแสดงการวิเคราะห์เส้นของผลงานวิดีโอชุดที่ 3 เรื่อง กล่องสีขาวกับอารมณ์หม่น (White Box Feel Blue)

เส้น (Line) ที่ปรากฏในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ประกอบด้วย เส้นตรง เส้นลักษณะนี้บ่งบอกถึงความรู้สึกมั่นคง ในที่นี้ข้าพเจ้าให้แทนความหมายถึง เส้นของอารมณ์ความโดดเดี่ยว เป็นลักษณะที่เป็นเส้นตรงนอน ให้ความรู้สึกสงบ นิ่งเฉย

ภาพที่ 4.17 ภาพแสดงการวิเคราะห์รูปทรงของผลงานวิดีโอชุดที่ 3 เรื่อง กล่องสีขาวกับอารมณ์
หม่น (White Box Feel Blue)

รูปทรง (Form) รูปทรงในผลงานชิ้นนี้ เป็นการใชรูปตัวบุคคล คือรูปทรง (คน) เป็นหลักและ
รูปร่างเรขาคณิต ที่มีเป็นลักษณะของสีเหลี่ยม คือการจำกัดพื้นที่ ให้เข้ากับอารมณ์และความรู้สึกที่
ข้าพเจ้าต้องการสื่อ

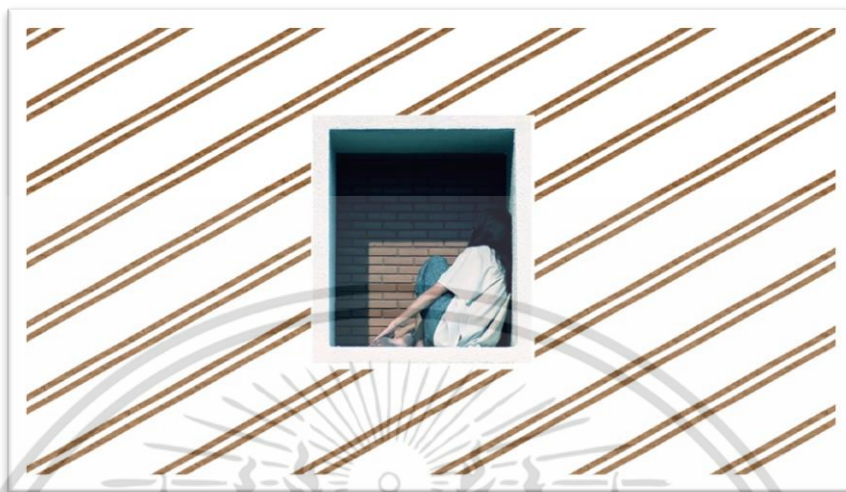

ภาพที่ 4.18 ภาพแสดงการวิเคราะห์น้ำหนักของผลงานวิดีโอชุดที่ 3 เรื่อง กล่องสีขาวกับอารมณ์
หม่น (White Box Feel Blue)

น้ำหนัก (Value) น้ำหนักที่ใช้ในงานชิ้นนี้ คือ น้ำหนักจริงของแสง ที่กระทบต่อวัตถุทำให้เกิด
ความแตกต่างของน้ำหนักที่เกิดขึ้นจากแสงสว่าง และเงาจริงที่ปรากฏบนพื้นผิวรูปทรง จากรูป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(4.18) จะเห็นได้ว่ามีน้ำหนักแสงอ่อนที่สุดตกกระทบส่วนแขน และส่วนที่เข้มที่สุดของแสง ตกกระทบให้ผลลัพธ์เป็นเงาดำมืดมิด

ภาพที่ 4.19 ภาพแสดงการวิเคราะห์พื้นที่ของผลงานวิดีโอชุดที่ 3 เรื่อง กล้องสีขาวกับอารมณ์หม่น (White Box Feel Blue)

พื้นที่ (Space) ลักษณะในการจัดวางพื้นที่ ข้าพเจ้าใช้การแบ่งส่วนที่ระบายไว้ด้านนอกดั่งภาพ (4.19) ไว้ อย่างเป็นกลางคือ ที่ว่างซึ่งว่างเปล่าไม่มีการกำหนดขอบเขต เป็นพื้นที่สีขาวโล่งๆ ส่วนภายในกรอบสี่เหลี่ยมคือ ที่ว่าง 3 มิติ ที่เกิดขึ้นจริงทางกายภาพ มีความกว้าง ความยาว ความลึก ในลักษณะสี่เหลี่ยมที่สัมผัสได้

ภาพที่ 4.20 ภาพแสดงการวิเคราะห์สี ของผลงานวิดีโอชุดที่ 3 เรื่อง กล้องสีขาวกับอารมณ์หม่น
(White Box Feel Blue)

สี (Color) สีที่ใช้ในผลงานชิ้นนี้ ใช้โทนสีเย็นในการคุมโทนให้ดูหม่นหมอง อย่างสี Blue ให้ความรู้สึกสุขุม เยือกเย็น สงบ และการใช้สีขาวกับพื้นที่รอบนอก เพื่อเป็นการตีกรอบให้กับกรอบ ต้องการสื่อให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ และความสบายตาสบายใจ ในที่นี้ถึงข้าพเจ้าเปรียบถึงความหลุดพ้นจากความทุกข์นั่นเอง

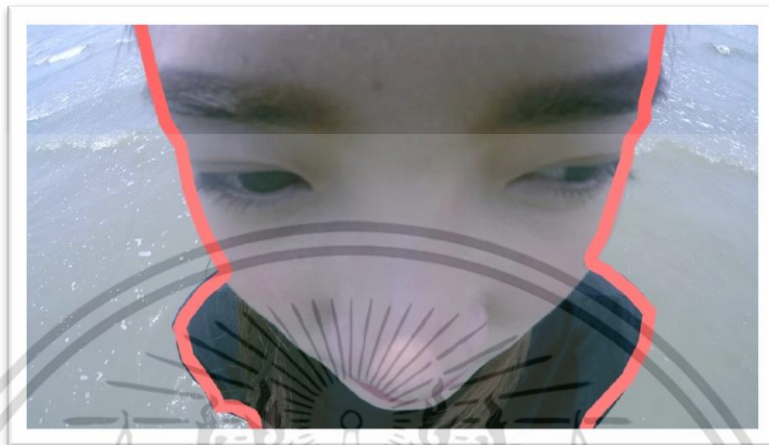
4.2.4 การวิเคราะห์ทัศนธาตุของผลงานวิดีโอชุดที่ 4 เรื่อง อารมณ์ดิ่งลึก (Let's me down)

ภาพที่ 4.21 ภาพแสดงการวิเคราะห์เส้นของผลงานวิดีโอชุดที่ 4 เรื่อง อารมณ์ดิ่งลึก (Let's me down)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เส้น (Line) ที่ปรากฏในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ หลักๆ ที่เห็นได้ชัดเจนคือ ลักษณะเส้นหยักของผืนน้ำทะเล ให้ความรู้สึกตื่นเต้น แอบแฝงไปด้วยความไม่มั่นคง อารมณ์ที่ไม่ปกติของบุคคล และเส้นตรง เส้นนอน ยังให้ความรู้สึกที่เรียบเฉย ยากที่จะเข้าถึง

ภาพที่ 4.22 ภาพแสดงการวิเคราะห์รูปทรงของผลงานวิดีโอชุดที่ 4 เรื่อง อารมณ์ดิ่งลึก

(Let's me down)

รูปทรง (Form) รูปทรงในผลงานชิ้นนี้ เป็นการใชรูปร่างบุคคล คือรูปทรง (คน) เป็นหลัก โดยจะให้บริเวณใบหน้าอยู่กึ่งกลางของเฟรม เมื่อรวมกับสภาพของพื้นที่ฉากหลัง ทำให้เกิดความโดดเด่นของรูปทรงอย่างชัดเจน

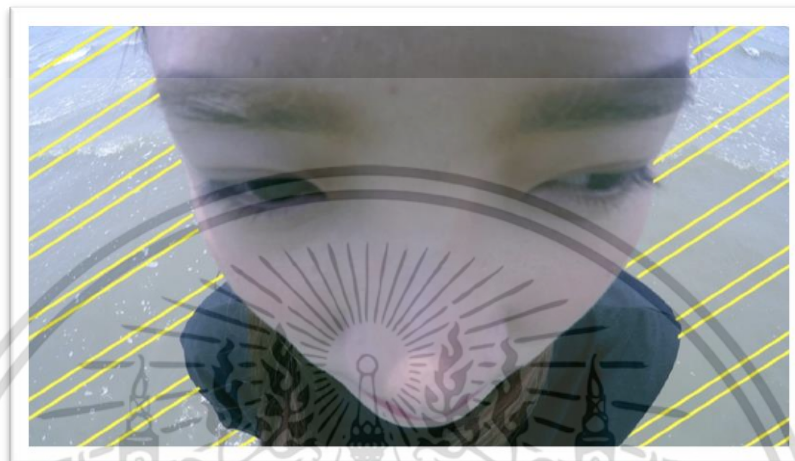

ภาพที่ 4.23 ภาพแสดงการวิเคราะห์หน้าหนักของผลงานวิดีโอชุดที่ 4 เรื่อง อารมณ์ดิ่งลึก

(Let's me down)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

น้ำหนัก (Value) น้ำหนักในผลงานชิ้นนี้ เป็นน้ำหนักที่สว่าง (Light) โดยบริเวณวัตถุได้รับแสง แต่ไม่เกิดการสะท้อน ทำให้สีที่เห็นมีน้ำหนักเท่าสีจริงของฉากหลัง (ทะเล) ส่วนที่สว่างที่สุดจะเป็น บริเวณคลื่น ที่แสงสะท้อนลงมา ส่วนน้ำหนักที่เป็นเงา คือใบหน้า เป็นบริเวณที่วัตถุได้รับแสงเพียง เล็กน้อย จึงมีน้ำหนักเข้มข้นมากกว่านิดหน่อย

ภาพที่ 4.24 ภาพแสดงการวิเคราะห์พื้นที่ของผลงานวิดีโอชุดที่ 4 เรื่อง อารมณ์ดิ่งลึก (Let's me down)

พื้นที่ (Space) ลักษณะในการจัดวางพื้นที่ การปล่อยพื้นที่โล่งเป็นการตัดทอนที่เกิดประโยชน์ กับทำให้ตัวบุคคลดูมีความกลมกลืนและความโดดเด่นไปในตัว

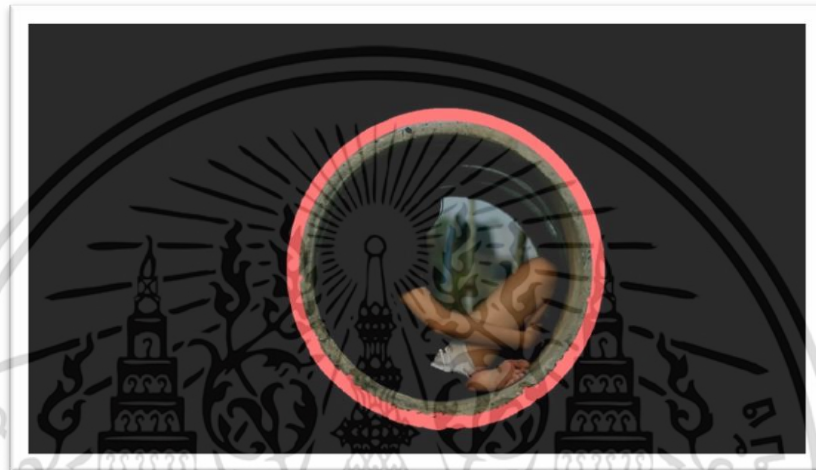

ภาพที่ 4.25 ภาพแสดงการวิเคราะห์สี ของผลงานวิดีโอชุดที่ 4 เรื่อง อารมณ์ดิ่งลึก (Let's me down)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

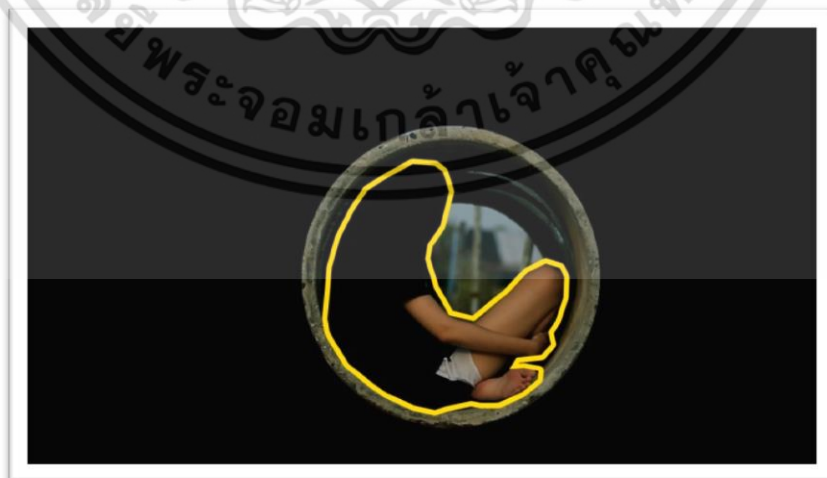
สี (Color) สีที่ใช้ในผลงานชิ้นนี้ มีโทนสีปรากฏการณ์ที่แสงส่องกระทบวัตถุแล้วสะท้อนคลื่นแสงบางส่วนเข้าตา เกิดจากการที่ผิวของวัตถุมีคุณสมบัติในการดูดกลืน สีของคลื่นทะเลที่ให้โทนสีแบบ โทนเย็น ออกสีเขียวๆ ฟ้าๆ หม่น ให้อารมณ์ที่สับสน เป็นความไม่แน่นอน และพบความเศร้าในเวลาเดียวกัน

4.2.5 การวิเคราะห์ทัศนธาตุของผลงานวิดีโอชุดที่ 5 เรื่อง ซึมเศร้า (Depressive)

ภาพที่ 4.26 ภาพแสดงการวิเคราะห์เส้นของผลงานวิดีโอชุดที่ 5 เรื่อง ซึมเศร้า (Depressive)

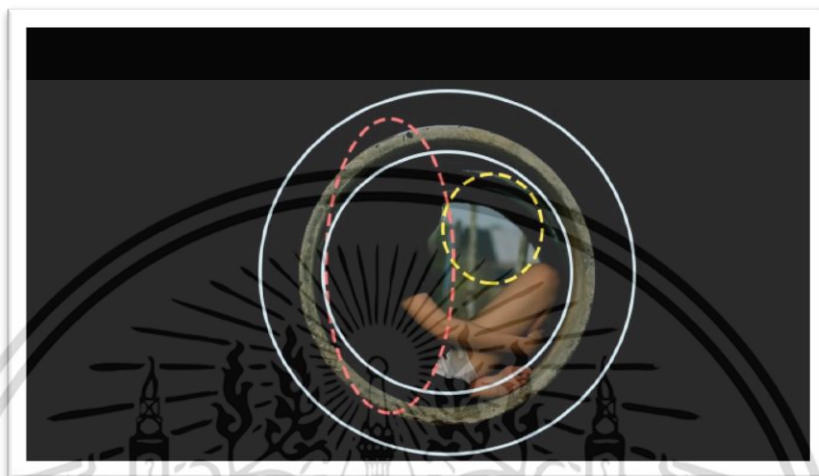
เส้น (Line) ที่ปรากฏในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ คือ เส้นโค้งกลม ให้ความรู้สึกแข็งแรง หนักแน่น แต่กลับให้ความรู้สึกเศร้า

ภาพที่ 4.27 ภาพแสดงการวิเคราะห์รูปทรงของผลงานวิดีโอชุดที่ 5 เรื่อง ซึมเศร้า (Depressive)

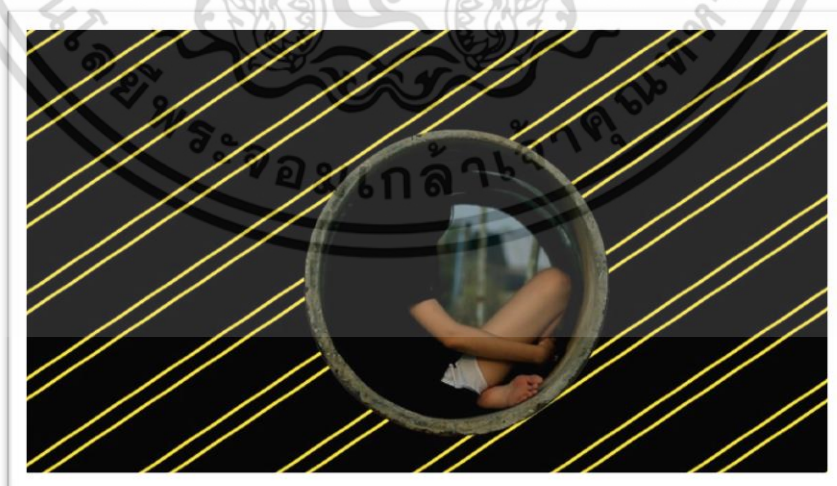
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปทรง (Form) รูปทรงในผลงานชิ้นนี้ เป็นการใช้รูปตัวบุคคล คือรูปทรง (คน) เป็นหลัก และใช้ลักษณะทรงนามธรรม กล่าวคือ รูปทรงกลม ที่เกิดจากการเปลี่ยนและตัดแปลงสิ่งที่พบเห็นจากธรรมชาติ มาตัดทอนสิ่งที่ไม่สำคัญออกไปเหลือไว้เพียงโครงสร้างกลมๆ ทำให้เกิดรูปทรงเฉพาะ และมีความโดดเด่นของรูปทรงอย่างชัดเจนให้ส่งผลกับความรู้สึก

ภาพที่ 4.28 ภาพแสดงการวิเคราะห์หน้าหนักของผลงานวิดีโอชุดที่ 5 เรื่อง ซึมเศร้า (Depressive)

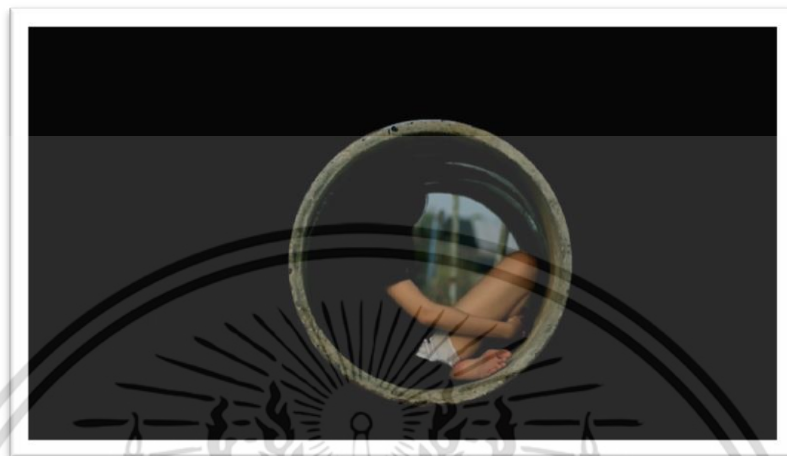
น้ำหนัก (Value) น้ำหนักที่ใช้ในงานชิ้นนี้ คือ การทิ้งน้ำหนักเข้มทั้งหมดไปอยู่ที่ฉากพื้นหลัง และไล่สีเข้ามากลมกลืนกับแสงที่ตกกระทบกับตัวบุคคล จึงเกิดน้ำหนักจริงที่ทำให้เห็นความแตกต่างของน้ำหนักที่เกิดขึ้นจากแสงสว่าง และเงาจริงที่ปรากฏขึ้น

ภาพที่ 4.29 ภาพแสดงการวิเคราะห์พื้นที่ของผลงานวิดีโอชุดที่ 5 เรื่อง ซึมเศร้า (Depressive)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พื้นที่ (Space) ลักษณะในการจัดวางเป็นการเว้นที่ว่าง 3 มิติ ในลักษณะของทรงกลม มีช่อง ความลึกที่สัมผัสได้จริง และพื้นฉากหลังที่เป็นกลาง ตัดทอนให้เหลือว่างเปล่า แต่มีการกำหนด ขอบเขตไว้ เพื่อให้เกิดความโดดเด่น

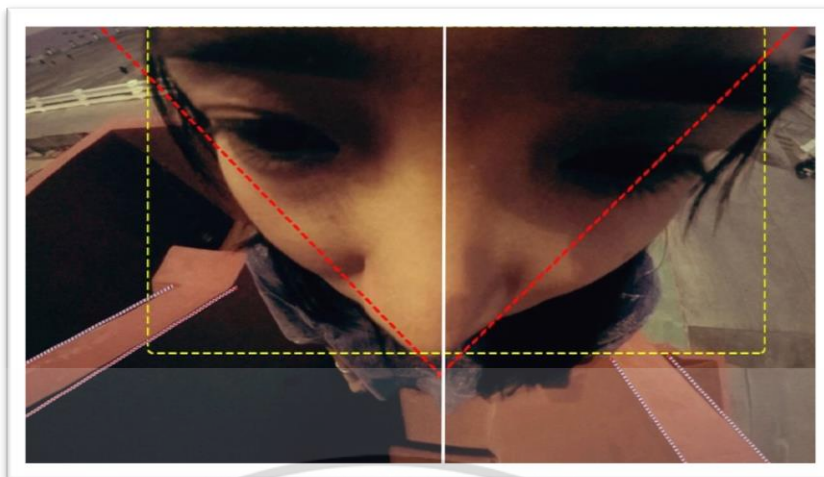
ภาพที่ 4.30 ภาพแสดงการวิเคราะห์สี ของผลงานวิดีโอชุดที่ 5 เรื่อง ซึมเศร้า (Depressive)

สี (Color) สีที่ใช้ในผลงานชิ้นนี้ ใช้สีดำ ให้ความรู้สึกหดหู่ เศร้า ลึกลับ หนักแน่น และสีของ ใบหน้าสีเนื้อ เพื่อให้ความรู้สึกถึงลักษณะอริยาบถของข้าพเจ้าที่มีต่อโรคซึมเศร้า

4.3 การวิเคราะห์การจัดวางองค์ประกอบศิลป์

ข้าพเจ้าได้เลือกนำผลงานวิดีโอชิ้นที่ 1 เรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability) มาเพื่อวิเคราะห์หลัก 7 ประการของการจัดวางองค์ประกอบของภาพ ทิศนมิติเชิงอากาศ (Aerial Perspective) กล่าวคือ ความขัดแย้ง (Contrast) ความเป็นเอกภาพ (Unity) ความสมดุล (Balance) การเน้น (Dominance) สัดส่วน (Proportion) ความเคลื่อนไหว (Movement) และการกำจัด (Economy) ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.31 ภาพแสดงการวิเคราะห์การจัดวางองค์ประกอบ

4.3.1 ความขัดแย้ง (Contrast)

ความขัดแย้งเกิดจากการที่เส้นจุดกึ่งกลางอยู่บริเวณกลางใบหน้าของตัวบุคคลให้มีความขัดแย้งกันกับตัวพื้นที่ ทำให้เกิดเส้นนำสายตาโดดเด่นขึ้นมา ในด้านน้ำหนัก สี แสงเงา ส่วนรวมของภาพมีความเข้มคล้ำ ต่างกับส่วนใบหน้าที่ใช้น้ำหนักสี จะมีส่วนที่สว่างคือบริเวณจมูก แต่มีผลดีคือช่วยส่งเสริมบริเวณส่วนใบหน้าให้มีความเจิดจ้า เด่นชัด และงดงามยิ่งขึ้น

4.3.2 ความเป็นเอกภาพ (Unity)

ในส่วนของการเป็นเอกภาพของผลงานสร้างสรรค์นั้น ล้วนเป็นการจัดส่วนต่างๆ ให้เกิดความ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การสร้างความเป็นหนึ่งอันเดียวกันในงานออกแบบใดๆ นั้น เริ่มจากการเลือกส่วนประกอบที่ต้องการจัดวางเข้าด้วยกัน โดยต้องมีความคิดหลักเป็นแก่นเพื่อสร้างให้เป็นเอกภาพในการจัดองค์ประกอบให้สวยงาม ทั้งนี้ความเป็นเอกภาพขึ้นนี้จึงกล่าวได้ว่า มุมกล้องที่ ความแปลกประหลาดนั้น กลับกลายเป็นความลงตัวกับการถ่ายทอดออกมาทางภาพได้เป็นอย่างดี

4.3.3 ความสมดุล (Balance)

เป็นความสมดุลของมุมกล้องที่ลงตัวและสัมพันธ์กับพื้นที่ข้างหลังได้ดีและให้ทำให้เข้าถึงอารมณ์ได้ แสดงภาพบุคคลตรงแกนกลาง ใบหน้าอยู่ในระนาบแนวรูปสามเหลี่ยม จัดวางฉากพื้นหลังไว้ในบริเวณที่มีความสูงชัน มีลักษณะของคุณภาพแบบซ้ายขวาเท่ากัน ซึ่งให้ความรู้สึกสงบทางกายภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3.4 การเน้น (Dominance)

จุดเด่น คือ แสดงจัดเด่นอยู่บนใบหน้า มีดวงตาที่ให้ความรู้สึกเหมือนกำลังครุ่นคิดสิ่งใดอยู่ ทั้งนี้ทำให้เกิดการตั้งคำถามกับผลงานอีกมากมายและแตกต่างกันออกไป

4.3.5 สัดส่วน (Proportion)

สัดส่วนเกิดจากรูปทรงใบหน้าของคนที่มีลักษณะเป็นเส้นโค้ง จึงแสดงให้เห็นถึงใบหน้าที่มีขนาดความใหญ่ และเกิดเป็นความเล็กของพื้นที่ในมุมมองที่เห็น อย่างไรก็ตามจึงเกิดเป็นรูปทรงที่มีลักษณะไม่สมส่วนตามอัตราส่วนของใบหน้า

4.3.6 ความเคลื่อนไหว (Movement)

การเคลื่อนไหวของผลงานชิ้นนี้เกิดจากเคลื่อนไหวที่เกิดจากจังหวะที่เป็นธรรมชาติ เป็นเส้นที่มีลักษณะพุ่งตรงไปยังจุดกึ่งกลางของภาพและทิศทางของรูปทรงบุคคล และพื้นที่รอบข้างได้เกิดความเคลื่อนไหวที่เห็นได้ชัดเจน

4.4 สรุปผลการวิเคราะห์

รูปทรงที่ปรากฏภายในวิดีโออาร์ตชุดนี้คือ บุคคลเพศหญิงที่มีสัดส่วน 167 เซนติเมตร มีใบหน้าเรียบเฉย และแวตาบ่งบอกถึงความเศร้าที่อยู่ในภายในใจ

โดยใช้เทคนิคการถ่ายทำที่ส่วนใหญ่ระยะใกล้กับวัตถุรูปทรง (คน) เป็นตัวดำเนินเรื่องราว และ การทำภาพซ้อนเพื่อถ่ายทอดให้เห็นถึงจินตภาพของสิ่งที่ตัวละครกำลังรู้สึก เหมือนคนที่กำลังเผชิญกับความสับสน หวาดกลัว ทูรันทุราย และมีเรื่องที่ค้างคาในใจ ซึ่งล้วนเป็นความไม่มั่นคงทางอารมณ์ที่ผิดแปลกไปเป็นอย่างยิ่ง

น้ำหนักรูปภาพใช้ภาพโทนแดงสีหม่นๆ เพื่อสอดคล้องกับอารมณ์ทางภาพอย่างลงตัวและเข้าถึงอารมณ์ของสิ่งที่ตัวละครกำลังต้องการสื่อสารได้มากขึ้น นอกจากนี้ลักษณะทางกายภาพมีนัยยะที่ดูหดหู่ เนื่องจากเป็นสถานที่ที่เหมือนว่าเราได้เกิดอารมณ์ดังกล่าวซึ่งไม่ปกติ การเน้นของภาพที่ทำให้ตัวละครดูโดดเด่น ความสมดุลของภาพที่ใช้รูปทรง (คน) มาอยู่จุดกึ่งกลางของภาพ เกิดเป็นจุดเด่นที่ชัดเจน ซึ่งนับว่าเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบศิลป์ กล่าวคือทำให้เกิดคุณค่าทางความงาม และเกิดความรู้สึกกับภาพที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมา ทั้งยังมีเสียงที่ประกอบกับภาพ มีการประกอบเสียงตลอดการดำเนินเรื่อง เพื่อให้รู้สึกถึงการก้าวกลับสู่ความจริง ไม่คิดที่จะจบชีวิต ใช้เทคนิคการ mix เสียง หลากหลายเสียงเข้าด้วยกัน ตามจังหวะและเกิดความสัมพันธ์กับภาพ เพื่อให้เกิดการรับรู้ทางเอกสสารนี้เป็นเอกสสารที่สวางไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อารมณ์ที่สัมพันธ์กัน กล่าวคือ ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ในสภาวะความหวาดกลัว ความหดหู่ ความโดดเดี่ยว ความกดดันต่างๆ เป็นต้น คนตรีจะค่อนข้างมีลักษณะที่เร้าอารมณ์ ราวกับว่าขี้ความรูสึกของผู้ได้รับชมมากขึ้น

โดยสรุปแล้ววิธีโออาร์ตชุดนี้ สามารถสื่อสารทางภาพไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกถึงความไม่มั่นคงทางอารมณ์ที่เกิดจากภายในใจ ที่เธอได้ปีติบังไว้ภายใต้ใบหน้าที่ยิ้มแย้มในช่วงแรกและช่วงหลังที่ซ้พเข้าตกอยู่ในสภาวะที่เรียกว่า Down หรือดิ่งลงไป ในจุดที่ตนเองเคยปวดร้าว กล่าวคือ ความเศร้า ความกดดัน ความสับสน ความหวาดกลัว และเลือกแสดงออกทางกายภาพ เพื่อหลีกเลี่ยงภาพความทรงจำที่เคยมีที่แสนเจ็บปวดเหล่านั้นและก้าวผ่านความกลัวและสิ่งทีคิดไปได้ วิธีโออาร์ตชุดนี้จึงนับได้ว่าให้ผลลัพธ์ทางภาพ อารมณ์ ความรูสึกได้อย่างครบถ้วน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

บทสรุป

การสร้างสรรคผลงานวิดีโออาร์ตในหัวข้อเรื่อง “ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของผู้ป่วยโรคซึมเศร้า” ข้าพเจ้าได้นำเสนอผ่านความสะเทือนใจของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงผนวกกับการศึกษาค้นคว้าข้อมูลต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในสภาวะความไม่มั่นคงทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้ป่วยโรคซึมเศร้า กล่าวคือ ความเศร้า ความกลัว สิ้นหวัง ท้อแท้ เป็นต้น ซึ่งอาการเหล่านี้เกิดจากความกดดันทางอารมณ์ โดยการนำเสนอผ่านวิดีโออาร์ต ให้เกิดภาพที่ใช้ใบหน้าของเราให้เป็นเอกลักษณ์ และมีมุมมองพิเศษที่แปลกประหลาด ล้วนสอดคล้องกับความคิดของตนเองที่มีต่อโรคซึมเศร้าได้ และการค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อเป็นประโยชน์ในการสร้างผลงานสร้างสรรค์นี้สามารถตอบความสงสัยของข้าพเจ้าที่มีต่อผู้ป่วยที่อยู่ในสภาวะที่เป็นโรคซึมเศร้าต่างๆ

นอกจากนี้ในส่วนของการสร้างสรรค์ ทำให้เกิดผลงานวิดีโออาร์ตที่ออกมามีคุณค่าและมีแนวคิดที่ดีต่อตัวข้าพเจ้าและนำไปสู่ความรู้สึกที่ข้าพเจ้าต้องการจะถ่ายทอดได้อย่างเข้าถึงและเข้าใจ อีกทั้งยังค้นพบแนวทางและเทคนิคสร้างสรรค์ที่สามารถใช้เป็นสื่อในการแสดงออกทางงานศิลปะและพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานได้ต่อไปอีกด้วย

ทั้งนี้ในการที่ข้าพเจ้าดำเนินการสร้างสรรค์ผลงานมาจนถึงบัดนี้ ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดสำหรับข้าพเจ้าคือการได้จัดทำวิทยานิพนธ์ด้วยความตั้งใจ ทั้งได้มีการสำรวจและสังเกตอาการต่างๆ ของตนเองในปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าสามารถเข้าใจถึงสภาวะความเจ็บปวดทรมานใจได้อย่างลึกซึ้ง แม้จะว่าจะเกิดความไม่มั่นคงทางอารมณ์ในลักษณะต่างๆ ข้าพเจ้าสามารถบำบัดจิตใจและหลีกเลี่ยงไม่ให้ตนเองกลับไปสู่จุดแห่งความทรมานใจเช่นนั้นอีก นับว่าบรรลุในเป้าหมายตามที่ตั้งใจไว้ทุกประการ

ปัญหาและอุปสรรคในการสร้างสรรค์

ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ เมื่อแรกเริ่มข้าพเจ้ายังไม่มีความรู้เรื่องการทำวิดีโออาร์ตเท่าที่ควร เนื่องจากตอนที่ศึกษาปริญญาตรี ข้าพเจ้าได้เรียนคณะศิลปกรรมศาสตร์ ในสาขาวิชานิเทศศิลป์ เอกโทรทัศน์และดิจิตอลมีเดีย ซึ่งส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับการผลิตรายการทีวี การทำหนังสือ การทำมิวสิกวิดีโอ และจะเป็นงานออกแบบเป็นส่วนใหญ่ ทำให้การตั้งหลักในการปฏิบัติงานค่อนข้างช้า เพราะข้าพเจ้าต้องศึกษาค้นคว้าในส่วนของการทำวิดีโออาร์ตตั้งแต่แรกเริ่ม เป็นปัญหาแรกที่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้กับการที่จะทำความเข้าใจกับเรื่องที่เราไม่เคยรู้มาก่อน แม้ว่าจะมีการค้นคว้าเพิ่มเติมแล้วนั้น เรายังต้องกลับมาเข้าใจในการสร้างสรรค์ผลงานที่จะออกนำไปสู่ปัญหา

ถัดไป คือ การแสดงออกของตนเอง จากความรู้สึกนึกคิด และอารมณ์ที่ได้จากการมโนภาพ ทั้งเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความจริงหรือจินตนาการที่คิดฝันขึ้น โดยใช้ศิลปะเป็นสื่อกลางให้ผู้อื่นได้เข้าใจในสิ่งที่เราต้องการถ่ายทอดได้นั้น เป็นเรื่องที่ยากมาก สำหรับข้าพเจ้า และคิดว่ายังไม่เป็นผลสำเร็จในส่วนนี้ เนื่องจากสิ่งที่เราคิดกับสิ่งที่เราได้ทำการลำดับหรือเค้นออกมาจากมโนภาพแล้วนั้น ไม่สอดคล้องกับสิ่งที่เราคิดสักเท่าไร ความบกพร่องนี้จึงจำเป็นต้องมีการปรับปรุงและพัฒนาต่อไปเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

ปัญหาข้างต้นที่กล่าวมานั้นนับว่าเป็นปัญหาหลักสำหรับตัวข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก และในการเริ่มปฏิบัติงานสร้างสรรค์ดังกล่าวนี้ ยังพบปัญหาข้อย่อยต่างๆ อีกมากมาย คือ การคิด Story Board และร่างสเก็ตช์เป็นเรื่องรวมนั้น ข้าพเจ้าไม่มีความถนัดด้านการ Drawing สักเท่าไร จึงได้แต่ทำการบล็อกชื่อตอนๆ ไปใช้ในการถ่ายทำ ต่อมาเป็นเรื่องของสถานที่ เมื่อได้สถานที่ที่เราต้องการแล้ว สิ่งที่ตามมาคือข้อจำกัดของเวลาในการถ่ายทำ การจัดแสง ไฟ ที่ยากต่อการถ่ายทำ เพราะข้าพเจ้าต้องการ Mood ของภาพที่ดูหม่น จึงค่อนข้างลำบากในการเซ็ตฉากและไฟ

การดำเนินเรื่องราว คิดซีน ตัวละคร และเรื่องราวเยอะเกินไป จนเกือบเหมือนกับการถ่ายภาพยนตร์ จึงต้องมีการตัดบางซีนที่ไม่จำเป็นออกไป เพื่อคัดเข้าสู่กระบวนการของวิดีโออาร์ต ต่อมาการเลือกนักแสดงที่สามารถแสดงได้เข้ากับอารมณ์ที่ต้องการจะถ่ายทอดมากที่สุด ครั้งแรกที่ไปทดลองถ่าย ใช้ตัวละครคือ เพื่อนของข้าพเจ้า ซึ่งบ้างนำมาทดลองแสดงแล้ว ได้ผลลัพธ์ที่ดีบ้างไม่ดีบ้าง แต่เมื่อข้าพเจ้าได้ทำงานวิดีโออาร์ตมาจนถึงบัดนี้ จึงพบว่า ข้าพเจ้าสามารถแสดงออกได้เข้าถึงอารมณ์ได้มากกว่า และในบางครั้งดูเหมือนกลายเป็นแอคติ้งมากเกินไปเสียด้วยซ้ำ

ในส่วนของการเตรียมความพร้อมด้านการทำงาน ไม่ว่าจะเป็นการจัดวาง การติดตั้งผลงานที่เกิดความล่าช้า เนื่องจากไม่เคยมีการเชื่อมต่ออย่างจริงจัง ทำให้เกิดความรีบเร่งในการจัดหาอุปกรณ์เพื่อให้ทุกอย่างสมบูรณ์

อย่างไรก็ตามปัญหาและอุปสรรคเหล่านี้ล้วนเป็นบทเรียนให้ข้าพเจ้าได้มีการเรียนรู้ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานอย่างเป็นขั้นตอนเป็นอย่างไร มีการวางแผนและเตรียมการ ตลอดจนถึงการฝึกฝนที่จะรู้ปัญหาของตนเอง เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาต่อไปได้ในอนาคต เพื่อที่จะได้ผลิตผลงานสร้างสรรค์สู่การเป็นศิลปินที่มีคุณภาพต่อไป

การแก้ปัญหาในการสร้างสรรค์

ผู้สร้างสรรค์ผลงานได้แก้ไขในส่วนของการทำความเข้าใจเกี่ยวกับการทำวิดีโออาร์ตและศึกษาวิธีคิดแนวความคิดเพิ่มเติม เมื่อมีการตัดบางซีนที่ไม่จำเป็นออกไป จึงทำให้ภาพที่วาดดูเหมือนภาพยนตร์ดูน้อยลงไป เลือกลองทำเฉพาะซีนที่ทำให้เรารู้สึกมากที่สุด

ในการดำเนินงาน ควรมีการวางแผน ต้องมีการคิดพร้อมๆ กันกับการเตรียมพร้อมด้านผลงาน
สร้างสรรค์เพื่อความสัมพันธ์กัน จะเกิดความล่าช้าและความผิดพลาดน้อยไปจนถึงไม่มี
ข้อผิดพลาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

Archive. “ภาวะซึมเศร้า.”

[Online]. Available : http://archive.lib.cmu.ac.th/full/T/2554/numhp20354kt_ch2.pdf

Chula. “โรคซึมเศร้า.”

[Online]. Available : <http://www.student.chula.ac.th/~58370010/MDD.html>

LUHRING AUGUSTINE. “Pipilotti Rist.”

[Online]. Available : <http://www.luhringaugustine.com/artists/pipilotti-rist/artworks/single-channel-videos#3>

Indepencil. “เอ็ดเวิร์ด มุงค์”

[Online]. Available : <http://www.indepencil.com/the-scream->

Novabizz. “อารมณ์”

[Online]. Available : <https://www.novabizz.com/NovaAce/Emotional/Emotion.htm>

Wikipedia. “เอ็ดเวิร์ด มุงค์”

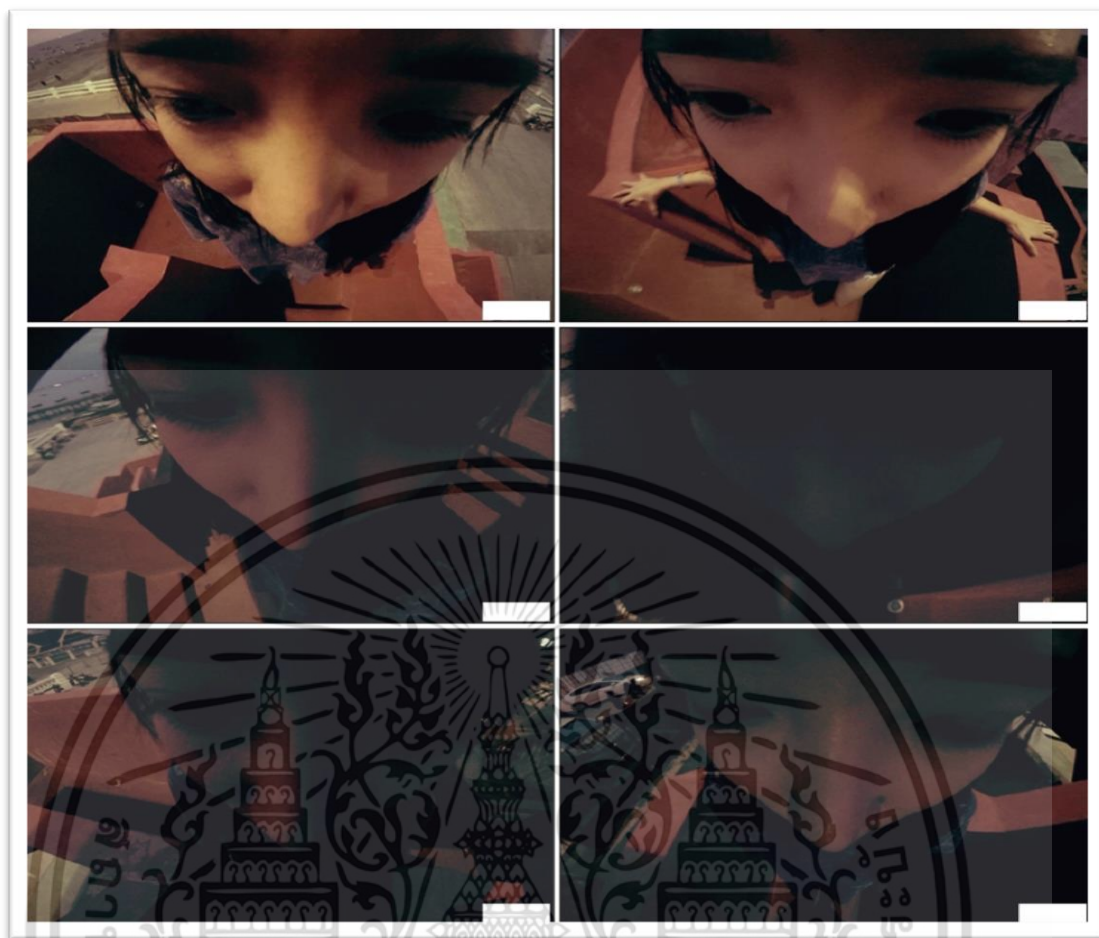
[Online]. Available : <https://th.wikipedia.org/เอ็ดเวิร์ด มุงค์>

ซิลเวีย มาร์ติน. 2552. Video Art (วิดีโออาร์ต). : สมพร วาร์นาโด : แปล. ธวัชชัย สมดวง

ภาคผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 1

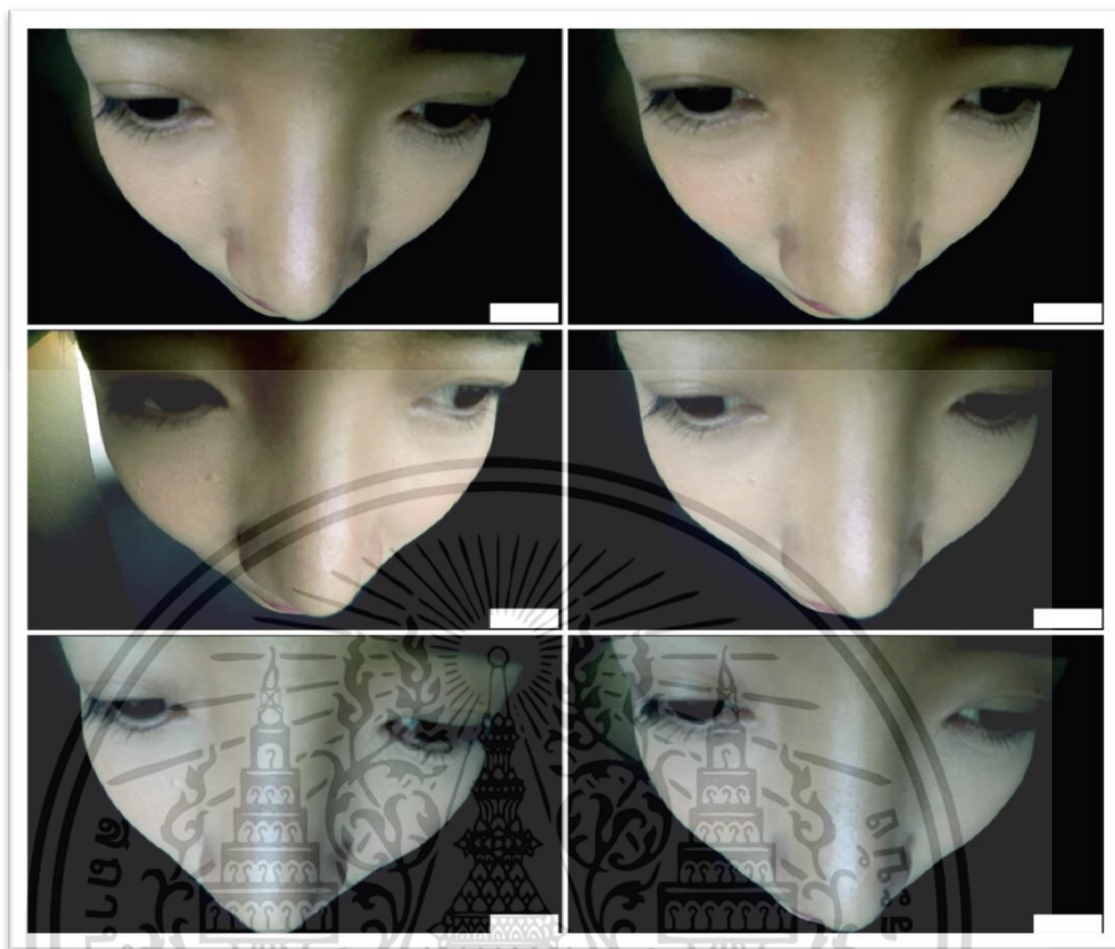
ชื่อเรื่อง ความไม่มั่นคง (Instability)

เทคนิค Video Art

Time 04:30 Minute

ขนาด Full HD 1920x1080

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 2

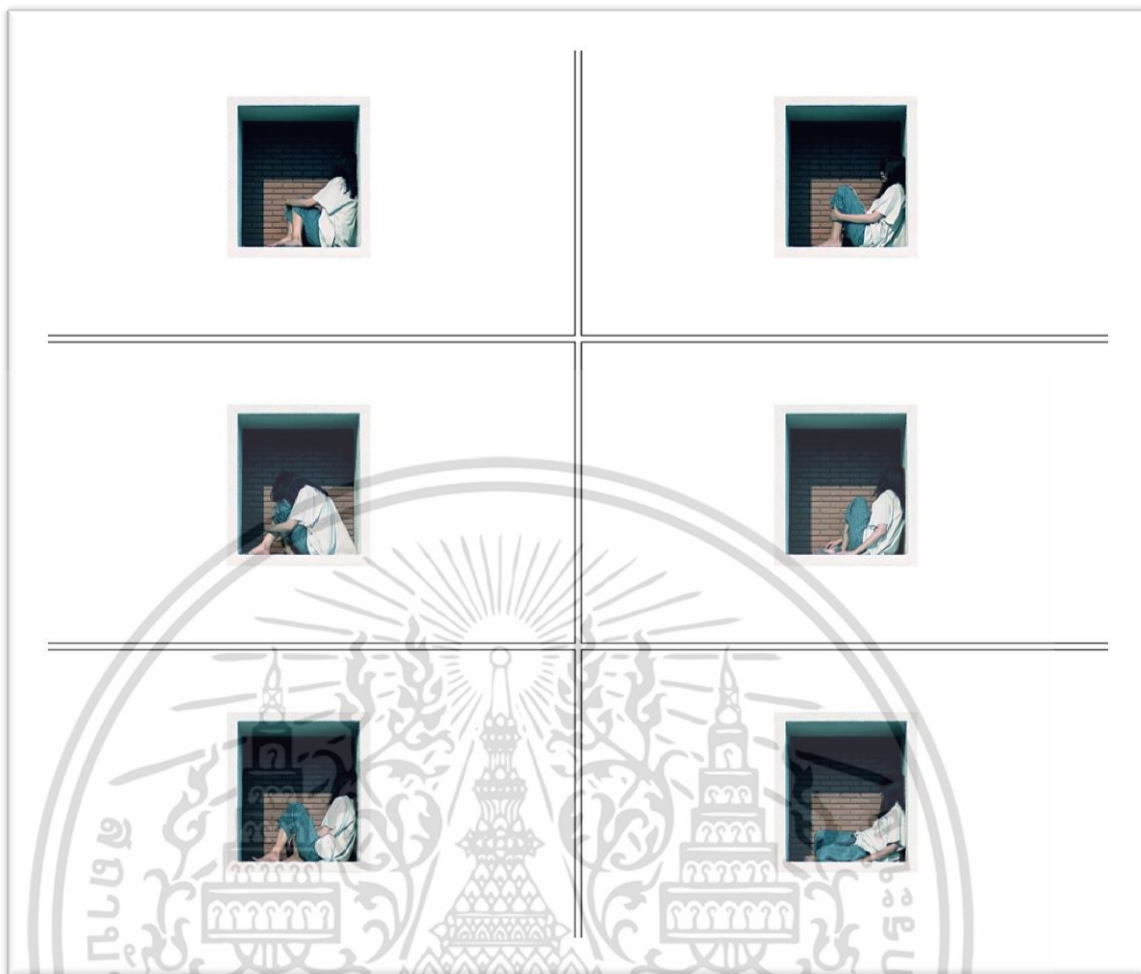
ชื่อเรื่อง ความหวาดกลัว (Be Suspicious)

เทคนิค Video Art

Time 02:32 Minute

ขนาด Full HD 1920x1080

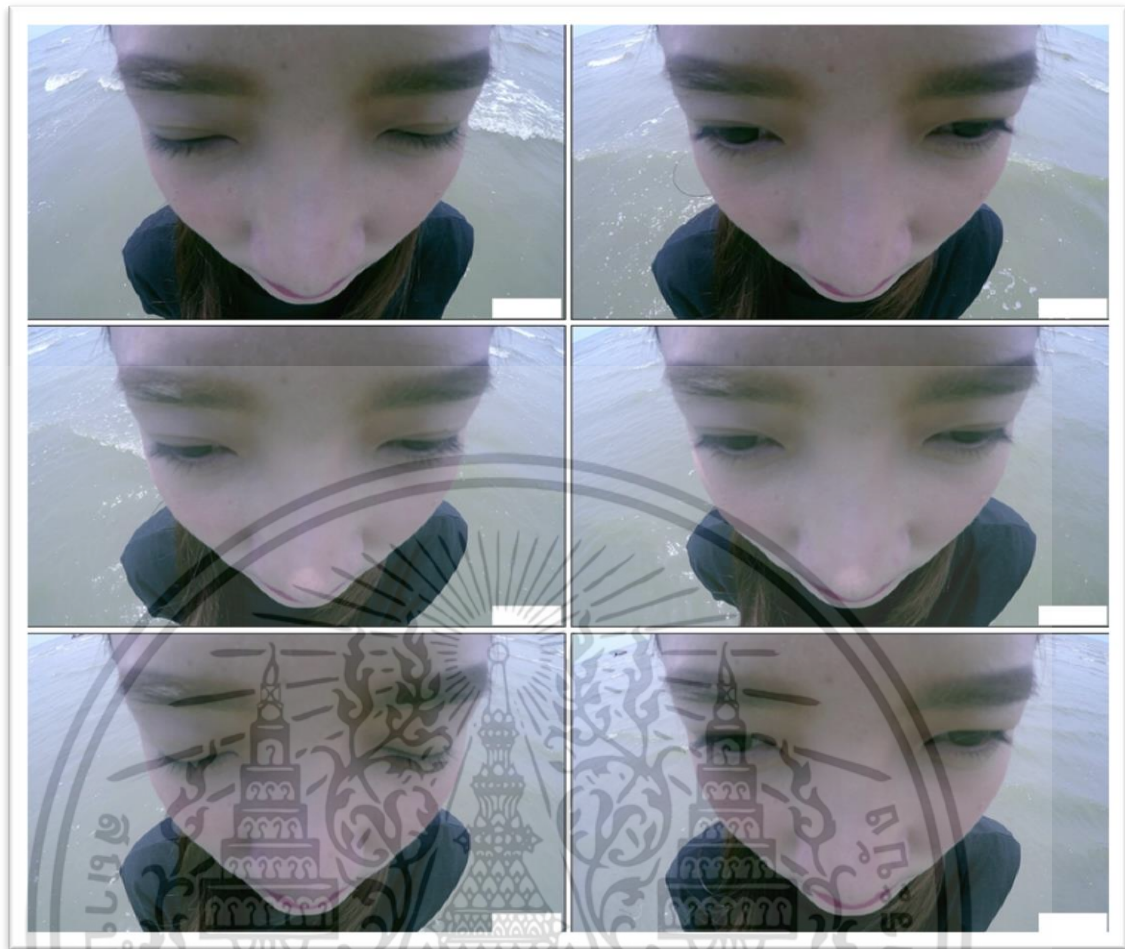
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 3

ชื่อเรื่อง	กล่องสีขาวกับอารมณ์หม่น (White Box Feel Blue)
เทคนิค	Video Art
Time	04:00 Minute
ขนาด	Full HD 1920x1080

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 4

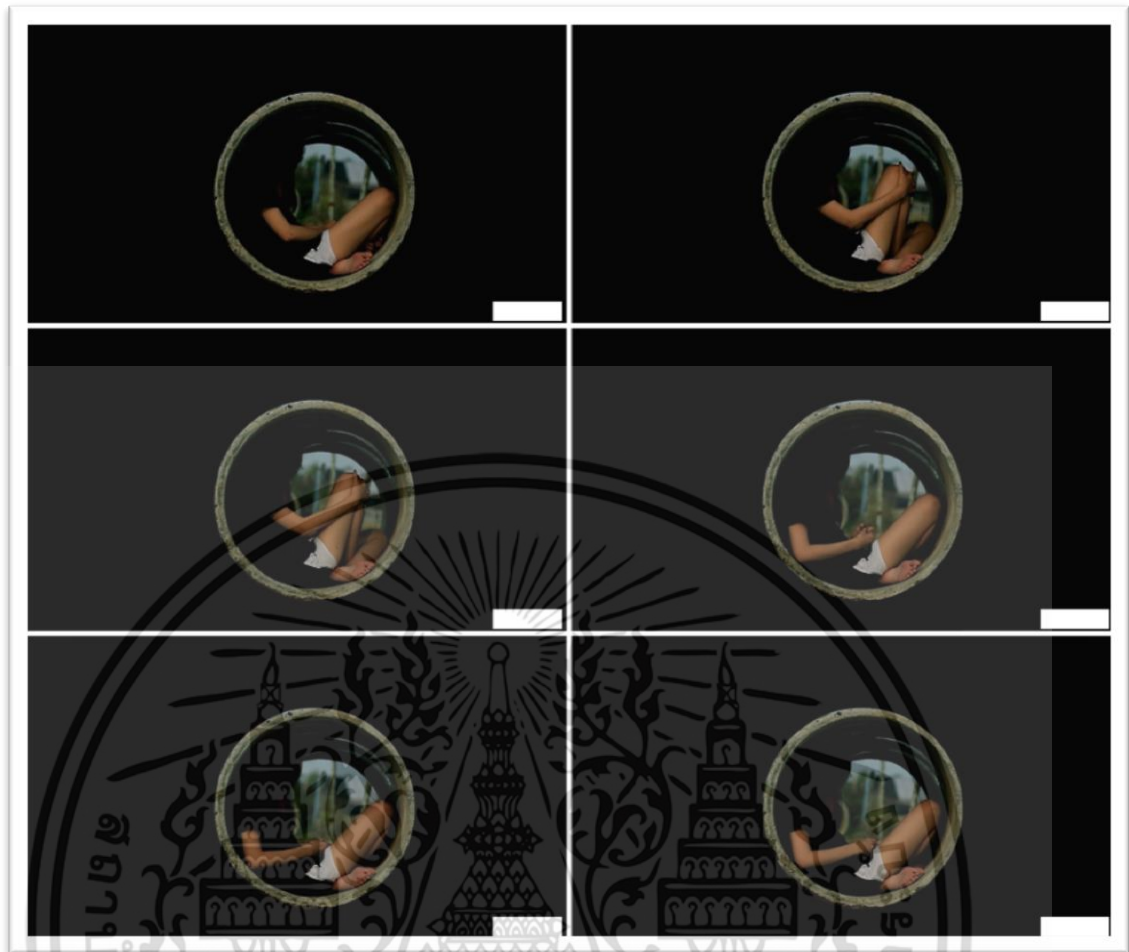
ชื่อเรื่อง **อารมณ์ดิ่งลึก (Let's me down)**

เทคนิค Video Art

Time 03:30 Minute

ขนาด Full HD 1920x1080

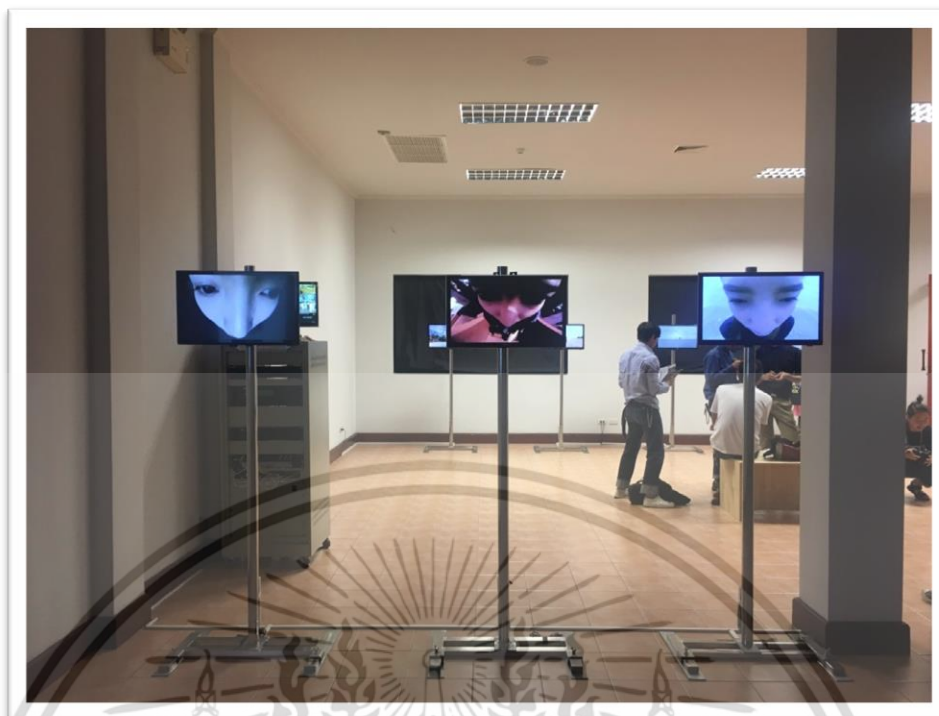
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 5

ชื่อเรื่อง ชีมเศร้า (Depressive)
 เทคนิค Video Art
 Time 04:00 Minute
 ขนาด Full HD 1920x1080

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

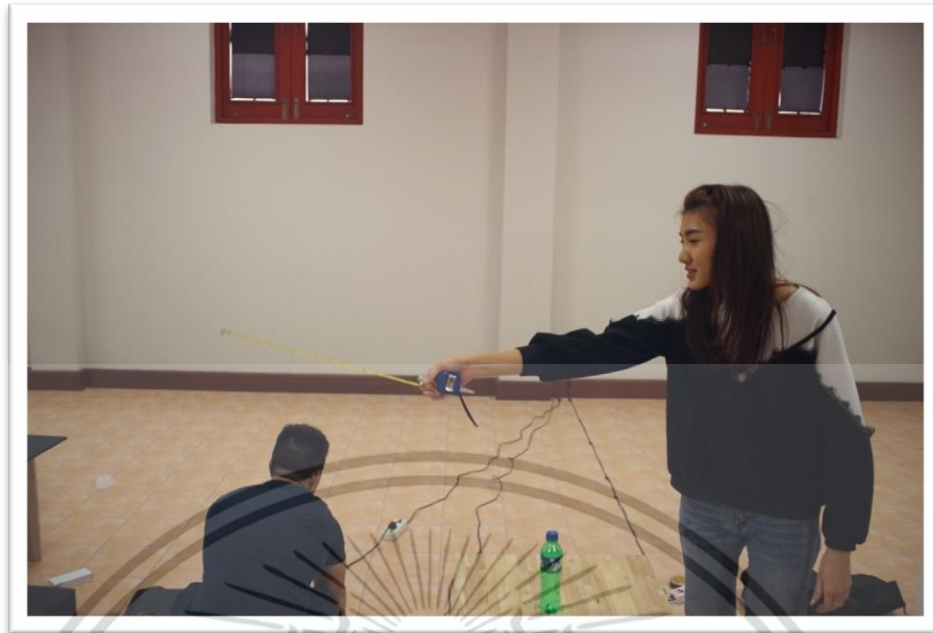

ภาพการแสดงผลงานศิลปนิพนธ์ “IZATION”

ภาพการแสดงผลงานศิลปนิพนธ์ “IZATION”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพการติดตั้งผลงานศิลปนิพนธ์

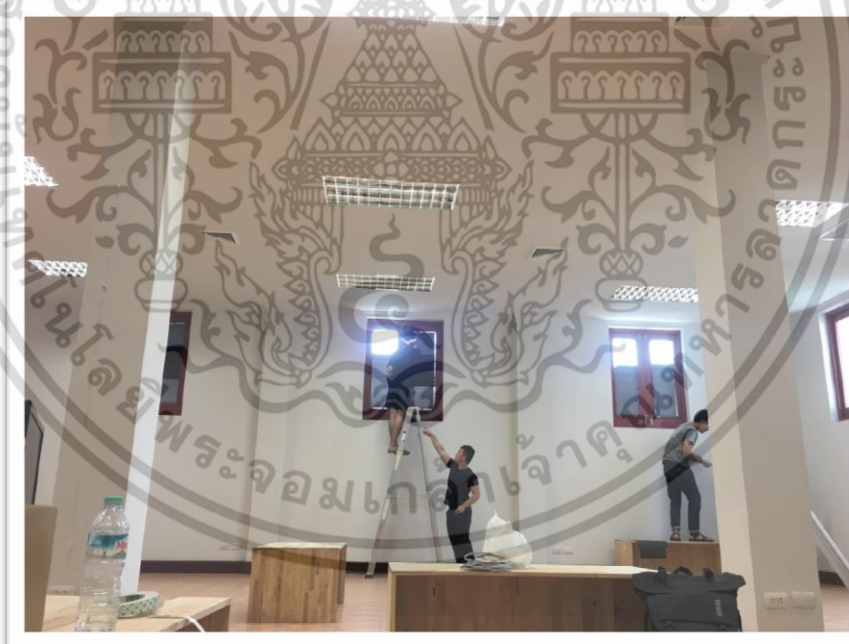

ภาพการติดตั้งผลงานศิลปนิพนธ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพการติดตั้งผลงานศิลปนิพนธ์

ภาพการติดตั้งผลงานศิลปนิพนธ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพการเปิดงานแสดงศิลปะนิพนธ์ “IZATION”

ภาพรวมของศิลปินในงานแสดงศิลปะนิพนธ์ “IZATION”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	นางสาวชนิตา เตือนเพ็ญ
วัน เดือน ปีเกิด	13 สิงหาคม 2536 จังหวัดชลบุรี
ที่อยู่	1/36 หมู่ 5 หมู่บ้านบึงบุรี ตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัด ชลบุรี 20170
E-mail	q-cumber.k@hotmail.com
ประวัติการศึกษา	
2558	ศิลปบัณฑิต (สาขานิเทศศิลป์) คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
2560	ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาทัศนศิลป์) คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ประวัติการแสดงผลงาน	
2557	นิทรรศการแสดงผลงานศิลปนิพนธ์ “อุตสาหกรรมหัตถกรรม”
2560	นิทรรศการแสดงผลงานศิลปนิพนธ์ “IZATION”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้